

ANGOLA GÖREVİ

GERARD DE VILLIERS TAY

I. BÖLÜM

Tropico'nun barına dalan Edouarda Jardim, kalçalarını sallaya sallaya masaların arasından ilerledi. Kır saçlı iki Güney Afrikalı başlarını kaldırıp iştahla bu hareketli vücudu seyrettiler.

Melez dilber gençliği, kısa kıvrıkcık saçları ve üzerindeki iki beden küçük daracık elbisesinde" taşacakmış gibi duran yuvarlak hatlı Vücutuyla, Luanda'da hayatları kaymış beyazlar için bulunmaz türden bir dişiydi.

Edouarda bara yaklaşarak yüz hatları düzgün sakallı birinin karşısına oturdu. Sıyrılan etekliğinin altından ortaya çıkan baldırları yan masadaki bir Rodezyalının hemen dikkatini çekmiş olmalı ki, adamın gözleri iri iri açıldı. Adam tekrar önündeki viskiye dönerek içinden ırk ayrımına karşı çıkmanın yararlı bir fikir olduğunu geçirdi. Zaten Luanda'daki tüm afişlerde de bu fikir yazılı değil miydi?..

— Buon noite, Len! dedi Edouarda .

Sesi de en az vücudu kadar tahrik ediciydi.

Sakallı suratını asarak:

— Geç kaldın, dedi. Bir saattir seni bekliyorum.

Edouarda Jardim umursamaz bir tavırla omuz silkti. Erkeklerle sokakta görünmekten çekinirdi. 24 Nisan 1974 olaylarından beri buna

dikkat eder olmuştı. Angola geçici hükümeti bakanlarından birinin sekreterliğini yapıyor ve iyi sayılabilecek bir maaş alıyordu. Aşırı harcamalarını ise sevgilileri karşılardı genellikle. Edouarda kendini hiçbir zaman bir "orospu" olarak görmüyordu. Sevgililerinden para almazdı, ama hediye olarak verdikleri elbise ve mücevherleri de geri çevirmezdi.

Luanda'nın en modern oteli olan Tropico' da zengin sevgili bulmak çok kolaydı. Bütün beyazlar buraya inerdi. Casuslar, işadamları ve paralı bütün Afrikalılar bu otele gelirdi.

Edouarda yanına gelen garsona gülümsedi.

— Bir şişe cerveja preta!*

Len Post'un aceleci bir hali vardı. Genç kadına sokularak:

— Saat onda orada olmam gerek, dedi. Fazla vaktimiz yok.

Saat yedi buçuktu.

Edouarda cevap olarak bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. Eteği kasıklarına kadar sıyrılmış, külotunu bile ortaya çıkarmıştı. Yan masadaki Rodezyalının gözleri yine iri iri açıldı. Rahip kılıklı bu sakallı adamın böyle nefis bir dilberi baştan çıkarmış olabileceğine akli yatmıyordu.

Edouarda sahte bir saflığa bürünerek:

— Akşam yemeği de yiyecek vaktimiz yok mu yani? diye sordu.

Edouarda çevresinde kendisini arzulayan erkekler görmekten büyük zevk alıyordu. Bakışlarıyla salonu taradı. Dip tarafta içkilerini içen bir düzineye yakın erkek vardı ve bunların

* Siyah bira

yarısından çoğuyla yatmıştı. Genç kadın içinde kıvılcımlanan arzuyu bastırmak için içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Orospu" diye düşündü Len. Erkeklerin dikkatini çekmek onda bir hastalıktı. Ne yazık ki, akşam yemeğinden sonra bu güzel vücuttan yararlanacak zamanı yoktu. Birden onunla ilk tanışmasını hatırladı. Bir öğle sonrası İlha Plajı'nda güneşlenirken genç kadını yanibaşında buluvermişti. İstenilenin ne olduğunu anlayacak kadar İngilizce biliyordu. Plajdan çıkıp yan taraftaki Barracuda adlı lokantaya gitmişlerdi.

Aynı akşam da Len onunla yatmıştı. O günden beri genç melezin vücudunu ezbere biliyordu.. Edouarda sorunsuz bir tipti. Onun için hayat, yemek ve sevişmekti. Len tanışmalarını izleyen üç hafta boyunca her gece Edouarda ile birlikte olmuştu. Hatta, ne olur ne olmaz kaydıyla parmağındaki alyansı bile çıkarmıştı. Oysa Edouarda ona evli olup olmadığını sormamıştı bile.

Len Post düşüncelerinden sıyrılarak:

— Nereye gitmek istersin? diye sordu.

— Club Naval'e gidelim.

Luanda'nın İlha adası üzerindeki en lüks lokantasıydı. Len tezgâhın üzerine bir avuç escudo bıraktı. Karaborsada bir dolara kırk beş escudo alınca, hayat Luanda'da bedavaya geliyordu.

— Gel, dedi Amerikalı.

Edouarda kımıldamadı.

— Bekle biraz, cervejamı bitirmedim daha.

Gözleri çevrede dolaşıyordu. Bar dolmaya başlamıştı. Amerikalılar, Güney Afrikalılar,

İngilizler ve Portekizliler çoğunluktaydı.

Yanlarından kötü giyimli, uzun sarı saçlı genç bir adam geçti. Geçerken de Edouarda'ya gülümsedi ve ilerde oturan Pancho Villa gibi bıyıklı beş Portekizlinin yanına gitti.

— Kim bu adam? diye sordu Len Post.

— İsveçli bir fotoğrafçı.

— Onunla nasıl tanıştın?

— Oh! Sık sık bakanlığa gelir. İş gereği hükümetin askeri helikopterlerini kullanır.

Len Post bu bilgiyi hemen kafasına kaydetti.

Salonun girişinde oturan iki Güney Afrikalı kalkarak dışarı çıktılar. Len bakışlarıyla onları izledi. Güney Afrika haberalma örgütü BOS, son zamanlarda Angola'da yoğun bir faaliyeteydi. 24 Nisan 1974 olaylarından sonra ülkedeki" tedirgin beyazlara sekiz franklık* sembolik bir ücretle UZİ marka makineli tabanca satıyorlardı.

Bu sırada yanlarına kızıl saçlı bir adam yaklaştı. Len'e başıyla kuru bir selam verdikten sonra Edouarda'yı yanağından öptü.

— Harry! diye bağırdı genç melez. Luanda'ya ne zaman geldin?

— Bu sabah Cabinda'dan geldim. Ortalık kaynıyor. FLEC* kente girdi ve orduyu gözle görülür biçimde tedirgin etmeye başladı. Onların peşinden MPLA* ortaya çıktı ve kenti işgal ettiklerini duyurdu. Portekizliler her iki grubu da defettiklerini söylüyorlar... Gerçek-

* Yaklaşık 600 TL.

* Cabinda Kurtuluş Cephesi

'Angola Kurtuluş Halk hareketi

ten de şimdilik duruma hakimler, ama bu fazla sürmez. Canını sevenler yavaş yavaş kaçmaya başladı... Ben de yarın gidiyorum, ya da en kısa zamanda.

Sözünü bitirdikten sonra uzaklaştı.

— Bu herif ne iş yapar? diye sordu Len Post.

— Sondaj mühendisi, dedi Edouarda.

— Sevgilin mi?

Genç melez cevap vermedi. Kızıl saçlı adamın anlattıklarını düşünen Len Post da ısrar etmedi. Cabinda, Kongo topraklarının içine girmiş bir Angola arazisiydi ve petrol bakımından Afrika'nın küçük- Kuveyt'i sayılabilirdi. Petrol çıkarmayı üstlenmiş olan Cabinda Gulf Oil şirketi yılda yedi milyon ton ham petrol çıkarıyordu.

— Cabinda'da karışıklık varmış, dedi Edouarda.

Karışıklık kelimesi bu ülkede olanlar için çok hafif kalırdı. Portekiz'deki hükümet darbesinden sonra, Angola kobra sepeti kadar tehlikeli bir yer olmuştu.

Arrow Trust firması tarafından Angola'daki mümkün yatırımları incelemekle görevlendirilen Len Post bakışlarını salondaki müşteriler üzerinde gezdirerek gerçek kimliğini, yani bir CIA ajanı olduğunu kimlerin bilebileceğini kestirmeye çalıştı... Büyük bir rastlantı eseri olarak Arrow Trust firması ile ABD konsolosluğunun büroları aynı binada bulunuyordu. Bina, Luanda'yı eski San Miguel Hisarı'ndan rıhtıma kadar çeviren sahil yolu Marginale'nin üzerindeydi.

Askeri hükümet, Salazar rejiminin siyasi

polisi PIDE'yi * lağvettikten sonra yerine benzer bir teşkilat kurmamış, bu da yabancı ajanların ekmeğine yağ sürmüştü.

— Gidelim, dedi Len Post.

Edouarda bu kez kalktı ve eteğini çekiştirerek bacaklarını beş santim kadar örttü. Kapıcı büyük bir saygıyla cam kapıyı açtı.

Yağmur başlamıştı. Yağmur mevsimi geliyordu.

Len Post Edouarda'nın koltuğa oturmasını bekledikten sonra Datsun 2600'ün motorunu çalıştırdı ve Marginale'ye inen yola saptı.

Pastaneden bankaya çevrilmiş olan Banco de Angola'nın köşesinden sahil yoluna çıktılar ve San Miguel Hisarı'na doğru yol aldılar. Körfezin karşı kıyısında Ilha'nın ışıkları göz kırpar gibiydi. Kenti adaya bağlayan köprüye çıktıklarında, iktidara talip bağımsızlık partilerinden biri olan MPLA'nın kırmızı-siyah renklerini taşıyan taraftarlarıyla dolu bir kamyonla karşılaştılar. Zenciler bağıra çağıra sloganlar atıyordu.

Edouarda başını salladı.

— Deli bu zenciler...

Len Post genç kadının bu sözüne gülümsedi. Renginin sütlü kahve olmasına rağmen, zencilere yasak hiçbir yere girmeye hakkı olmadığını kendi de biliyordu. Ama kendisini her zaman bir beyaz olarak kabul etmişti. Babası beyazdı, ama Kongolu annesi kömür gibi siyah bir kadındı.

Üç yüz metre sonra, Len Post Club Naval'in önünde durdu. Lokantanın önünde pek az

* Policia Internationale de def ense L'Estado

araba vardı. "Olaylar"dan sonra Luandalılar sokağa seyrek çıkar olmuşlardı. Paralı olanlar ise Avrupa'ya kaçmıştı. Salon soğukhava tertibatı nedeniyle serindi. Barda şık giyimli kadınlar vardı. Club Naval, Luanda'daki son medeniyet kalesiydi.. Len Post iyi bir akşam yemeği yemeye karar verdi. En azından bunu yapmalıydı. Söz konusu Edouarda bile olsa, randevusunu kaçıramazdı.

*

**

Edouarda bir şarkı mırıldanarak birkaç adım atıp Datsun'a dayandı. Portekiz ürünü beyaz Vinho Verde şarabının etkisinden olacak, dudakları daha da şişmiş, göğsü dar tişörtünü patlatacak gibi olmuştu... Len Post kapıyı açmak için yaklaştığında hiç kımıldamadı. Vücutları birbirine değdiğinde genç melez kollarını Amerikalının boynuna dolayarak karnını Len'e yasladı. Amerikalının ağzı bir anda kurudu. Parmaklarını genç kadının kalçalarına gömdü.

— Beni istiyor musun? diye fısıldadı Edouarda.

Len Post ayrılmak için insanüstü bir çaba harcadı.

— Saat dokuz oldu.

Edouarda vücudunu biraz daha yasladı ve yarattığı etkiyi hemen farkettti.

— Dinle bak, tanıdığım biri var. Evini bize bırakabilir... Hemen şuracıkta. Yarım saat vakit ayır bana. Saat onda otelde olursun.

Amerikalının cevap vermediğini görünce koluna girdi.

— Gel, nazlanma bu kadar.

Len Post arabanın kapısını açtı. Genç kadın hemen içeri girdi.

— Çabuk ol.

Len rıhtım yönüne doğru hareket etti.

— Devam et, dedi Edouarda. Doğru gideceksin ve çocuk parkının önünden geçeceksin.

Len elini genç kadının bacaklarına attı ve okşamaya başladı. Edouarda'ya bayılıyordu. Üç hafta içinde onunla yedi yıllık evlilik hayatındakinden fazla yatmıştı. Bu çılgın kadınla yaptıklarının hiçbirini Maryland'deki sarışın karısından isteyemezdi. Hele "köpek usulü" sevişmeyi hiç...

Langley'deki masa başı işinden böyle bir göreve atandığına dua ediyordu için için.

Seyahat mutluluktu.

Frene basarak arabayı yavaşlattı. Asfalt yol yerini toz toprak bir patıkaya bırakmıştı. Yol kenarında küçük kulübeler vardı.

— Dördüncü ev, dedi Edouarda.

Len arabayı evin önünde durdurdu. Damı ondüle sac kaplı bir kulübeydi bu. İçerde ışık vardı.

Birden, Len Post tuhaf bir sıkılklık duydu.

— Arkadaşına ne diyeceğiz? diye sordu. Ya bizi...

— Uzatma da gel, dedi genç melez.

Onu kolundan sürükleyerek eve yöneldi. Kapıyı çaldı ve cevap beklemeden açtı.

Len Post kendini yoksul bir salonda buldu. Yan tarafta bir kapı daha vardı.

Dip taraftaki demir karyolada bir zenci Oturuyordu. Sırtını duvara dayamış, uyuklar

gibiydi. Burnuna kadar inen siyah bir bere takmıştı başına.

Birden, Amerikalının burnuna bildik bir koku çarptı. Kan kokusu gibi bir şeydi bu. Birkaç adım daha yaklaştı.

Aynı anda, Edouarda elektrik düğmesini çevirdi. Odaya yayılan ışıkla birlikte, Len'in kalbi duracakmış gibi oldu. Işık korkunç manzarayı gözler önüne sermişti.

Yatakta oturan zencinin başında bere yoktu. Len'in bere sandığı koyuluk bir boşluktu. Adamın burun hizasından başının üst kısmı yok olmuştu. Yere kafatası ve beyin parçacıkları dağılmıştı.

Amerikalı midenin bulandığını hissetti. Edouarda'nın tiz çığlığı çok uzaklardan gelir gibiydi. Len hemen kapıya döndü. Çıkmak üzereyken arkasında sakın bir ses duydu:

— Bir adım daha atarsan seni vururum.

Bu sakın seste insanın kanını donduran bir şey vardı. Len döndü ve sarışın bir adamla karşılaştı. Yan kapıdan çıkmış olmalıydı. Edouarda'nın yüzünde ise, korku dolu bir ifade vardı. Len Post hareketsiz kalmış, yabancının elinde ki silaha bakıyordu. Ucuna büyükçe bir susturucu takılmış olan Walther P 38'in namlusu göbeğine çevrilmişti.

II. BÖLÜM

Ted Cassidy tüysüz yüzü, açık mavi gözleri, kıvrıkcık sarı saçları ve ince vücuduyla kadınsı bir görünüme sahipti. Ama hemen hemen yok gibi duran ince soluk dudakları ve bakışlarındaki ifade ırlandalının gerçek kimliğini ortaya koymaya yetiyordu: Ted Cassidy Afrika'da son yıllarda rastlanan en acımasız katillerden biriydi. Bir ölüm makinesiydi. Sigara kullanmaz, pek az içki içerdi. Bütün zevki, adam öldürmekti.

Adını ilk kez Katanga'da Jadotville'de duyurmuştu. Ted Cassidy oraya ırlanda'nın Birleşmiş Milletler emrine verdiği birlikle gelmiş ve ilk fırsatta birliğinden firar ederek Moise Çombe'nin emrinde paralı asker olarak çalışmaya başlamıştı.

ilk görevi Katangalıların başına dert olan yirmi kadar tutukluyu kalplerini sökerek öldürmek olmuş, bu çalışma tarzı Katangalı Jandarmaların bile midelerini bulandırmıştı... Jadotville'den sonra Elisabethville'e geçmiş ve ikisi Amerikalı olan beş CIA muhbirini tekme tokat döverek sorgulamış, sonunda da hepsini boğmuştu.

Katanga'yı terkedişinin nedeni Katangalı bir jandarmaydı. Ted Cassidy üstlerine başkaldırmaktan hücreye atılan askerin yanına girmiş ve

adamı sabaha kadar kamçılıyordu. Sabah arkadaşlarının cesedini bulan jandarmalar da Ted'i öldürmeye karar vermişlerdi. Fakat ırlandalı tam zamanında ormana dalmış ve güneye kaçmıştı. Söylentilere bakılırsa, Ted Cassidy isyancı kentlerde elleriyle dört yüze yakın adam öldürmüştü. CIA'da bir dosyası vardı. Dosyanın açılmasına neden de, Elisabethville'de öldürdüğü o iki Amerikalı muhbirdi...

İrlandalı daha sonra Angola'da Carmona yakınlarındaki bir kahve plantasyonunda şef olarak ortaya çıkmıştı... Bir süre sonra zenci işçiler ayaklanmışlar ve patronu öldürmeye kalkmışlardı. Ted Cassidy patronun yanında yer alarak bu meseleyi çözeceğini söylemişti.

Plantasyondaki sekiz yüz işçinin sabah çorbasına zehir katmış, sonra bu sekiz yüz cesedi kendi kullandığı buldozerle açtığı büyükçe bir çukura gömmüştü. Bu olaydan son derece korkan patron kendisine sadece teşekkür etmekle yetinmişti. Ted Cassidy oradan ayrılarak daha paralı kimselerin hizmetine girmişti. Mobutu idaresindeki Kongolular kendisini diri diri pişirmeye yemin ettiklerinde tekrar ortadan kaybolmuş, bir ara Johannesburg'tan Salisbury'ye benzin nakleden kamyonlarda çalıştığı görülmüş, ardından yine izini kaybettirmişti.

Ted'in Luanda'da bulunduğunu bilen pek az insan vardı. Bu da onun için hayati bir önem taşıyordu.scannedbydarkmalt1

Ted silahın namlusunu hiç oynatmadan Len Post'u süzüyordu.

Amerikalı kuruyan dudaklarını ıslattıktan sonra, güçlkle konuşabildi.

— Kimsiniz siz?

Yabancı sakın bir gülüşle cevap verdi.

— Adım Ted Cassidy. Umarım, irlandalı-lara karşı bir düşmanlığınız yoktur.

Len bir ona, bir de yataktaki cesede baktı.

— Bir de zencilerin kalın kafalı olduklarını söylerler, dedi irlandalı. Basit bir 38'lik mermisi bile kafasını hindistancevizi gibi ikiye ayırıverdi...

Sonra eğildi, yerdeki bir kafatası parçasının üzerindeki bir tutam saç okşadı.

— Bu manzara midenizi bulandırmıyor ya?

Sapsarı kesilen Edouarda yere yıkılmamak için duvara yaslandı. Başı dönüyordu. Len Post içinden sakallı olduğuna dua etti. Ted, çenesinin titremesini farketmemeliydi. Kendini zorlayarak kafası parçalanmış zenciye düşünmemeye çalıştı.

— Niye bu adamı öldürdünüz?

irlandalı cesede bir göz attı.

— Güzel bir soru... Gerçekten çok güzel bir soru...

Edouarda bir rüyadan uyanmış gibi bağırdı:

— Evet, niye öldürdünüz onu? Buna ne hakkınız...

irlandalının yüz hatları birden sertleşiverdi.

— Kes sesini! diye fısıldadı.

Sonra Amerikalıya dönerek sakın bir sesle ekledi:

— Bu zenci beni tehdit etti.

Yalan söylediği ortadaydı. Ama gerçeği onlara söyleyemezdi. Geçtiği yerlerde kendisini gören bir tanık bırakamazdı arkasında. Aksi halde, haber bir anda Afrika'ya yayılıverirdi. Ted Cassidy bugüne kadar hayatta kalabilmişse, bunu temkinli davranmasına borçluymuştu.

Len Post saatine baktı: Dokuzu on geçiyordu. Beynini zorlayarak ne olup bittiğini anlamaya çalıştı. Edouarda'nın onu bu delinin karşısına bilerek getirdiğine inanmıyordu. Len hayatında ilk kez böyle bir tehlikeyle karşılaştığını düşündü. Edouarda kendinden geçmiş gibiydi. Len direnmeye karar verdi.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Bu soruyu kendinden emin bir tavırla sormuştu, ama içinde büyük bir korku vardı. İrlandalının ince vücudu ona bir kobradan farksız görünüyordu... Tüyleri diken diken oldu.

— Fazla bir şey değil, dedi Ted. Sizin bir süre burada kalmanızı istiyorum. Edouarda ile sıkılacağınızı sanmıyorum.

— Ama...

Cassidy elini arka cebine atıp bir kelepçe çıkardı. Gülümsüyordu.

— Yatağa bağlı bile olsanız, yine gönlünüzü eğlendirebilirsiniz... Edouarda, bağla şunu.

Len Post birden gerçeği gördü. Edouarda ona oyun oynamıştı. Buradan bir an önce kurtulması gerekiyordu. Kapıya bir göz attı. Kendisini bağlamalarına göz yumamazdı. Hiç düşünmeden kendini kapıya doğru attı. İrlandalının sert sesi kamçı gibi patladı.

— Stop! Don't be silly!*

Len aldırmadı, kapının tokmağını çevirdi.

Boğuk bir patlama oldu ve Len Post böbreklerinin üstüne müthiş bir tekme yemiş gibi savruldu.

Acıyla haykırdı. Buna Edouarda'nın çılgılığı

* Aptallık etme

cevap verdi. İkinci patlamayla beli kırıldı, ayakları tutmaz oldu ve ağzından boşalan kanla yere yıkıldı.

*

Ted Cassidy yerde can çekişen vücuda yaklaştı. Silahın namlusunu Len'in şakağına dayadı ve tetiğe bastı.

Amerikalı kurşun yemiş tavşan gibi sıçradı ve hareketsiz düştü. Gömleğinin yakasındaki kan lekesi hızla büyümeye başladı. Silah seslerinin dışardan duyulmasına imkân yoktu. Ted Cassidy bir süre hareketsiz kalarak zevkle Amerikalıyı seyretti, sonra Edouarda'ya döndü.

Edouarda duvara dayanmış, sarsıla sarsıla titriyordu.

İrlandalı elindeki kelepçeyi neşeli neşeli salladı.

— Artık buna ihtiyacımız kalmadı... Gel yanıma.

Edouarda birden gerçeğe döndü. Tırnaklarını ileri uzatarak gözleri yuvalarından fırlamış bir halde atıldı.

— Assassino!

Ağlıyor, bağırıyor, adamın göğsünü yumrukluyordu. İrlandalının yüzü birden gerildi ve elindeki tabancayı genç melezin başına indirdi. Edouarda sendeledi. Ted elindeki silahı yatağa fırlatarak kadının suratına bir yumruk attı. Kadın savrularak yere yıkıldı. Ted yaklaşmış, kadının en hassas noktalarını tekmelemeye başlamıştı. Ted Cassidy kadını bileklerinden tutup sürükleyerek yatağa çekti, sırtüstü yatırdı. Sonra bacaklarını açarak ayaklarını

bileklerinden karyola demirine bağladı. Kadının beyaz külotu ortaya çıkmıştı. Ted eğildi, elini kadının tişörtünün altına sokarak sol göğsünün ucunu sıktı.

Edouarda inleyerek gözlerini açtı.

— Sakinleştin mi bari?

Adamın soluk gözlerinde zalimce parıltılar vardı. Edouarda'nın korkusunu görünce gülümsedi.

— Delisiniz siz, diye kekeledi kadın. Zırdeli! Onu öldürmemeliydiniz.

Ted Cassidy eğildi ve bacağından bir kama çıkardı. Edouarda bıçağın ucunu külotunun üzerinde hissetti.

— Seni ortadan ikiye ayırmamı ister misin, yavrum?

Edouarda bağdırmamak için dudaklarını ısırıldı. Kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarpıyordu.

— Bana kötülük yapmayın, diye yalvardı.

Ted biraz bekledikten sonra bıçağı çekti, sonra kadını saçlarından tutup asıldı ve yatakta oturur duruma getirdi..Bir an bekledikten sonra tekrar saçlarına asıldı ve başını karyola demirlerinin arasına soktu.

Ayakları ve başı yatağın aynı ucunda sabitleşmiş olan Edouarda ikiye katlanmış bir bebek gibiydi ve korkudan tir tir titriyordu.

— Sana uysal olmayı öğreteceğim, dedi Ted.

Bıçağın ucu tişörtüne girdi ve bir hamlede kumaşı ikiye bölerek iri göğüslerini ortada bıraktı. Bıçağın temasını hisseden genç kadın bir çılgılık attı, ama yediği tokatla hemen sustu. Korkudan ölecek gibiydi. Birden, ırlandalının tam karşısına geçtiğini ve elini tutarak kemeri-

nin üstüne getirdiğini gördü. Çaresizlik içinde titreyen parmaklarıyla kemeri çözmeye başladı.

Ted Cassidy göğüsleri kavramış, okşuyordu. Edouarda Len'in cesedini görmemekten memnundu.

— Çabuk ol!

Edouarda adamın fermuarını indirdiği an, Ted'in saçlarına yapıştığını ve başını çekerek vücuduna yaklaştırdığını gördü.

— Haydi, ne yapacağını biliyorsun. Başla!

Edouarda boyun eğdi. Kafası bomboş, yüreği buz gibiydi. Böyle bir şeyi ilk kez yapıyordu. Hareketleri beceriksiz, gözleri yaşlıydı. Damağına değen sertlik midesini kaldırıyordu.

— Dişlerine dikkat et, orospu! dedi Ted.

Ani bir hareketle kadının başını tutup geri çekti ve bıçağı ağızına soktu.

Kadın titremeye başladı. Ted bıçağı çekerek:

— Başla, dedi. Canımı yakarsan ağızını kulaklarına kadar yırtarım.

Edouarda dişlerini dokunduramamaya çalışarak tekrar başladı. Bıçağın ucu yanağındaydı. Birden, Ted'in saçlarını kavradığını ve vücudunun titrediğini hissetti. Sonuca ulaşmakta olduğunu farkedince sevindi.

Ted Cassidy sarsılarak boşalırken bıçağın ucu bir santim kadar yanağına girdi.

Edouarda inleyerek elini ağızına götürdü. Parmakları kan içinde kaldı. Bunu görünce bağırmaya başladı. Aynı anda, bıçak şahdamarına dayandı.

— Kes sesini be!

Edouarda sessizce ağızındaki kanı yuttu. Yarası yanıyordu. Ted cebinden bir mendil çıkarıp açtı.

— Bak!

Genç melez güçlükle gözlerini açıp baktı, ama mendilin içindekilerin ne olduğunu anlamadı bir an.

— Őu sersemin gözleri, diye açıkladı Ted Cassidy. Beni burada bekleyeceksin. Eğer ba ırır ya da kaçmaya kalkarsan seni bulur ve böyle gözlerini oyarım, anladın mı?

Edouarda sessizce ba ını salladı. Böyle bir vah et görmemişti. Ted mendili katladı ve yatağın üzerine bıraktı.

— Uzanabilirsin.

Sonra ı ı ı kapadı ve  ıktı. Edouarda kilitte dönen anahtarın sesini duydu.

Kumsala vuran dalgaların sesinden başka gürültü yoktu. Yana ındaki yara hâlâ kanıyor-du. El yordamıyla mendili buldu, içindekileri bo alttı ve yarasına kapadı.

*

**

— 906 lütfen.

Tropico'nun resepsiyonisti döndü, anahtarı aldı ve Ted Cassidy'ye uzattı. İrlandalı anahtarı aldıktan sonra elindeki evrak çantasıyla birlikte asansöre yürüdü. Saat ona be  vardı. Asansör tırmanırken Ted odada bıraktığı melezi düşünerek gülümsüyordu.

Dokuzuncu kat koridoru bo tu. 906 numaralı odaya girdi ve kapıyı kapadıktan sonra çevresine bir göz attı. Çantasından çıkardığı tabancasını yatağa bıraktı. Yerdeki açık valizi karı tırac  ı sırada telefon çaldı.

*

**

Kafası usturaya vurulmuş zenci siyah camlı

gözlüğünün ardından Ted Cassidy'yi inceliyordu. O da en az ırlandalı kadar sıskaydı.

— Bay Post?

— Benim, dedi Ted Cassidy. Başkan Sawimbi tarafından mı geliyorsunuz?

— Evet, dedi zenci. Adım Joseph Simbili.

Ted kapıyı ardına kadar açtı.

— Girsenize.

Joseph Simbili içeri girdi, canı sıkkın bir tavırla etrafına bakındı.

— Fazla vaktim yok, dedi.

— Mektubu getirdiniz mi?

Zenci kaçamak bir bakışla onu süzdü.

— Getirdim. Konsolosunuz nerede?

Ted Cassidy hiç bozuntuya vermedi. Bu gibi işlerde böyle aksilikler çıkardı.

— Konsolos Cabinda'da kaldı. Uçağı bozulmuş.

— Bu olmadı işte, dedi zenci. Oradan karayoluyla gelmesi iki saat sürer...

— Bunun önemi yok, dedi Ted. Ben mektubu kendisine veririm.

— Bu imkânsız. Başkan mektubu bizzat konsolosa vermemi emretti.

— Öyleyse yarın gelin, dedi Ted.

Zencinin yüzü gri bir renge büründü.

— Bu mektubu yarına kadar saklamak çok tehlikeli bizim için.

İrlandalı oralı olmadı. MPLA Luanda'da güçlüydü. Simbili'nin temkinli davranmasını anlıyordu.

— Öyleyse mektubu konsolosa ben vereceğim.

Joseph Simbili bir an düşündükten sonra kararını verdi.

— Pekâlâ, mektubu size bırakacağım. Yalnız, çok dikkatli olun. Bundan kimsenin haberi olmamalı.

Ted Cassidy şaşırılmış gibi yaptı.

— Benim kim olduğumu biliyor musunuz?

Bu soru zencinin yüreğine biraz su serpti.

Elindeki çantayı açtı ve mumla mühürlenmiş kalınca bir zarfı alıp yatağın üzerine bıraktı.

— Bu mektubu konsolosun dışında hiç kimse okumamalı, dedi zenci. Başımıza dert açılabilir.

Ted başını salladı.

— Bana güvenebilirsiniz.

Joseph Simbili elini uzattı.

— Hoşça kalın Bay Post. Yarın görüşürüz.

— Güle güle!

Zenci çıkar çıkmaz, Ted telefona koştı ve bir numara çevirdi. İşini bir an önce bitirmeliydi. Bu odada geçirilen her saniye ölüm tehlikesi getirirdi.

Hattın ucundan beklediği ses geldi.

— Alo... Kim arıyor?

— Bir ırlandalı, dedi Ted.

Birkaç kelimeyle durumu anlattı. Aynı anda karşındaki ses bağarmaya başladı.

— Sersem herif! Onu öldürmeyecektin. Ne olursa olsun, ona dokunmayacaktın. Şimdi hapi yuttuk işte...

Ted tartışmak istedi, ama fırsat bulamadı. Telefon kapanmıştı. Bir an ne yapacağını düşündü, karşılaşabileceği tehlikeleri tarttı.

Sonra, mektupla silahını çantaya atarak odadan dışarı fırladı. Önce Edouarda'yı bulmalıydı. Önünde zor saatler vardı.

Otelden ıkıp Luiz de Camoes bulvarının serin havasını ciğerlerine çekince rahatladı. Bu rahatlıkla arabasına atladı, motoru çalıştırdı.

III. BÖLÜM

Malko önündeki şampanya kadehiyle oynuyordu. Masasındaki diğer iki kişi kendilerinden emin bir biçimde peşpeşe konuşuyorlardı. Normandy'nin dip tarafındaki bir masadaydılar ve diğer müşterilerden hayli uzakta kalıyorlardı. Yemekler Washington'daki en iyi Fransız mutfağı tarafından hazırlanmıştı. Malko kendine kaz ciğeri, 1967 ürünü Château-Margaux ve çilekli pasta ısmarlamıştı. Uzaktan bakanlar bu üç adamın rakamlardan, istatistiklerden ve kredilerden söz ettiğini sanırdı. Oysa konuları, korku, ölüm ve cinayetlerdi...

Malko'nun sağında oturan Eylem Dairesi "Afrika" sorumlusu Robert Slammer:

— Bu bence bir yanlışlık sonucu oldu, dedi.

Malko kibarca gülümsedi. Yanlışlık sonucu adam öldürülmezdi. CIA ajanı Len Post Angola'ya gitmekle zaten ölmüş sayılırdı. Başını çevirdi, pencereden dışarısını seyretti. Japon bahçesinin cüce ağaçları yağmur altında daha da tuhaf görünüyordu. Washington'da ekim ayı kötü gidiyordu. Eylem Dairesi Şefi Frank Thorpe kahvesinden bir yudum aldı, Robert Slammer bir sigara yaktı.

Malko için için güldü. Bu adamların kendisine ihtiyaçları vardı. Aksi halde, onu Avusturya'dan buraya apar topar getirtmezlerdi. Şa-

tosunu düşündü. Bu mevsimde bina olmadık masraflar çıkarıyordu. Mutfak damı çökmek üzereydi. Tavan su sızdırıyordu. Hatta geçenlerde aşçı Ilse'nin başına el kadar bir tavan sıvası düşmüştü. Müteahhit damın hemen onarılmasını söylemiş ve akılları durdurur bir fiyat vermişti. Oysa, Malko'nun bankada sadece yirmi dört bin şilini vardı.

Tamirat yaptıracaksa, önerilen işi kabullenmek zorundaydı.

Frank Thorpe'un sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

— Luanda'daki adamımız işinin ustasıdır, dedi. Size büyük yardımı dokunacaktır.

— Bu kadar ustaysa neden işi ona vermiyorsunuz? Adamın ekmeğini elinden almak istemem.

Robert Slammer dudak bükerek:

— Samuel Ginger'in orada resmi bir görevi var, dedi. Kendisi konsolos yardımcısı. Sizin gibi serbestçe çalışamaz. Eli kolu bağlı durumda. Bu sorunun çözümü büyük gizlilik istiyor.

Malko, Frank Thorpe'a döndü.

— Anladığım kadarıyla bana Angola'ya yol görünüyor, dedi. Orada havalar nasılmış?

— Harika, dedi Frank. Yaz başlangıcı. Denizi nefis. Kısacası, tam anlamıyla bir tatil yeri. Biraz kafanızı dinlersiniz.

Aldatmacanın bu kadar kuyruklu da olmazdı!

Robert Slammer ağır bir yükten kurtulmuş gibi doğruldu. Kullanılmış araba satıcıları gibi çenebazdı.

— Zekânız ve becerikliliğiniz bu işte bizim için büyük avantaj, dedi. Durum çok nazik.

Aylardır Angola'daki iki özgürlük hareketiyle ilişki halindeyiz. Bunlardan biri FLEC*, diğeri de FNLA*. Girişimlerimiz çok iyi sonuçlar verdi ve her şey kontrolümüz altındaydı, öyle değil mi Frank?..

Frank arkadaşını hemen onayladı.

— Kesinlikle, işler iyiydi... Hatta FLEC konusunda Gabon'daki Fransızlarla bile anlaştık...

— Ya sonra? diye sordu Malko. Birbirinize küstünüz mü yoksa?

'ki Amerikalı birbirlerine bakarak gülümsediler. Robert Slammer devam etti:

— FNLA ile ilgili durumda kötü bir değişiklik oldu. Bu örgüt Angola'nın kuzeyinde üslenmiştir ve adamlarının çoğu Orta ve Güney Angola'da fazla sevilmeyen Bakongo kabilesindendir. Yöredeki genel kanıya göre ise, FNLA Kongolu askerlerden oluşmakta ve ülkenin kuzeyini Kongo'ya ilhak etmek istemektedir... Bu arada Mobutu'nun da buna destek olduğu söyleniyor, ama böyle bir şey yok tabii...

— FNLA'yı bir kenara bırakalım, dedi Malko. FLEC ile derdiniz ne?

— FLEC'in derdi, Angola'nın kuzeyindeki Cabinda'yı ülke topraklarına katmak, diye açıkladı Frank Thorpe. Bu bölge için bağımsızlık istiyorlar.

— Şu işi biraz daha açar mısınız? diye sordu Malko.

— FLEC, MPLA ile boy ölçüşecek

* Frente Liberation de Cabinda (Cabinda Özgürlük Cephesi)

* Frente National de Liberation d'Angola (Angola Milli Özgürlük Cephesi)

durumda değil, diye devam etti Frank. Elimize gelen son raporlar hiç de iç açıcı görünmüyor. FLEC'in adamları Cabinda'da MPLA'nın militanları tarafından yok edildi. Sağ kalanlar da kaçtı.

— Yani MPLA bir bela mı?

— Hem de belanın püsküllüsü! dedi Frank. Luanda'da duruma hakimler. Zambiya'da üsleri var ve Rusya'nın desteğini görüyorlar. Daha geçenlerde Zambiya yoluyla kendilerine otuz ton tutarında Sovyet silahı teslim edildi... Bütün kentleri ele geçiriyorlar...

— Peki, ülkede bunlara benzer başka özgürlük hareketi var mı?

Frank Thorpe başını salladı.

— Bunların dışında bir tane daha var. Bizi ilgilendiren de o. Adı UNÎTA.

— Ne de güzel adı varmış! dedi Malko. Peki, bunlar nereden çıkmışlar? Yoksa, Washington' dan mı toplayıp götürdünüz?*

— Bu Maocu bir örgüt, dedi Slammer. Sayıları az, ama çok iyi örgütlenmişler» Angola'nın ortasındaki Lusso bölgesini ellerinde tutuyorlar...

— Şimdi de Çinlilerle mi işbirliği yapacağız? diye sordu Malko.

— Yok canım, dedi Frank Thorpe. UNÎTA bir süredir sert bir tutuma girdi. Bizim ilgimizi çeken yanı şu: MPLA'dan nefret ediyorlar. Tabii, MPLA da onlardan. Emin kaynaklardan aldığımız haberlere göre, MPLA onları büyük kentlere sokmamaya and içmiş... Bu operasyon için de üç bin silah temin etmişler.

* Washington nüfusunun yüzde altmışı zencidir

UNİTA militanlarını gördükleri yerde vurmaya başladılar... Oysa, bizim UNİTA ile gizli bir anlaşmamız var. MPLA'ya kafa tutmaları halinde onlara silah temin edecektik. Bu anlaşmanın olumlu sonuçlar getireceğine inanıyoruz...

— Peki, sonra ne oldu? Aranız mı açıldı?

— Sırrımız ele geçti, dedi Slammer sıkıntılı bir ifadeyle. Len Post'u öldüren kişiler şimdi bu anlaşmayı öğrenmiş oldular. Ajanımız Savimbi'dentekliflerimizi kabullendiğini gösterir bir mektup alacaktı. Şimdi bu belgenin kimlerin elinde olduğunu bilmiyoruz.

Frank Thorpe heyecanla atıldı:

— Bu belgenin dinamitten farkı yok. Mektup halka açıklanacak olursa, Sawimbi'nin kellesi gider...

Garson kahvelerini doldururken sustular. Uzaklaşır uzaklaşmaz da Malko sorusunu yaptırdı:

— Ve siz de benden o mektubu ele geçirmemi istiyorsunuz, öyle mi?

Cevap beklemeden ekledi:

— Liezen'e dönüp çelik zırhlarımı kuşanmaktan başka çare kalmadı artık...

Robert Slammer hemen atıldı.

— Sizi koruyacak bir ekip kurduk biz. Milton Brabeck ile Chris Jones. Dört gündür Luanda'da bulunuyorlar. Siz de bilirsiniz ya, çok etkili çocuklardır...

Malko onlarla bir düzineden fazla görevde birlikte çalışmıştı. Akıl düzeyleri bir yana bırakılırsa, etkinlikleri küçük bir uçak gemisinin vurucu gücü kadar vardı.

— Eğer yanılmıyorsam, diye devam etti

Malko, bu mektubu ele geçirdikten sonra CIA ile UNİTA'nın arasındaki dostluk bağıını yeniden kuracağım. Tabii, kıskanç rakiplerinin gadrine uğramazsam...

— Bravo, konuyu anladınız, dedi Frank Thorpe. Mesele çok acele ve çok gizlidir.

— Luanda'daki bölge şefimiz gerekli her türlü bilgiyi verecektir, diye ekledi Robert Slammer. UNİTA'yı MPLA'ya yem olmadan desteklemek gerek. Buna ihtiyaçları var... Angola için gerekli vizenizi aldık. (Malko'ya kalın bir zarf uzattı.) İşte, belgeleriniz. Oraya kendi adınızla gidiyorsunuz. Ama değişik bir meslek kisvesi altında: Arrow Garanty Trust'4in mali danışmanısınız. Orada yerel bankalardan Pinto et Sotto Mayor ile iş yapacaksınız. Brezilyalı müdürü Joao Cavalho uzun zamandır bize çalışır. Gereken krediyi adınıza açabilir. Bu arada Banco de Angola bankası yetkilileriyle de karşılaşabilirsiniz, ama fazla yüz vermeyin. Para konusunda çekingen davranmayın...

— Ne o, doların değeri düşmeye mi başladı? dedi Malko.

Frank Thorpe gülümsedi.

— Bu işi başarırsanız, size çok eli açık davranacağız, dedi.

— İşte, başarısızlığı engellemenin en önemli yolu!

— Ya Angola'daki beyazlar?

— Hepsi uyuşuğun tekidir. Diktatör Salazar'ın gölgesinde yaşarlar.

*

**

Chris Jones alnını cama dayamış, Luiz de

Camoes bulvarının karşı tarafındaki inşaatları seyreliyordu. Luanda deri değiştirir gibiydi. Amerikalı 1.92'lik boyu ve kısa saçlarıyla uzak-tan üniversite öğrencilerini andırıyordu. Ama yakından bakıldığında, iriyarı bedeni ve Virginia salamlarını andıran kollarıyla hayli ürkütücüydü.

Milton Brabeck keten ayakkabılarını bağlayarak doğruldu. Onun da Chris'den farkı yoktu.

— Tanrının cezası meslek! diye söylendi.

Chris pencereden ayrılarak yerde duran dört topa baktı. İçlerinden birini aldı, orta noktasına basınca top ikiye ayrıldı. İçinde iki Smith Wesson 38 Magnum vardı. Diğer toplarda da el bombaları, şarjörler ve parçalara ayrılmış otomatik bir Uzi bulunuyordu.

Telefon çaldı. Chris ahizeyi kaldırdı, bir süre dinledikten sonra yerine bıraktı.

— Antrenman için bizi bekliyorlar, dedi Milton'a. Hasta olduğumuzu söyleyemez miydik?

— Böylesi daha iyi, dedi Milton. Haydi gidelim.

Ayaklarını sürüyerek odadan çıktılar. Diğer üç basketçi koridora çıkmışlardı bile. Selamlaştılar. Diğer üçü gerçek basketçilerdi.

CIA'nın desteklediği Marland'li küçük bir basket kulübüydü bu. Gerekli kişilerin yabancı ülkelere sokulmasında büyük yarar sağlıyordu. Kulübün Luanda'ya daveti uzun zaman önce tezgâhlanmıştı. Ekip yola çıkacağı sırada oyuncularından ikisi aniden hastalanmış ve yerlerine yedek oyuncu olarak Chris ile Milton alınmıştı.

Chris Jones 1.92'lik boyuyla ideal bir basketçi görünümündeydi, ama yirmi yıldır elini topa sürmemişti. Neyse ki, takımda yedektiler... Ama bu bile bir cehennem azabıydı. Altı gündür Luanda'daydılar ve otelden dışarı çıkmamışlardı. Sokakta tropikal bir hastalık kapmaktan korkuyorlar ve otelde de çantalarında getirdikleri Pepsi-Colalardan başka şey içmiyorlardı. Yemek olaraksa, sadece kaynamış yumurta yiyorlardı. Sabahları ilk işleri, başta sarı ve kara olmak üzere hummanın her çeşidine karşı hap alıyorlar, üstüne bir avuç dolusu vitamin yutuyorlardı.

Asansöre binmek üzerelerken:

— Prens ne zaman geliyor? diye sordu Milton.

Chris derin bir iç çekti.

— Samuel Ginger bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Washington'a bağlı bir sorunmuş bu. Bir de prensin kendisine...

— Otelin girişinde bir reklâm gördüm, dedi Milton. Bir folklor dansı gösterisi varmış. Bu gece gidelim istersen. Belki bir yavru düşürür de...

Chris ayıplar bir ifadeyle hemen sözünü kesti:

— Antrenmana çıkan sporculara çok zararlı bir şeydir bu.

*

**

— Korkunç bir şey bu! dedi Samuel Ginger. Katil her kimse gerçek bir manyak. Bir zırdeli.

— Malko, Len'in cesedini gösteren fotoğrafı masaya bıraktı. Başını körfeze bakan pencereye çevirdi. Gökyüzünde kara bulutlar vardı.

Yol yorgunluğunu hâlâ atamamıştı. New York'tan Lizbon'a gelmiş, oradan da direkt bir uçuşla Luanda'ya inmişti. Yirmi beş saatlik bir yolculuk. Gözlerini açık tutmak için büyük çaba harcıyordu.

Samuel Ginger kırmızı deri kaplı bir koltukta oturuyordu. Başının üzerinde ABD başkanının bir fotoğrafı vardı. Önü açık gömleğinden kıllı göğsü görünüyordu.

— Bana Joao Cavalho adında biriyle temas kurmam söylendi, dedi Malko.

Samuel başını kaldırarak ona baktı.

— Sakın bunu denemeyin. O adam üç hafta önce tutuklandı.

— Neden?

— Bir komploya kurban gitti. Onun gibi birçok kişiyi içeri attılar. Özellikle de zenginleri...

— Peki, Len Post'un öldürülmesiyle ilgili bir ipucu bulabildiniz mi?

— Hayır.

— Ya yanında görülen kız?

— Ortadan kayboldu.

— Polis ne diyor bu işe?

Amerikalı omuz silkti.

— Hiç. Len Post'un parasını almak için oraya çekildiğini ve öldürüldüğünü ileri sürüyorlar. Yaptığım araştırma sonucu, kızın işine dönmediğini öğrendim. Adamlar iyi bir plan yapmışlar. Zavallı Len de hiç temkinli biri değildi...

— Sawimbi'nin mektubu ne oldu?

— Yakında ortaya çıkar...

— Bu iş sizce MPLA'nın işi olabilir mi?

Samuel Ginger gömleğinin düğmelerini

ilikledi.

— Olabilir de, olmayabilir de...

Konsolos yardımcısı kalınca bir dosyayı Malko'nun önüne sürdü.

— Burada Şirket'e gönderdiğim bir yıllık raporlar var. Luanda'daki en delice olayları içeriyor... Cunta hükümeti her üç ayda bir darbe tehlikesi olduğunu ileri sürerek birtakım kişileri hapse atar. Bana kalırsa bu, MPLA'ya biryardımşekli.www.cizgiliforum.com

Malko yeniden Post'un fotoğrafına baktı. CIA'nın UNİTA ile flört etmesinden kim bu kadar öfkelenebilirdi?

— Peki, UNİTA ile bir ilişki kurabildiniz mi?

— Hayır. Joseph Simbili ortalıktan yok oldu. Len Post'un ölümü açıklandıktan sonra kayboldu. Belki de mektubu yanlış kişiye verdiği için kaçmıştır. O mektup ele geçirilmedikçe UNİTA ile ilişki kurmamız faydasız...

Cesaret verici bir tek şey yoktu.

Hani, şatonun damının tamiri olmasa, ilk uçağa atladığı gibi Viyana'ya dönecekti.

Malko soruşturma dosyasını karıştırırken otelin bir notuna rastladı. Len Post'un öldürüldüğü gün odasındaki numara bir telefon görüşmesi yapmıştı. Amerikalıya dönerek:

— Len öldürüldüğü gün sizi aradı mı? diye sordu.

— Hayır.

— Öyleyse, bir ipucu gibi bir şey bulduk sanırım. Belki deodasından telefon eden Len'in katiliydi.

— Bunu düşünmemiştim, dedi Amerikalı. Eğer dediğiniz doğruysa, katili tanıyan birini

bulabiliriz. Tanıdığım bir ingiliz var. Mike Corral. Resmi görevi tercümanlık. Gazetecilerle çalışır ve ufak çapta kaçakçılık yapar. Tanımadığı adam yoktur... Brezilyalı bir kadınla yaşıyor. Size telefon numarasını vereyim. Ücretini öderseniz, yapamayacağı şey yoktur...

Malko kalktı.

— Washington'a bir teleks çekip çalışmaya başladığımı ve bir, iki yüzyıl sonra sonuca varacağımı bildirin...

Konsolos yardımcısı gülümsedi.

— Bu kadar kötümser olmayın.

Malko'yu asansöre kadar geçirdi. Ayrılacakları sırada:

— Burada bol bol İstakoz yemeye bakın, dedi. Çok lezizdir.

*

**

Mike Corral sakalını sıvazlayarak viskisini içti. Malko ile Tropico'nun barında oturuyorlardı.

— Edouarda öldürülen Amerikalının yosmasıydı, dedi. Ortadan yok oldu.

— Onu bulmak istiyorum, dedi Malko.

Mike Corral cevap vermedi. Midye gibi kağına çekilmişti. Hem aldırılmaz bir hava içindeydi, hem de ilgili gibi görünüyordu. Malko'nun davetini hemen kabul etmişti. Küçük gözleri devamlı hareket halindeydi, içkiye düşkün olmalıydı. Sohbeta başladıklarından bu yana üç duble içmişti.

Sonunda Malko'ya dönerek:

— Niye bu kızı bulmak istiyorsunuz? diye sordu. Luanda onun gibi melez dilberlerle dolu.

— Bana o lazım, dedi Malko. Gereken ücreti öderim.

— Bu iş tehlikeli, cevabını verdi ingiliz. Bu gibi belalara burnumu sokmak istemem, insanın başına dert açılabilir.

Bu sırada yanlarına uzun boylu, koyu siyah saçlı bir kadın yaklaştı, ingiliz hemen doğruldu.

— Rosa!.. Sana Bay Ginger'in bir dostunu tanıştırayım. Bay Malko Linge,

Malko kadınla tokalaştı. Rosa'nın eli sıcaktı. Beş kilo daha verse, çok tahrik edici bir kadın olacaktı. Rosa bir tabureye tüneyerek bir madere ısmarladı. Mike Corral kadını gördüğü andan itibaren son derece değişmişti. Gözü devamlı kadının üzerindeydi.

— Evde miydin? diye sordu kadına.

— Elbette, dedi Rosa.

Sonra uzanarak Malko'ya baktı.

— Yalnız mısınız?

— Evet.

— Bizimle akşam yemeğine gelin öyleyse.

Gözlerini dikmiş, ısrarla Malko'ya bakıyordu. SAS içinden bunun iyi bir fırsat olabileceğini geçirdi. Böylece, Mike'tan istediğini alabiliyordu.

— Kabul, ama benim misafirim olacaksınız.

Kapıda bir Land-Rover duruyordu. Rosa kalçalarını sallayarak öne geçti, Malko da arkaya kuruldu.

— Araba hareket eder etmez, Rosa arkaya döndü.

— Luanda'da ilk gününüz mü bu?

— Evet, dedi Malko.

Hayallere dalmış gibi:

— Luanda harika bir şehirdir, dedi.

*

Mike Corral emdiği İstakoz kısılcasını tabağa bırakarak:

— Sizin derdinize derman bulabileceğimi hiç sanmıyorum, dedi Malko'ya.

Masanın üzerindeki İstakoz kabukları küçük bir dağ oluşturmıştı. Sadece Rosa üç tane yemişti. İçtiği şarabın etkisiyle yanakları al al olmuş, gözleri buğulanmıştı.

— Edouarda'yı mutlaka bulmak istiyorum, diye ısrar etti Malko.

— Bu konuda hiçbir fikrim yok, dedi Mike. Belki Kongo'ya gitmiştir. Belki de hapse atmışlardır.

Malko daha fazla ısrar etmedi.

Clup Naval gerçekten konforlu bir yerdi. Masaların hepsinde mum yanıyordu. Buna rağmen, fazla kalabalık değildi.

— Siz hiçbir şey içmiyorsunuz, diye sitem etti Rosa.

Malko hesabı ödemek için para çıkardı. Dolar destesini gören Mike'ın gözleri açıldı.

— Eğer isterseniz bu dolarları bozabilirim, dedi Mike. Yirmi dört escudo yerine kırk beş veririm.

Malko saf bir tavır takınarak masaya dört yüz dolar bıraktı.

— Bunları alın, karşılığını sonra verirsiniz.

Paralar bir anda ortadan yok oldu. Malko bir dost kazanmıştı!

Lokantadan çıkıp Land-Rover'a bindiler. Bu sefer üçü de öne sıkışmıştı. Aralarında oturan Rosa'nın etekliği kasıklarına kadar sıy-

rılmıştı. Luanda sokakları bomboştu.

Tropico'ya yaklaştıklarında Mike arabayı sağa çekti.

— Arabayı park edeceğim. Siz inin.

Arabayı bir sundurmanın altına soktu. Rosa evin kapısını açmıştı bile. Malko'ya dönerek:

— Yemek için teşekkür ederim, dedi.

Bir an karşı karşıya kaldılar. Rosa başını hafifçe kaldırmış, dudaklarını aralamıştı. Birden, vücudunu öne çıkararak Malko'ya yaslandı, birkaç saniye öylece kaldı ve Mike kapıdan girerken hemen ayrıldı.

Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki, Malko bunun bir rüya olduğunu sandı. İçinden bu kadınla sevişmeden Luanda'yı terketmeyeceğini yemin etti.

Sonra Mike'a dönerek:

— Size bir telefon numarası versem, bana adresi bulabilir misiniz? diye sordu.

İngiliz şaşkın şaşkın ona baktı.

— Sanırım, mümkün bu.

— Numara 4284, dedi Malko. Bu, katilin Len'in odasından aradığı numara. Ama, cevap vermiyor. Bu abonenin kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Belki de Edouarda'nın bir dostudur.

IV. BÖLÜM

Mike Corral'ın gözleri iri iri açıldı.

— Bunu nasıl öğrendiniz? diye sordu.

— Çok kolay oldu, dedi Malko. Tropico'nun santral memuruna iki yüz escudo verince konuşmaları kaydettiği defteri önüme seriverdi. Len Post'un öldüğü gün odasından bir tek bu numarayla görüşülmüş. Len Post o saatlerde ölü olduğundan bu ancak katili olabilir.

Rosa heyecanla soludu.

— Çokilginç!scannedbydarkmalt1

Mike Corral sakalını ovuşturarak derin düşüncelere daldı. Malko yardım etmek amacıyla söze girdi:

— Bana istediğim bilgiyi getirin dört yüz dolar alın.

ingiliz sakalını bıraktı.

— Deneyeceğim. Fakat kolay olmayacak. Sizi otelden ararım.

Rosa'yı kolundan tutup çekti, kadın son anda geri döndü.

— iyi geceler! diye bağırdı. Tekrar görüşmek üzere.

Malko caddeye çıktı. Çamur içinde bir otobüs Luis de Camoes'den yukarı çıkıyordu. Hava serindi. Tropicco'nun onbirinci kattaki lokantasının pencereleri gecenin karanlığında ısıll ısıldı. Malko Rosa'nın üzerine sinen koku-

sunu içine çekti.

Ne fingerdek kadındı! Mike Corral onu bir an boş bırakmıyor olmalıydı.

*

924 numaralı odanın kapısı yarı aralıktı. Malko kapıyı çaldı ve içeri girdi. Chris ile Milton yatağa oturmuşlar, dama oynuyorlardı. Malko'yu görünce hemen ayağa fırladılar. Chris sitem eder gibi:

— Kendinizi özlettiniz, dedi. Nerede kaldınız böyle?

— Luanda'nın havasına alışmak istedim, dedi Malko. Ne de olsa, burası Avusturya değil.

— Yani güzel bir dilberle beraber olduğunuz mu söylüyorsunuz? diye sordu Milton salyalarını saçarak.

Malko'nun yanında dolaşa dolaşa onun da ahlakı bozulmaya başlamıştı.

SAS gülümsedi.

— Bu akşam olanları bir anlatsam...

Milton hemen sözünü kesti:

— Anlatsanıza!

— Uykunuzu dağıtmayayım... Kabalık etmiş olurum...

— Ne zaman harekete geçiyoruz? diye sordu Chris. Bir haftadır bu odadan dışarı çıkmıyoruz. Tabii, o Tanrının cezası antrenmanlar dışında...

— Siz baskete devam edin. Bir gün bakarsınız profesyonel olursunuz... Şimdilik sizlere ihtiyacım yok. Ama yakında olacak, iyi geceler!

Chris hiç de hoş olmayan bir şeyler geveledi.

Neyse ki Malko bunu duymayacak kadar uzaklaşmıştı.

— Bu akşam ne yaptığını bayağı merak ettim, diye mırıldandı Milton.

Chris omuz silkti.

— Onun da bu çok umurunda ya! Hem prens daha dün geldi buraya. Gelir gelmez de herhalde...

Milton başını salladı.

— Yapar, yapar o... Daha uçağın merdivenlerinden inerken birini bulmuştur...

**

Telefonun zili o kadar hafifti ki, Malko neredeyse duymayacaktı. Banco de Angola'daki "iş toplantısından yeni dönmüştü. Angola yatırımcılar için bir cennetti.

— Benim, dedi Mike Corral. Sizi aşağıda bekliyorum.

Telefon kapandı.

Mike Corral'ın Land-Rover'ı gün ışığında tam bir hurdaydı. İngiliz arabanın yanında onu bekliyordu. Malko içerde Rosa'nın bulunduğunu farkettiler.

Malko İngilizin yumuşak elini sıkarken:

— Hızlı iş görmüşsünüz, dedi.

Adamın suratı asıktı.

— Verdiğiniz telefon numarası hakkında ben henüz hiçbir şey öğrenemedim, dedi adam. Ama Rosa gerekli bilgiyi almış. Edouarda kız arkadaşlarından birinin yanında kalıyormuş. Onu görmeye gideceğiz.

Rosa'nın verdiği bilgiye inanmamış bir hali vardı. Arabanın direksiyonuna geçti. Malko da Rosa'nın yanına sıkıştı. Genç kadın doğal bir

hareketle onu öptü.

Luis de Camoes'den Los Lusaoas meydanına çıktılar, Mike sağa dönerek sakin bir sokağa girdi. Biraz ilerledikten sonra, etrafı demir parmaklıklarla çevrili küçük bir bahçenin ortasına yerleştirilmiş verandalı bir evin önünde durdu.

— Git bak! dedi Mike Rosa'ya.

Malko yol verdi. Kadın küçük bahçeyi aşır villaya girdi. Malko'nun kalbi çarpmaya başlamıştı. Gömleğinin altına beline yerleştirdiği yassı tabancasını yokladı.

Chris ile Milton'u yanına almadığına pişman olmuştu. Len Post'un katili içerde olabilirdi. Mike Corral bir sigara yaktı.

— Bu işi hiç sevmedim, dedi.

Villanın kapısı açıldı ve Rosa el salladı.

— Siz de geliyor musunuz? diye sordu Malko adama.

Diğeri başını salladı.

— Yo, ben bu hikâyeye mümkün olduğunca karışmamaya kararlıyım. Siz gidin.

Malko tedirgin bir halde ilerledi. Rosa içeri girmişti. Villaya daldığında kötü döşenmiş bir salonla karşılaştı. Rosa bir masanın yanında ayakta duruyordu. Salonun dip tarafında, saçları karmakarışık zayıf bir zenci kadın vardı.

Başıyla Malko'ya selam verdi.

— Edouarda nerede?

— Burada yok.

— Ama...

Rosa hemen atıldı.

— Mike'tan kurtulmanın tek yolu buydu. İçeri girmeyeceğini biliyordum. Fazla vaktimiz yok. Çok kuşkuludur...

Malko başını çevirdi ve pencereden Land-

Rover'ı gördü. İngiliz aşağı inmiş, volta atıyordu.

Rosa'nın iri dudakları aralanmış, gözlerinde tuhaf parıltılar oluşmuştu.

— Sizinle başbaşa biraz konuşmak istemiş-tim, dedi. Arkadaşımdan yardım istedim.

Malko nasıl olduğunu anlayamadan kadını boynuna sarılmış buldu. Kadının tahrik edici hareketleri ve sıcaklığı SAS'ın aklını başından aldı. Rosa vücudunu SAS'a sürtmeye devam ediyordu. Bir süre devam eden bu hareketlerin sonunda:

— Artık gitmemiz gerek, dedi.

Malko'nun şakakları atmaya başlamıştı. Genç kadını belinden yakalayıp duvara yasladı ve slipini sıyırdı. Rosa karşı çıktı.

— Delisin sen!

Ama hareketleri hiç de bu sözü desteklemiyordu. SAS kadını kalçalarından yakalayıp kendine çekti. Rosa inledi. Malko dün gecedeki beri arzuladığı kadına sahip olmanın hazzına rağmen, göz ucuyla Mike'ı izliyordu. İngiliz sigarasını yere attı.

Bu hareketi Rosa'nın dikkatini çekmişti. Hareketlerini hızlandırdı. Bir an önce sonuca varmaya çalışıyordu. Sonunda, birbirlerinden ayrılarak kendilerine çeki düzen verdiler.

Kapı açıldı ve içeri Mike girdi.

— On beş dakikadır buradasınız, dedi sinirli bir şekilde. Ee, aradığınız kişi burada mıymış?

Bakışlarını Rosa ile Malko'nun üzerinde gezdirdi. Brezilyalı dilberin dudakları hafifçe şişmişti. Doğal bir sesle:

— Meraklanmana gerek yoktu, dedi. Kadın Edouarda'nın nerede olduğunu bilmiyor...

Oysa, bu sabah bana...

Mike Corral omuz silkti.

— Hep palavra! Boşu boşuna vakit kaybettik.

Land-Rover'a binip hareket ettiler. Bu kez ortaya Malko oturmuştu. Mike'ın olup bitenlerden kuşkulananıp kuşkulanmadığını tahmin etmeye çalışıyordu.

— Beni konsolosluğa bırakır mısınız? dedi. Umarım, gelecek sefere daha ciddi bir sonuca varırsınız.

Mike Corral anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Malko Rosa'nın tahrik edici vücudu uğruna bir müttefikten olmak istemiyordu.

Ama ne fingirdek kadındı bu Brezilyalı!

**

Sıcağa rağmen açık renk takım elbise giymiş olan Chris ile Milton konsolos yardımcısının odasında bir karış suratla oturuyorlardı. Basket çalışmalarından çıldırmak üzereydiler. Konsolosluğun bulunduğu gökdelende Shell ve IBM şirketleri de bulunduğu kimin nereye gittiği belli olmuyordu.

Malko konsolos yardımcısı Samuel Ginger ile el sıkıştı.

— Yeni bir haber var mı?

Amerikalı başını salladı.

— Önemli bir şey yok. Bu akşam Rangel civarında çatışma olmuş. Birçok ölü var. MPLA yavaş yavaş kente yerleşmeye başlıyor.

Oysa, gündüzleri Luanda son derece sakindi. Sokaklar, kahveler ve plajlar doluydu...

— Mike Corral ve Brezilyalı sevgilisiyle

tanıştım, dedi Malko.

— Ah! Demek, Rosa ile tanıştınız. Seks delisi bir kadına benziyor. Size de asıldı mı yoksa?

— Öyle bir şey olmadı, dedi Malko.

İnsan karda yürümeli izini belli etmemeliydi!

— Bu gün iki bankaya gitmem gerek, diye devam etti Malko. Kahveye yatırım hakkında görüşeceğim. UNÎTA'dan bir ses çıkmadı mı?

— Çıkmadı, dedi Amerikalı. Luanda'daki örgütleri çok güçsüzdür. Sawimbi de ortalıkta görünmedi. Bekleyeceğiz.

*

**

Tropico'nun barı her akşamki gibi yine tıklım tıklımdı. Malko kendini evinde gibi hissetmeye başlamıştı, ama yine de soruşturmayı bir an önce bitirmeliydi.

Mike Corral barda oturuyordu. Sabahki olaydan haberi olmadığı belliydi. Malko oturur oturmaz hemen söze girdi:

— İstediginizi buldum. Telefon çok zengin birine ait. Adı Ruiz Mupa. Elmas işinde çalışıyor. Adamlarının küreklerle topladığı elmasları sizin odanız büyüklüğünde bir kasada saklıyor. Arada bir Edouarda'yı becerdiği olurmuş...

— Telefonu niye cevap vermiyor?

Mike gülümsedi.

— Orası evi değil. Garsonyer olarak kullanılıyor. Ev Teissera da Silva'da. Herif oraya pek ender uğrarmış, uğradığı zamanlarda da telefona cevap vermezmiş. (Malko'ya bir kart uzattı.) Bu verdiğim evinin adresi, yani asıl

yaşadığı yer.

— Benimle geliyor musunuz?

Mike önündeki viskiyi yudumladı.

— Gelemem... Ama sizi oraya götürürüm.
Sonra başınızın çaresine bakın...

— Gidelim, dedi Malko.

Goriller nihayet basket çalışmasından kurtulacaklardı.

*

Villa kentin en iyi muhitindeydi. Binanın önünden iki kez geçtiler. Malko arabayı yüz metre ötede park ederek gorillere döndü.

— Ben tek başıma gideceğim.

Chris homurdandı.

— Tehlikeli olabilir...

— Bu mümkün, ama beyefendiyi ürkütmemek gerek. Kendisiyle sakın sakın görüşeceğim. Eğer on beş dakikaya kadar çıkmazsam, silahlarınıza sarılabilirsiniz.

Gorilleri şaşkın bırakarak uzaklaştı. Chris ile Milton prenze bir türlü akıl erdiremiyorlardı. Onlara göre, önce ateş etmeli, sonra sohbe girmeliydiler.

Malko zili çaldıktan sonra birkaç saniye bekledi. Sinirleri gergindi. Kapı aralandı ve genç bir Portekizli belirdi. Adam Malko'yu görünce kanadı kapamak istedi, ama SAS kibar bir gülümsemeyle:

— Senyor Ruiz Mupa ile mi görüşüyorum?

Adam geri çekilerek Malko'yu içeri aldı. Aradığı kişinin o olmadığı belliydi.

Oturma salonunun duvarları gergedan, geyik ve zebra başlarıyla doluydu. Vitrinli bir dolapta sayısız kupa vardı. Duvarların boşluk-

lan sararmış av fotoğraflarıyla örtülmüştü.

Malko bir fil ayağından yapılmış sehpayı incelerken yanında dazlak kafalı kısa boylu tombul biri belirdi.

— Seriyor...

Malko'yu kuşkuyla inceliyordu. Malko kibarca eğilerek selam verdi ve Portekizce olarak:

— Habersiz gelişimi bağışlayın, dedi. Ben Prens Malko Linge. Ortak dostlarımız gerek duyduğum bilgileri sizden alabileceğimi söylemişlerdi...

Malko'nun kibar konuşması Ruiz Mupa'yı biraz rahatlatmıştı.

— Elimden geleni yaparım... Konu neydi?..

— Edouarda adlı bir kadını arıyorum.

Portekizlinin suratı bir anda kıpkırmızı oldu. Malko gırtlığına sarılacakmış gibi geriledi.

— Bu isimde kimseyi tanımıyorum, diye kekeledi. Sizi kim gönderdi buraya? Beni bağışlayın, ama...

Adam gerileye gerileye çıkış kapısının önüne gelmişti. Sanki evden kaçacakmış gibi bir hali vardı. Malko bir skandal yaratmak istemiyordu, ama adamın aradığı kadını tanıdığından emindi artık.

Birden, duvardaki doldurulmuş gergedan başı bir fikir verdi.

Sakin bir hareketle tabancasını çıkardı, nişan alarak gergedan başına ateş etti. Hayvanın sağ şakağı parçalanıp uçarak kupaların bulunduğu dolaba çarptı. Şaşkına dönen Ruiz Mupa bir çığlık attı.

— Senyor, deli misiniz siz?..

Malko ona döndü.

— Edouarda dostlarımdan birinin ölümüne karıştı, dedi. Onu bulmak istiyorum. Siz onun nerede bulunduğunu biliyorsunuz. Eğer yardımcı olmazsanız buradaki bütün hayvan başlarını paramparça ederim.

Adam bayılacak gibi oldu.

— Yo, olamaz! Lütfen!.. Bunlar çok kıymetlidir... Ayrıca, inanın size yardım edemem.

Malko kolunu kaldırdı ve tetiğe bastı. Gergedanın geri kalan kısmı da parçalandı. Ruiz Mupa kurşunu kendi yemiş gibi sarsıldı.

— Senyor... Durun lütfen...

— Edouarda nerede?

Ruiz Mupa şiddete alışık değildi. Tir tir titriyordu.

— Edouarda İlha'da. Kamping parkının arkasında bir evde. 84 numara. Ama inanın, kimseyi öldürmedi o.

— Telefonu var mı?

— Yok.

Adam yaprak gibi titriyordu. Malko silahını beline taktı ve kapıya doğru yürüdü.

— Teşekkür ederim, senyor! dedi aşırı bir kibarlıkla.

Kapıdan çıkarken yaşlı adamın yere diz çökmüş olduğunu gördü. Gergedanından arta kalan parçaları topluyordu.

*

**

84 numaralı küçük bina, Marechal Gomez de Costa Caddesindeki diğer sanatçı evlerinden farksızdı. Yolun ön tarafı kumsaldı. İlerde, inşaat halindeki Panorama oteli farkediliyor-

du. Milton ile Chris yüz metre ötede, arabada kalmışlardı. Malko kendilerine ne yapmaları gerektiğini anlattığından içi rahattı.

Yaklaşıp kapıyı çaldı.

Cevap yok.

Tokmağı çevirdi, kapı kendiliğinden açıldı. Salon loştu. Sol tarafta biri yatıyordu. Yatan karaltı doğrulduğunda, bunun bir kadın olduğunu gördü. Tişörtü yırtılmış, suratı kan içinde kalmıştı.

— Edouarda?

Si.

Malko hafif bir gürültü duyarak başını çevirdi, önce üzerine çevrilmiş olan susturuculu silahı gördü. Bakışlarını biraz daha yukarı kaldırdı ve sarı saçlı, soluk yüzlü biriyle karşılaştı. Yüz hatları gergindi. Yorgun görünüyordu. Birden, Len Post'un katiliyle karşı karşıya olduğunu anladı. Gözlerini bir an olsun, katilden ayırmamıştı.

Adam sakın bir sesle sordu:

— Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?

— Len Post'u niye öldürdüğünüzü bilmek istiyorum, dedi Malko.

Cassidy sırtını duvara vererek gülümsedi.

— Sen de aynı takımdansın demek?..

Sol tarafından madeni bir ses geldi. Döndü ve Edouarda'nın karyolaya kelepçelenmiş olduğunu farketti. Chris ile Milton'un her an gelmeleri mümkündü.

— Sizinle konuşmaya geldim, dedi Malko. Bu silahı bırakın.

Ted Cassidy'nin gözlerinde neşeli bir ifade belirdi.

— Beni avlayabileceğinizi sanmayın, dedi.

Kapı tokmağı döndüğü anda ölürsünüz.

Malko pencereden dışarı baktı. Chris ile Milton caddeyi geçerek binaya geliyorlardı. Buldozer gibi sakindi ikisi de. Hareket ve davranışlarında Malko'nun isteklerine aykırı hiçbir eksiklik ya da fazlalık yoktu. Birden, korkudan ellerinin titrediğini farkettti.

Karşısındaki adam, profesyonel bir katildi ve en küçük bir tehlikeyi bile göze alamazdı. Bir an, susturucunun deliği daha büyük göründü gözüne.

V. BÖLÜM

Malko'nun bir karar vermesi için birkaç saniye vardı. Karşısındaki katile baktı. Adamın bütün yüz hatları gerilmişti. En ufak bir hatayı affetmeyecek kadar becerikli görünüyordu. Malko, oyunu sonuna kadar sürdürmeye karar verdi.

— Birazdan iki arkadaşım burada olacak, diye uyardı. Ve...

— Ve aynı anda da beyninize bir kurşun yiyeceksiniz, dedi Cassidy sakın bir sesle.

Gorillerin ayak sesi duyulmuştu.

— Buraya dövüşmeye değil, konuşmaya geldim, dedi Malko.

O sırada kapı vuruldu. Malko adamın tetiğin üzerindeki parmağının gerildiğini farketti.

— Onlara defolup gitmelerini söyleyin. Hemen.

İki adımda Malko'nun yanına gelerek sokuldu ve namluyu kulağına dayadı.

— Söyleyin hemen gitsinler

Malko Chris'in her an kapıyı kırmasını bekliyordu. Sesine sakın bir ton vermeye çalışarak bağırdı:

— Chris! Milton! Her şey yolunda. Tropico'ya dönün.

Chris'in sesi duyuldu.

— İyisiniz ya?

— Evet. Siz gidebilirsiniz.

Sessizlik oldu. Malko katilin soluğunu boynunda hissediyordu. Adamın solukları son derece düzgündü, ama terliyordu. Dışarda ayak sesleri duyuldu. İki goril uzaklaşıyordu. Cassidy geriledi. Silahı hâlâ Malko'nun üzerine çevriliydi. Edouarda'nın gözleri korkudan iri iri açılmıştı. Malko çevresine bir göz attı. Yerlerde konserve kutuları vardı. Cinayet gününden beri buradan dışarı çıkmadıkları belliydi. Malko görevini düşündü. UNİTA başkanının verdiği mektuba ne olmuştu?

— Len Post'u niye öldürdünüz? diye sordu.

Ted Cassidy gözlerini ona dikti.

— Bundan size ne?

Silah midesine çevriliydi. Len Post da bu durumları yaşamış olmalıydı. Durumun bir dramla son bulmamasını sağlamalıydı.

— Burada böyle saatlerce kalamayız, dedi katile.

Katil gözlerini gözlerine dikti. Malko'nun soğukkanlılığından etkilenmiş gibiydi.

— Kimsiniz siz? diye sordu Malko'ya. Kimin adına çalışıyorsunuz?

— Len Post'un çalıştığı kişilere çalışıyorum.

Ted Cassidy'nin gerginleştiğini hissetti.

— Aynı şey için mi buradasınız?

Malko atağa geçme zamanının geldiğini düşündü.

— Ele geçirdiğiniz mektubu almaya geldim, dedi.

Ted Cassidy'nin dudaklarında ürkünç bir gülümseme belirdi, ama sesini çıkarmadı. Gözlerindeki ifadeden düşündüğü belliydi.

Karar vermek zorunda olduğu davranış biçimlerinden biri de Malko'nun öldürölüp öldürölmemesiydi.

Birden ani bir kararla sordu:

— Bana masal anlatmıyorsunuz ya? Mektubun hangi konuda olduğunu biliyor musunuz?

— İçinde UNİTA başkanının CIA'ya bir teklifi vardı.

Malko nedenini anlayamadı, ama katil son derece rahatlamıştı.

— Tamam! dedi. Şimdi söylediklerimi harfiyen uygulayacaksınız. Silahlı mısınız?

— Evet.

— Onu bana verin. Çok ağır hareketlerle.

Malko istenileni yaptı. Silahını çıkardı ve fırlattı. Ted Cassidy tabancayı havada yakaladı.

— Arabanız var mı?

— Var.

— Güzel. Şimdi birlikte çıkacağız.

Malko adamın Edouarda'ya döndüğünü gördü. Genç kadın bir çığlık attı. Malko katilin düşüncesini sezer sezmez atıldı.

— Onu öldürmeyin, dedi sakın bir sesle. Aksi halde sizinle gelmem.

Ted Cassidy silahı kadına çevirmişti, ama tereddüt ediyordu. Arkasında tanık bırakmayı ilke edinmişti. Ama, karşısındaki adamın da kararlı olduğu belliydi. Malko onu yüreklendirmek için ekledi:

— Kimseye tek kelime etmez.

Ted Cassidy karyolanın yanındaki çantasını aldı, tabancayı ceketinin cebine saklayarak namluyu Malko'ya çevirdi.

— Çok yavaş yürüyeceksiniz. Kaçmaya kal-

karsanız vururum.

Malko kapıyı açtı. Edouarda korkudan titriyordu. Dışarda gorillerden eser yoktu. Ters bir şey yapmamaları için dua ederek arabasının kapısını açtı. Datsun'un içi hamam gibiydi...

— Direksiyona geçin ve elleriniz hep yukarda olsun, dedi katil.

Malko direksiyona geçince o da yan kapıdan arabaya girdi ve sırtını kapıya vererek döşemeye oturdu.

— Hareket edin ve kırk kilometreden hızlı gitmeyin. Klakson çalmak yasak.

Malko "vites takıp kaldırımdan indi. İlerde, otobüs bekleyen birkaç zenci vardı. Ted Cassidy'nin ter kokusu arabayı çekilmez hale sokmuştu.

Malko, Chris ile Milton'u göndermekle iyi yapıp yapmadığını düşünüyordu. Akli hep Len Post'daydı. Bu katil CIA ajanını neden öldürmüş olabilirdi?

*

**

— Yol üstünde bir polis var, dedi Malko.

Luanda'nın on kilometre kadar dışında, sahil boyunca uzayıp giden bir yoldaydılar. Çevrede hiç ev yoktu. Sol taraf orman, sağ taraf ise denizdi.

— Sağa sinyal verin, dedi Ted.

Malko sinyal verdi. Sağa kıvrılan yol denize iniyordu. Malko saptı ve biraz sonra bir deniz kulübünün girişinde yavaşladı.

— İçeri girin, dedi Ted. Rıhtıma kadar gidin.

Malko istenileni yaptı. Rıhtıma bağlı birçok tekne vardı. Araba durunca önce Ted çıktı.

— Sarı renkliye bineceksiniz.

Malko kamaralı küçük tekneye atladı. İrlandalı halatları çözdükten sonra teknenin kış tarafına atlayıp Malko'ya bir anahtar fırlattı.

— Önce demiri alın, sonra motoru çalıştırıp adaya doğru hareket edin.

Malko istenileni yaptı. Motor hemen çalıştı. Deniz sakindi. İki kilometre ötede Mossula adasının yassı silueti görünüyordu.

— Adanın sol tarafına, diye bağırdı İrlandalı.
www.cizgiliforum.com

Denizin ortasında bile gözünü SAS'tan ayırmıyordu. Malko'ya gelince, adamın ilk fırsatta kendisini öldürmekten büyük zevk alacağından emindi.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

— Kesin sesinizi! diye tersledi katil.

Malko adamın sinirli olduğunu farkettiler. On beş dakika kadar sonra orada olacaklardı.

*

**

Tekne baştan kara yaparak kıyıya çıktı. Ted Cassidy elindeki P.38'in namlusunu Malko'ya doğrultup çantasını aldı.

— Kıyıya atlayın.

Malko kumsala atladı. Arkasından Ted de tekneyi terketti. Gözlerini bir an olsun, SAS'tan ayırmıyordu. Kumsalın iç tarafında hindistancevizi ağaçlarının arasında bir düzineye yakın bungalov vardı.

Ted içlerinden en büyüğünü işaret ederek:

— Şuna doğru ilerleyin, dedi.

Malko ilerledi. Burası hafta sonları Luanda'daki beyazların geldiği tatil yeri idi. Ama hafta

içinde kimseler olmazdı. Zaten yol boyunca bir tek tekneye bile rastlamamışlardı.

Malko bahçeye girdi. Önce bungalovun boş olduğunu sandı. Önünde durduğu camlı kapının ardından geniş bir salon farkediliyordu. Ne yapacağını sormak için Ted'e döneceği sırada gözü genç bir kadına takıldı.

Bir muz ağacının gövdesine yaslanmış olan genç kadın son derece güzel bir tipti. Uzun siyah saçları, iri göğüsleri vardı.

Kalçasına dayadığı G.3'ü bir erkek becerikliliğiyle tutuyordu.

Genç kadın Malko'yu farketmemiş gibi doğrudan İrlandalıya bağırdı:

— Cassidy, silahını indir!

Malko soluğunu tuttu. Her an bir maraza çıkabilirdi...

Fakat, İrlandalının silahını indirdiğini görünce gözlerine inanamadı. Adam tabancasını yere bıraktı ve bir ilkokul çocuğu gibi çantasını sıkı sıkı kavradı.

Genç kadın sağ elinin iki parmağını ağzına sokarak tiz bir ıslık çaldı. Aynı anda Malko'nun arkasında üç zenci belirdi. Onların da ellerinde G.3'ler vardı. Genç kadın silahını muz ağacına yaslayarak İrlandalıya doğru ilerledi.

Ted Cassidy süt dökmüş kedi gibi hareketsiz duruyordu.

— Ne yüzle karşıma çıkıyorsun? diye bağırdı kadın. Buna nasıl cesaret edebiliyorsun?..

İngilizceyi Portekizli aksanıyla konuşuyordu.

Sözünü bitirir bitirmez Ted Cassidy'nin

suratına müthiş bir tokat attı.

— Size birini getirmiştım, diye mırıldandı Ted.

İrlandalının bakışlarında kin vardı. Genç kadın bir tokat daha attı. Sonra, bunun etkisini görmek için bir adım geriledi.

— Emirlerle karşı çıktın, dedi. Bunun cezasını biliyorsun değil mi?

Birden, Malko'ya döndü.

— Siz kimsiniz?

Malko bu dişi kaplanla açık açık konuşmanın yerinde olacağını düşündü.

— Adım Malko Linge. Angola'ya Len Post'un yarım bıraktığı bir işi tamamlamaya geldim.

— Demek Amerikalılarla çalışıyorsunuz!.. Ve buna rağmen, Cassidy'yi izlemekten korkmadınız, öyle mi?

Malko hafifçe gülümsedi.

— Sanırım buna mecbur edildim.

Genç kadın dikkatle Malko'yu inceliyordu. Sonunda, elini uzatarak:

— Adım Graziella Lobita, dedi. Gelin içeriye girelim.

Malko şaşkın şaşkın kadını izledi. Yanılmaz belleği hızla çalışmaya başladı ve birkaç saniye sonra gözünün önünde uzun boylu, esmer bir kadın hayali canlandı.

Gözlerini genç kadının gözlerine dikerek:

— iki yıl önce Besteguy'ların balosundaydınız, dedi. Yanınızda monkl kullanan çok şık bir erkek vardı.

— Babamdı.

Genç kadının bakışları bir anda yumuşamıştı.

— Orada olduğumu nereden biliyorsunuz?

— Ben de oradaydım. Besteguy kontu beni de davet etmişti...

— Ama bana demiştiniz ki...

— Bunu açıklamak uzun sürer. Diyelim ki, boş vakitlerimde CIA'ya hizmet etmekten zevk alıyorum...

— Angola'da mı?

— Angola'da ya! Eğer Len Post öldürülmeseydi, belki başka bir yerde olacaktım. Bu durumda da sizinle karşılaşmayacaktık.

Genç kadının yüz hatları yeniden sertleşti.

— O Amerikalının ölümü için sizden özür dilerim. Ted Cassidy verdiğim emre itaat etmedi. Adam öldürmekten büyük zevk duyuyor. Böyle olsun istemezdik...

Gerçekten üzölmüşse benziyordu. Malko durumun çok karışık olduğunu düşündü.

Ted Cassidy ile zenciler ortalıktan kaybolmuşlardı. Graziella Lobita bir puf çekerek Malko'nun karsısına oturdu. Dikkatle Malko'yu inceliyordu.

Avusturyalı yanındaki alçak masada bir yığın davetiye kartı gördü. En üsttekine bir göz allı. Kartın üzerinde ESN harfleri ve bir tüfek resmi vardı.

Graziella kartlardan birini alarak Malko'ya uzattı.

— Artık bu işlerle uğraşıyorum, dedi.

Malko karta bir göz attı: ESN harflerinin altında "EJERCİTO SECREDO NACIONAL" yazıyordu.

— Siyasi bir örgüt mü bu?

— Evet. Birkaç arkadaşla birlikte kurduk. Angola'yı komünizmden ve anarşiden kurtarmak istiyoruz. İki yıldır adamlarımla birlikte

bunun savaşını veriyoruz. Adamlarımın hepsi zenci. Gerekirse paraşütle atlıyorum, ormanda gizleniyorum ve gerekli kişileri öldürüyorum.

Birdenbire canlanmış, yüzünde mutlu bir ifade belirmişti. Malko, Len Post'un cesedinin fotoğraflarını görmemiş olsa, kendini güzel bir kadınla hafta sonu tatilinde sanabilirdi. Ama Graziella son derece tehlikeli bir kadındı. Görevleri boyunca birçok kez rastladığı çılgın fanatiklerden biriydi.

— Niye Len Post'u öldürttünüz? diye sordu Malko.

— Onu ben öldürtmedim. Amerikalıların UNİTA'ya yaklaşma çabalarını haftalardır izliyoruz. Ted'e omektubuele geçirmesini, ama Amerikalıyı öldürmemesini söyledim. Herif emrimi uygulamadı. O günden beri buraya gelmeye de cesaret edemiyordu. Luanda'da saklanıyordu. Buraya gelse onu öldürecektim. Ben Luanda'ya inemiyorum. Hükümet beni arıyor. Arkadaşlarımın çoğu ya kaçak, ya da hapiste.

— Peki, ne istiyorsunuz? diye sordu Malko. Genç kadının gözlerinde şimşekler çaktı.

— Hakkımız olan her şeyi. Burada kahve plantasyonunu büyükbabam kurdu. Ben Angola'da doğdum. Babam da Angola'da doğdu. Şimdi zenciler bizi öldürmek ve buradan kovmak istiyor. Oysa, bizim gidebileceğimiz hiçbir yer yok. Portekiz'i vatanım olarak görmüyorum. Brezilya ise çok uzak. Ben Angola'da kalmak istiyorum.

Malko elinde olmadan duygulanmıştı. Genç kadın samimiydi, ama farkında olmadığı bir gerçek vardı: Tarihin akışına boş yere kürek

çekiordu.

— CIA'nın UNITA ile anlaşmasını neden istemiyorsunuz? diye sordu Malko.

Graziella omuz silkti.

— CIA boş vakit harcıyor. O örgütü tanırım. Onlara karşı dövüştüm. Sayıları altı yüzü geçmez. Silah bakımından da zayıflar. Ayrıca, temsil ettikleri bir şey de yok...

— Siz neyi temsil ediyorsunuz?

— Biz umutsuzluğu temsil ediyoruz, insanların kamçılıyan umutsuzluktur.

Graziella Venedik'teki baloda rastladığı o kadından ne kadar farklıydı!

— Peki, CIA'dan ne istiyorsunuz? Tarihin akışını CIA bile değiştiremez ki!

Genç kadın hafifçe güldü.

— Bana açık açık yardım etmelerini istemiyorum...

— Anladım, ama ne istiyorsunuz?

— ihtiyacım olan şeyi istiyorum: Para.

★

**

Malko şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Genç kadının ailesi çok zengindi. Babasının bir keresinde davetlilerini aldırma için bir Boeing 707 kiraladığını duymuştu. Graziella, Besteguy'ların balosunda taktığı mücevherlerle bile bir ordunun bir haftalık ihtiyacını karşılardı.

— Ama siz zaten zenginsiniz, dedi.

Genç kadın başını salladı.

— İnanın, hiç param yok. Ve paraya da çok ihtiyacım var.

— Ne kadar?

— Yaklaşık üç milyon dolar. Dört aylık bir dönem için bu paraya ihtiyacım var. Ondan

sonrası duruma bağılı Belki de hiç ihtiyacım kalmaz.

Malko miktarı şöyle bir tarttı. Bu rakamı duyan CIA sorumlularının yüzlerinin alacağı ifadeyi görür gibiydi.

— Bu kadar parayla ne yapacaksınız?

— Para elime geçince söylerim. Bu miktarın tek kuruşu cebime girmeyecek. Mücevherlerimin birçoğunu sattım. Geri kalanlarını da örgütüm satıyor. Bu dava uğruna, gerekirse orospuluk bile yapabilirim.

Malko bu açıklamanın kendisi için bir davet olup olamayacağını düşündü.

— Belki bilirsiniz, dedi Malko. CIA böyle bir miktarı kolay kolay vermez. Özellikle de paranın nereye kullanılacağını öğrenmedikçe.

— Bu para Angola'nın özgürlüğü için kullanılacak. Beyazların öldürülmediği, komünistlerin yasa çıkarmadığı bir Angola için... Tabii, dostlarınız burada kızıl bir diktatörlük istiyorsa, o başka!..

— Sanmam, dedi Malko alaycı bir ifadeyle.

— Ne düşünüyorsunuz?

— Durum karışık. Bir kere CIA ajanlarının öldürülmesi konusunda çok hassas davranır...

— Size olanları anlattım... Para elime geçtiği takdirde Ted Cassidy'yi size teslim edebilirim.

Paranoyak bir katil için hayli yüksek bir ücretti bu!

Graziella devam etti:

— UNİTA'nın yasadışı olduğu dönemlerde birçok Amerikalı misyoneri öldürdüğünü hatırlasanıza... Ama yine de onlara yardım ediyorsunuz.

— Öldürdükleri belki CIA ajanı değildi.

— Amerikalı bütün misyonerler CIA adına çalışır. Bu herkesçe bilinen bir gerçektir.

Tartışma tehlikeli bir alana kayıyordu. Malko bu konuya bir nokta koymanın zamanı geldiğine karar verdi.

— Özgür bir Angola kurmak için para istiyorsunuz. Peki, silahınız ve yeterli adamınız var mı?

— Param olunca hepsi gerçekleşecek.

— Ama CIA'nın bu teklifi reddedebileceğini de hesaba katmak gerek.

Genç kadının siyah gözleri daha da koyulaştı.

— Meseleyi tehlikeli bir hale sokmuş olurlar. UNİTA şefinin CIA'ya yazdığı mektup açıklanırsa ne olur dersiniz? UNİTA'ya artık kimse inanmaz. Ondan sonra da istediğim paranın on katını harcasanız MPLA'yı durduramazsınız.

Genç kadın davasına yürekten inanmıştı. Malko onunla kurduğu bu köprüyü yıkmanın zarar getireceğini düşündü. Ama yine de bir çıkmazdaydı. CIA bu miktarı ödemeye yanaşmazdı. Diğer yandan; genç kadın da bu mektubu halka duyurmaya kararlıydı.

Genç kadın ayağa kalktı.

— Sizi karşı kıyıya götürecekler. Yirmi dört saat vaktiniz var. Cevabınızı burada bekleyeceğim.

Malko'nun elini sıktı ve gözlerinin içine bakarak:

— Dilerim, başarılırsınız, dedi.

Malko kumsala döndüğünde ağaçların arasından iki zenci çıkarak ona refakat etmeye

başladı. Tekne hâlâ aynı yerde duruyordu.

Malko tekneye atladı.

CIA'nın bu isteğe vereceği cevabı o da en az Graziella kadar merak ediyordu.

*

**

— Bunlar çıldırmış! diye bağırdı Samuel Ginger. Bu istekleri asla gerçekleşmez.

— ESN'den söz edildiğini duymuş muydunuz? diye sordu Malko.

CIA bölge şefi başını salladı.

— Duydum tabii. Bağımsızlık duyurusundan sonra beyazların kurduğu birçok örgüt çıktı ortaya. Ama bunlardan hangisinin ciddi olduğunu kestirmek zordu. Portekizlilere bakacak olursanız, bunların önemsiz olduklarını kabullenmek gerekir. Güney-Afrikalılar da aynı şeyi söylediler. Bu örgütlerden bazıları bildiri dağıttı, birkaç binayı bombaladı, ama hepsi bu kadarla kaldı. Zenciler bu hareketlere karşı çok uyanık davranıyorlar. MPLA bile isteyen beyazların ülkede kalabileceklerini söylüyor.

— Ama yine de Len Post'u öldürdüler.

— Evet, dedi Amerikalı. Ama Ted Cassidy Portekizli değil. Canımı sıkın da bu zaten... Bu işin altında başka bir şey var gibi...

Malko kalktı.

— Ben otele dönüyorum. Langley'e teleks çekip cevabı bana iletin.

— Ne yapıp yapıp o Tanrının cezası mektubu ele geçirmeliyiz.

*

**

Resepsiyonda Malko'ya bir mesaj vardı.

Aldı, okudu:

"Otele geldik. Chris. Hemen odamıza gelin."

Malko kendini yorgun hissediyordu. Doğruca odasına çıktı. Kapıyı kaparken telefon çaldı. Ahizeyi aldı. Arayan Milton Brabeck idi.

— Yanımıza gelsenize, dedi. Size bir sürprizimiz var.

— Nasıl bir şey bu?

— Gelin de görün.

Telefon kapandı.

Malko sıkıntılı bir iç çekişle koridora çıktı, gorillerin kapısına vurarak içeri girdi.

— Sizi canlı gördüğümüze sevindik, dedi Chris. Size bir hediyemiz var...

— Ne hediyesi?

Chris yana çekilerek yatağı işaret etti.

— Bu!

Yanağındaki bıçak yarasına bant yapıştırılmış olan genç melez Malko'ya bakıyordu. Yüzünde ona teşekkür eden bir ifade vardı. Bileklerindeki kelepçeler çıkarılmıştı. Üzerinde, sarındığı küçük havludan başka bir şey yoktu.

VI. BOLÜM

— Gitmek istemedi, dedi Chris... Sizden ayrıldıktan sonra gizlenip beklemeye başladık. Siz o adamla çıktıktan sonra eve girip bu hanımı kurtardık.

Edouarda Jardim gözlerini Malko'ya çevirdi. Yüzünün sol tarafı şişmişti.

— Senyor, beni koruyun, diye yalvardı. O bir canavardır.

Malko gülümseyerek yatağa, yanına oturdu.

— Bana her şeyi anlatın, dedi.

Genç kadının yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

— Bunun böyle biteceğini bilmiyordum. Yemin ederim. Dostlarımdan biri benden bir yardım istedi. Amerikalıyı o eve götürmemi rica ediyordu... Yani, Len'i... Ona bir kötülük gelmeyeceğine yemin etti. Kendisini bir saatliğine Tropico'dan uzaklaştırmam yeterliydi...

— Kimdi bu dostunuz?

— Henrique Radriguez....

— Bunu niye yaptınız? Para için mi?

— Oh, yo!...

— Devam edin.

— Eve girdiğimizde o adamla, Cassidy ile karşılaştık. Ev sahibini öldürmüştü. Len kaçmaya kalkınca onu da öldürdü. Sonra beni şeye zorladı...

Sıkılarak sustu. Malko kadının doğruyu söylediğini hissediyordu.

— Sonra ne oldu?

— Sonra çıkıp gitti. Geri döndüğünde çok öfkeliydi. Beni dövdü. Birkaç gün gizleneceğini söyledi. Beni bırakmıyordu. Sonunda, giderken beni öldürecekti, bundan emindim...

Malko kadına baktı. Suratındaki yaraya rağmen hâlâ çekiciydi. Bakışları genç melezin göğüslerine kaydı. Bunu kadın da farketmiş olacak ki:

— Elbiselerim çok kirliydi, yıkadım, dedi.

— Sizi korurum, dedi Malko. Ama bir şartla: Bana yardım edeceksiniz.

— Size yardım etmek mi? Ama...

— UNÍTA ile ilişki kurmak istiyorum. Bana yardım edebilirsiniz.

— Ama bu çok tehlikeli, diye inledi. Edouarda.

Malko iki gorili işaret etti.

— Bu beylerin korumasında kimse kılınıza bile dokunamaz.scannedbydarkmalt1

"Beyler" sıfatı Chris ile Milton'un gururunu okşamıştı. Oturdıkları yerden doğrularak kasıldılar. Milton Brabeck mümkün olduğunca kibar görünmeye çalışarak:

— Hanımefendiyi yakın korumamıza alacağız, dedi.

"Yakın koruma" dediği, herhalde kadının üstüne yatıp onu hayali kurşunlardan korumak olmalıydı. Edouarda'yı daha şimdiden tehlikenin göbeğinde görmeye can attığı belliydi.

— Joseph Simbili adını duydunuz mu? diye sordu Malko. UNÍTA'nın Luanda'daki şefidir.

— Evet, duydum adını.

|

— Nerede bulunduğu hakkında bir fikriniz var mı?

— Yok, ama öğrenebileceğimi sanıyorum.

— Hemen öğrenin.

— Şimdi mi?

— Şimdi.

Edouarda bir an tereddüt etti, sonra ayağa kalktı. Kalkmasıyla birlikte üzerindeki havlu kayarak yere düştü. Genç kadın bir an çırılçıplak kaldı. Kadının tahrik edici dolgun bir vücudu vardı.

Koşarak banyoya girdi. Beş dakika sonra çıktığında üzerinde Chris'in gömleği vardı.

Chris bir anda kıpkırmızı kesildi. Malko'ya dönerek:

— Biz de geliyor muyuz? diye sordu.

— Elbette.

Asansöre bindiklerinde, Malko melez dilbere döndü.

— Henrique Rodriguez'in adresi var mı sizde?

Genç kadın olumlu bir işaret yaptı. Hep birlikte Datsun'a doluştular. Malko direksiyona geçti.

— Los Lusadas meydanına çıkacağız, dedi Edouarda.

Meydanın çevresinden dönüp Avenide de Albuquerque'ye saptılar. Bulvarın iki yanında villalar diziliydi. Konsoloslukların çoğu da buradaydı. Bulvarın sonunda, Edouarda'nın tarifine uyarak sola, yalılar boyunca giden toprak bir yola saptılar. Yol rıhtıma iniyordu. Yolun yarısında, Edouarda tahta bir kulübeyi işaret etti.

— Beni bekleyin biraz.

Koştı, kapıyı çalmadan açıp içeri girdi. Beş dakika sonra çıkık çeneli bir zenciyle dışarı çıktı. Zenci arabaya kadar gelerek üç beyazın elini sıktı, sonra mutlu bir ifadeyle kulübesine döndü.

— Yeri öğrendim, dedi Edouarda. Luis Camoes Caddesi'ne gideceğiz. Otelin biraz ilersinde.

*

**

Modern büyük binanın ikinci katındaki boş koridorda en az otuz kapı vardı. Edouarda 17 numaralı kapının önünde durdu.

Goriller siper alıp duvara yaslanırken o da kapıyı çaldı.

Anında, bir erkek sesi Portekizce sordu:

— Ne istiyorsunuz?

— Joseph Simbili burada mı? diye sordu Edouarda.

— Burada yok, dedi ses.

Edouarda dudaklarını kapıya yaklaştırdı.

— Joseph, beni yaşlı Muleta gönderdi, diye fısıldadı.

Kilit ve zincir sesleri duyuldu ve kapı aralandı. Dışarı bir namlu uzandı.

Malko silahın arkasında dazlak kafalı ve kalın çerçeveli gözlüğü olan bir zenci farkettil. Adam Malko'yu görünce hemen geri çekildi.

— Bu beyaz da kim? diye bağırdı.

— Bir dost, dedi Edouarda. Seninle konuşmak istiyor.

— Niye?

Malko söze karışmanın zamanı geldiğine inanarak öne çıktı ve Portekizce olarak:

— Ben Len Post'un dostuyum, dedi.

Silahın namlusu tehditkâr bir hareketle sallandı.

— Buradan gidin bayım, dedi Joseph Simbili. Sizinle işimiz bitti artık.

Edouarda Malko'ya yardım etmek istedi.

— Joseph, o kötü biri değil, dedi. Aç kapıyı.

Malko ani bir refleksle geri atarken korkunç bir patlama duyuldu. Zenci ateş etmişti. Arka duvarda koca bir delik vardı şimdi.

UNITA'nın şefi öfkeyle bağırdı.

— Defolun buradan. Gelecek sefer beyninizi ateş edeceğim, pis faşistler!

Edouarda Malko'nun elini tutarak çekti. İki goril tetikte bekliyordu. Koridorda kapılar aralandı, meraklı başlar uzandı.

— Gelin gidelim. Bizi öldürecek, dedi Edouarda.

Kapı hızla kapandı. Malko şu sıra ısrarın gereksiz olduğunu düşünüyordu.

Yeniden Avenide de Camoes'in yakıcı sıcağına çıktılar. Malko başını kaldırıp ikinci kata baktı. Joseph Simbili'nin oda pençeleri sımsıkı kapalıydı.

— Neden bu kadar ürkek? diye sordu.

— MPLA'dan korkuyor, dedi Edouarda.

Malko Tropico'nun yolunu tuttu. Durum karıştı. Washington'dakilerin şu an neler düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı. Birden, Edouarda kolunu tuttu.

— Şu karşınızdaki iki zenciye görüyor musunuz? Onlar MPLA militanıdır. Joseph çıktığı anda öldürecekler onu.

Malko o yöne bir göz attı.

— Peki, polis bir şey yapmıyor mu?

— Polisin umurunda sanki! Şimdi her şey

zencilerin elinde. Ülkeden bütün beyazlan kovmak istiyorlar. MPLA'dan korkmayan yok. "Yoldaş" demeyenleri ya dövüyorlar, ya öldürüyorlar. Dün akşam iki taksi şoförünü öldürmüşler, kimse karşı çıkamıyor.

Portekiz askerleriyle dolu bir kamyon geçti.

— Bunların da bir işe yaradığı yok, dedi Edouarda. Memleketlerine dönmekten başka bir şey düşünmüyorlar.

Malko dudak büktü. CIA'nın bu beladan kolay sıyrılamayacağını anlıyordu.

*

**

Mike Corral sakalını sıvazlayarak Malko'yu karşıladı. Dostça bir tavrı vardı.

— Ee, kızı nihayet bulabildiniz ha?

Edouarda canı sıkılmış bir tavırla gözlerini yere indirdi. Mike'ı tanıyordu ama hiç hoşlanmazdı.

Mike'ın arkasından Rosa belirdi. Malko'ya yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Mike merakla genç kadına bakıyor, fakat dilinin ucundaki soruları sormaya cesaret edemiyordu.

Rosa barın taburelerinden birine tüneyerek bacak bacak üstüne attı. Meydana çıkan baldırları yıllanmış rahipleri bile dinden ederdi!

Malko Mike'a yaklaşıp:

— ESN diye bir örgüt duydunuz mu? diye sordu.

İngiliz önemsemez bir hareketle dudak büktü.

— Duydum. 25 Nisan'dan sonra kurulan küçük bir terör örgütü. Birkaç zenci öldürdüler. Angola'dan sürülmüş zenciler ile beyaz

subaylar arasında kendilerine yandaş buldular. Provinceia de Angola adında el ilanı büyüklüğünde bir gazete yayımladılar. Luanda ile Cuenza nehri arasındaki ıssız bir bölgede eğitim kamplarının bulunduğu söyleniyordu. Ordu deposundan iki yüz doksan tane G.3 çaldılar.

— Ne oldu bunlara?

Mike omuz silkti.

— Temizlendiler. Hükümet çok sert davrandı. Provinceia de Angola'nın yazı işleri müdürünü tutukladılar. Çoğu Güney Afrika'ya kaçtı.

Rosa saatine bakarak taburesinden kayd. Malko'ya dönerek:

— Bizimle akşam yemeğine gelir misiniz? diye sordu.

Malko kibarca reddetti. Yemeği Samuel Ginger ile yiyecek, bu arada ne yapacaklarını kararlaştıracaklardı.

*

**

Dom Perignon'un tıpası hoş bir ses çıkarak fırladı. Samuel Ginger Malko'nun kadehini doldurduktan sonra kendisinininkine de şampanya koydu ve kadehini uzatarak:

— Angola'daki başınıza! dedi.

Terasta otuza yakın davetli vardı. Villa, Luanda'dan on kilometre kadar uzakta, Morro Luz'daydı. Havuz ışıktandırılmış, bir baobab ağacına da Amerikan bayrağı asılmıştı. Malko medeniyete geri dönmüş gibi hissediyordu kendini. Kadınlar özenle makyaj yapmışlar ve uzun tuvaletler giymişlerdi. Seçtikleri modeller ise, sıcaklığın etkisinden olacak, açık saçık.

Edouarda hemcinslerinin en dikkat çekici-

siydi. Üzerine vücut hatlarını bütün ayrıntılarıyla ortaya koyan daracık sarı bir tuvalet giymişti. Erkekler smokin içindeydi. Açık renk elbiseli iki kişi vardı: Chris ile Milton. Neyse ki, şapkalarını çıkarmışlardı. Malko onlara doğru ilerledi. Chris'in bel hizasında ceketindeki şişkinliği görünce:

— Buna ne gerek vardı? dedi. Burada dostlar arasındayız.

— Sandığınız gibi değil, dedi Chris. Buna bu gece ihtiyacımız olacak.

Ceketinin ucunu kaldırdı. Belinde normal ölçülerde bir alıcı-verici telsiz vardı.

— Peki, bu ne işe yarayacak?

— Washington ile görüşmeye.

— Washington mu?

Bu tür bir el telsiziyle ancak on kilometrelik bir mesafede konuşulabilirdi.

— Doğru söylüyorum, dedi Chris. Bay Ginger söyledi. Bakın, kendisi de geliyor.

Konsolos yardımcısı yanlarına gelince saati-ne bir göz attı.

— Bahçenin dip tarafına gidelim. Daha rahat ederiz.

Meraklanan Malko peşlerine düştü. Denizin otuz metre üstündeki korkulukların yanında durdular.

— Bugün Langley'e şifreli bir teleks çektim, dedi konsolos yardımcısı. Bu arada siz de yüz yüze bir konuşun istedim.

Chris telsizin antenini çıkardı ve ağzını mikrofonu dayayarak konuşmaya başladı. Malko geri dönerek davetlilere bir göz attı.

Cabinda Gulf Oil'in mühendislerinden biri Edouarda'yı gözleriyle yiyordu. Genç melez

üzerindeki sarı giysiye rağmen, çırılçıplak gibiydi.

Chris kolundan çekerek telsizi uzattı.

— Frank Thorpe hatta.

Malko şaka yapıyor sandı. Yine de telsizi kulağına dayadı. Patronu Frank Thorpe'un sesi sanki yan odadaymış gibi netti.

— Malko?

— Benim Frank... Nasılsınız?

— İyiyim... Daha doğrusu iyi olmaya çalışıyorum... Dinleyin beni...

Malko sözünü hiç kesmeden dinledi. Sonunda selam göndererek konuşmaya son verdi ve cihazı Chris'e uzattı.

— Nasıl oldu bu mucize?

Goril memnurlukla gülümsedi.

— Bu cihaz konsolosluk binasının 14. katındaki telsiz odasına bağlı. Binadaki güçlü telsizin uydulardan kaydettiği mesajları buna aktarıyor. Ya da aynı yolla Langley'e haber uçuruyorsunuz.

Böyle ileri bir tekniğin yine de insanlara muhtaç olması acınacak bir gerçektir!

— Artık dönelim, dedi konsolos yardımcısı. Dikkat çekmemeliyiz.

Malko Angola'nın geleceğini tartışan bir gruba katıldı. Gruba girdiğinde son cümle dikkatini çekmişti: "...ve yaşlı Lobita her şeyi bırakarak zenci sevgilisini alıp kaçtı."

Malko hemen söze karıştı.

— Lobito Angola'daki zenginlerden değil miydi?

Brezilya konsolosu onayladı.

— Evet. Kuzeyin en zenginiydi. Kahve üretimi konusunda bir numaraydı. Fakat bir yıl

önce on sekiz yaşında bir zenciye tutuldu. Kendisi altmış bir yaşındaydı. Çiftliğini uzaktan bir kuzenine bırakarak kızı alıp Avrupa'ya kaçtı. Bir daha onu gören olmadı.

— Peki, onun bir kızı yok muydu? diye sordu Malko.

Brezilyalı güldü.

— Vardı. Graziella gerçek bir dişi kaplandı. Babasının metresini bıçakla doğramaya kalktı. Erkekten beterdir. Angola hastasıdır. Daha doğrusu hastasıydı...

— Neden hastasıydı dediniz?

— Öldü, dedi Brezilyalı. Bir çatışmada öldürüldü. Babasının parasıyla bir komando birliği kurmuştu. Babası ortalıktan yok olunca o da hapı yuttu. Yazık, güzel kızdı. Tam yataklık!..

Çevredeki kadınlar sahte birer kakhaha attılar.

Malko fazla üstelemedi. Samuel'in kendisine baktığını hissedince ona doğru ilerledi. Frank Thorpe'un söylediklerini merak ediyor olmalıydı. Onu bir köşeye çekerek açıkladı:

— Frank elde ettiğimiz sonuçlardan memnun... Mektubu ele geçirmemizi, ESN'ye yanaşmamızı ve UNÎTA ile ilişki kurmamızı istiyor.

Samuel'in yüzü karıştı.

— Sonuncu istek pek kolay olmayacak.

Malko Joseph Simbili ile yaptığı konuşmayı anlattı.

Konsolos yardımcısı gülümsedi.

— Simbili konuşmak istemiyorsa, biz de Sawimbi'yi buluruz.

— Nerede o?

— Ülkenin göbeğinde. Lusso'nun güneydoğusunda, UNITA'nın kontrol altında tuttuğu bir bölgede. Lusso ya da Cogumba'ya kadar gitmek gerekir. Oradan beş altı saatlik bir mesafedeler.

— Peki, başka çözüm yolu yok mu?

— Sanmıyorum, dedi Amerikalı.

— Niye? Bu ülkede helikopter denen şey yok mu?

— Var tabii. Ama bu adamların da helikopterlere ateş etme gibi bir alışkanlıkları var...

— Yani, beni vurup yerler mi diyorsunuz?

Samuel bir kahkaha attı.

— Eğer dolarlarla giderseniz yemezler. Paraya çok ihtiyaçları var. MPLA, UNITA'nın üslerini yok etmek için Zambiya ile anlaştı. Onlar da ok ve yaylarla savaşamayacaklarına göre silaha, dolayısıyla paraya ihtiyaçları var.

— Önce şu mektubu ele geçirmeliyiz, dedi Malko. Yoksa, beni gerçekten yerler.

— Aklımda bir fikir var, dedi Amerikalı. Bana yirmi dört saat zaman tanıyın ve bu arada ESN ile bağları koparmayım

Davet sona ermişti.

Malko iki gorili ile Edouarda'yı alıp yola çıktı. Villadan uzaklaştıklarında genç meleze dönerek:

— Sawimbi'nin nerede bulunduğunu biliyor musunuz? diye sordu.

— Evet, ama çok uzaktadır. Ormanda yaşar.

— Benimle gelir misiniz oraya?

Genç kadın başını salladı.

— Bu işi buradan ayarlamak gerek. Yoksa, onu asla göremezsiniz. Çok iyi korunur.

Komando F'lerden çok korkar.

— Komando F de neyin sesi?

— MPLA'nın katillerine bu isim verilir. Görevleri siyasi muhaliflerini yok etmektir. Komando F'in başında çok kötü biri var. Adı Belmiro Chiral. Portekizliler başını getirene yüz bin escudo ödül vereceklerdi. Kimse bu ödülü alamadı.

Otele döndüklerinde Malko Edouarda'yı odasına aldı. Genç melez içeri girer girmez giysisinin fermuarını indirdi ve bir anda çıplak soyundu. Hayatını kurtaran Malko'yu ödüllendirmek istiyordu.

Malko gülümsedi.

— Hemen yat ve uyu Edouarda, dedi Malko. Burada emniyettesin.

Malko Graziella ile çılgınca fikirlerini kafasından bir türlü atamıyordu.

*

**

Randevu saat üçteydi. Malko Graziella'nın kendisini Mussula'da bekleyip beklemediğini merak ediyordu.

Datsun'a bindiği sırada yanına bir zenci yaklaştı.

— Senyor Linge mi?

— Evet, dedi Malko.

— Beni Senyora Lobita gönderdi. Randevu yeri değişti. Sizi yarın Guilherme Capello sokağındaki küçük çiçekçide bekleyecek. Aynı saatte. Yanılmanıza imkân yok. Sokaktaki tek çiçekçidir.

— Peki, dedi Malko.

Adam bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

— Senyora şunu da iletmemi istedi, istekleri olmazsa, mektubu halka açıklayacakmış. Adios senyor!

Malko canının sıkıldığını hissetti. Bu bir haber değil, ¼ltimatomdu!

VII. BOLUM

Samuel Gringer ayaklarını masaya dayamış, sırtını ziyaretçilerine dönmüş telefonla konuşuyor, "evet" ve "hayır" kelimelerinden başka söz etmiyordu. Malko pencereden denizi seyrediyor, yanındaki Malcolm adlı helikopter pilotu da çıklet çiğneyerek Playboy okuyordu. Adam hapishane kapısı gibi iriyarıydı.

Amerikalı nihayet konuşmasını bitirdi ve ziyaretçilerine döndü.

— Her şey ayarlandı. Yarın sabah UNITA kampına hareket edebileceksiniz. Birazdan gerekli haritayı getirecekler. Haritada kampın kesin yeri belli. Malcolm sizi kampın mümkün olduğunca yakınma bırakacak ve bekleyecek. Chris, Milton ve Edouarda sizinle gelecek. Kadın, Sawimbi'nin adamlarının konuştuğu Kibundu dilini biliyor, işinize yarayabilir.

Malcolm o sabah gelmişti. Elindeki Playboy'u kapatarak onlara döndü.

— Dua edelim de düşüp bir tarafımızı dağıtmayalım. Buradaki makinistler Allahlıktır. Yol da çok uzun herhalde?...

— Lusso yönüne uçacaksınız, dedi Samuel. Akşama kadar uçuş izninizi temin edeceğim.

Helikopter pilotu ayağa kalktı, onları selamladıktan sonra çıktı. Kentteki medeniyeti tatmak için sabırsızlanıyordu. Geldiği Cabinda'

nın yanında Luanda, Paris'ten farksızdı. Pilot çıkar çıkmaz Malko söze girdi:

— Bir saat sonra Graziella Lobita ile randevum olduğunu biliyor musunuz?

— Biliyorum, dedi Amerikalı sakın "bir şekilde. Oraya gitmeyeceğinizi de biliyorum.

— Peki Sawimbi'nin mektubu ne olacak? Graziella blöf yapmıyor.

— Ben de blöf yapmıyorum, dedi Amerikalı. Bir saat sonra Graziella hiçbir şey yapacak durumda olmayacak. Ve yarın sabah şu meşhur mektubu yanınızda götüreceksiniz. Sawimbi ile görüşmenizi sağlayacak tek izin, o belgedir.

Malko'nun içini bir korku sarmıştı.

— Mektubu kim ele geçirecek?

— Askeri polis, dedi Samuel. Hükümetle aramın iyi olduğunu söylemiştim. Onlarla bir anlaşma yaptım. Zencilerle pazarlık yapmalarını engelleyen ESN'yi tepelemekten çok mutlu olacaklar. Karşılığında da bana mektubu verecekler. UNITA'ya destek olmamıza karşı değiller. MPLA'nın ağırlık kazanmasını istemiyorlar. Böylece, herkes memnun kalacak.

Malko Amerikalının sözleri karşısında donup kalmıştı. Utanç içindeydi. Samuel'in kendisini arkadan bıçaklayacağını hiç tahmin etmemişti.

— Yani onları askeri polise mi sattınız?

Amerikalı omuz silkti.

— Saçmalamayın. Onlar Len Post'u öldürdü. Nasıl öldürdüklerini de biliyorsunuz. Hepsi deli. Ayrıca, onları öldürmeyecekler. Sadece bir süre için hapsedecekler. Hükümet terörist değil...

Tartışmanın anlamı yoktu. Artık, Graziel-

la'nın gözünde önemsiz, alçak bir muhbir olmuştu. Bunu temizlemenin tek yolu, randevuya gitmekti. Ama bu da bir çözüm değildi. Oraya gitmekle ne Graziella'yı masumiyetine inandırabilir, ne de CIA'nın öfkesinden kurtulabilirdi.

Samuel Gringer düşüncelerini okumuş gibi:

— Bir saçmalık yapmanıza fırsat vermemek için bir süre büromda kalmanızı uygun buluyorum, dedi.

Dirseğiyle masanın üzerindeki gazeteyi itti. Altında 11,43'lük otomatik bir Colt vardı. Konsolos yardımcısı her ihtimali düşünmüştü.

— Hükümetteki dostlarınız ele geçirdikleri mektubun fotokopisini çekebilirler, dedi.

— Elbette, dedi Amerikalı. Ama bir fotokopi her zaman sahte bir belge sayılır... Bakın, kaybedecek vaktimiz yok. MPLA her gün güçleniyor. Dün dostlarımızdan biri Carmona yolunda MPLA milisleri tarafından tutuklandı. Elllerinde yepyeni Rus silahları varmış. Hepsisi de son modelmiş.

Malko yapacak hiçbir şey olmadığını anlamıştı. Samuel anlayışlı bir gülümsemeyle ona baktı.

— Mesleğimizin böyle zor yanları da vardır, dedi.

Malko Graziella'nın Venedik'teki baloda dans edişini hatırladı. Her şey o kadar uzakta kalmıştı ki!

★

— Acıktım, dedi Chris esneyerek.

— Barracuda'da yemek yiyebiliriz önerisinde bulundu Edouarda. Lokantanın açikhava

kısmı serindir ve nefis İstakozlar bulunur.

Genç melezin üzerindeki pempe ipekten elbisenin altına hiçbir şey giymemiş olması Chris ile Milton'un aklını başından alıyordu.

Hava kararmaya yüz tutmuş olmasına rağmen, hâlâ sıcaktı. Bu yemek, bir süre için son medeni yemekleri olabilirdi.

— Barracuda'ya gidelim, dedi Malko.

Otelden çıkmadan önce bir Diario de Noticias alarak yazılara göz gezdirdi. Akşam gazetesinde Graziella'dan hiç haber yoktu. Ama bu bir şey ifade etmezdi. Sansür her yazıya izin vermiyordu. Halkı korkutmanın gereği yoktu! Datsun'un direksiyonuna oturduğunda aklı hâlâ Graziella'da idi. Genç kadın şu anda sorgulanıyor olmalıydı.

Barracuda'nın kumsala bakan terasına oturdular. Lokantada onlardan başka kimse yoktu. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı.

Milton önündeki şarabı tadarak:

— Bayağı güzelmiş, dedi.

Malko cevap vermek istedi, ama fırsat bulamadı. Kumsalın karanlıklarından fırlayan birkaç zenci bir anda çevrelerini sardı. Ellerin- de silahları vardı. Tek bir kelime etmemişler- di.

içlerinden biri İstakozları getiren garsonu durdurdu. Chris, ensesine dayanan Star'ın namlusu altında hareketsiz kalmıştı. Milton iskemlesini geri iterek fırlamak istedi, ama şakağına yediği kabza darbesiyle yüzükoyun yere serildi.

Yarılan şakağından kan fışkırıyordu. Onu bayılta zenci üzerine eğilip belindeki 38'liği aldı ve bir masanın altına fırlattı... Tam bu sı-

rada kumsaldan iki karaltı çıktı. Biri Graziella, diğeriye Ted Cassidy idi.

— Kalk ayağa! diye bağırdı Cassidy Edouarda'ya.

Silahsız olan tek kişi Cassidy idi. Malko silahına davranmayı aklından bile geçiniliyordu. Bu kalabalıkta intihar olurdu bu. Edouarda'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Yavaşça yerinden kalktı, sonra ani bir hamleyle terastan fırlayıp kumsalda koşmaya başladı.

Zenciler hep bir ağızdan bağırdılar:

— Kuata!*

Ted Cassidy bir kobra gibi gerildi ve genç melezin peşine düştü.

Graziella elindeki G.3'ü Malko'ya çevirerek:

— Gelin, dedi. Yoksa vururum.

İki zenci Malko'nun kollarına girerek onu yola bakan çıkış kapısına doğru sürükledi. Istakozları getiren garson felç olmuş gibi hâlâ aynı yerde hareketsiz duruyordu. Milton inleyerek doğrulmaya çalıştı. Chris öfkeden kuduruyordu. Sağ eli 44 Magnum'un on santim ötesindeydi ve bu mesafe ona sonsuz görünüyordu...

Zencilerin arasında ilerleyen Malko, kumsaldan gelen çığlığa kulak kabarttı. Cassidy Edouarda'yı yakalamıştı... Lokantanın önündeki Volkswagen minibüsün arka kapıları açıktı. Malko'yu içeri iterek kapıyı kapadılar. Kendisini sürükleyen zenciler ile diğerleri de yanına binmişlerdi.

Graziella yerli dilinde şoföre bir şey söyledi.

* Swahili dilinde "Yakala" anlamına.

Anlaşılan, Cassidy'yi beklemeye niyetleri yoktu.

Fakat, araba hareket etmek üzereyken Cassidy görüldü. Koşarak geldi ve arabanın ön tarafına yerleşti.

— Kızı yakaladın mı? diye sordu Graziella.

— Evet, dedi Cassidy.

Graziella iğrenerek başını çevirdi.

**

Minübüs Avenida Gomez de Costa'yı fırtına gibi geçti. Malko o an denizcilerin kışlası önünde olabileceklerini hesapladı. Malko'yu aracın döşemesine yüzükoyun yatırmışlar ve üstüne oturmuşlardı. Başını her kaldırmaya yeltendiğinde bir tekme yiyordu. Minibüste kimse konuşmuyordu.

Nereye gidiyorlardı acaba?

Vites değiştirmelerinden ve motorun hızlanmasından Luanda'nın yüksekçe bir bölgesine tırmandıklarını tahmin etti. Böylece yirmi dakika kadar ilerlediler. Malko kent çıkışlarındaki barikatları düşündü. Chris durumu bildir-miş olmalıydı.

Sonunda, minibüs durdu, kapılar açıldı. Malko'yu dışarı çektiler. Malko ilk önce küçük turizm uçaklarını farkettiler. Bunlardan birinin ışıkları yanıyordu. Taksi-uçakların bulunduğu küçük bir havaalanındaydılar.

Malko'yu iterek "Baron" tipi çift motorlu bir uçağa bindirdiler. Uçakta, Graziella'nın randevu haberini getiren zenci vardı. Malko'ya gülümsüyordu, ama gözlerinde müthiş bir kin vardı.

— Buan Noite, senyor!

Pilot sakallı bir gençti. Malko bağırdı:

— Bu bir adam kaçırmadır!

Sakallı genç dönüp bakmadı bile. Demek, ondan hayır yoktu... Zenciler uçağa doluştular. En son Graziella ile Cassidy bindi. Pervaneler dönmeye başladığında genç kadın Malko'nun karşısındaki koltuğa oturdu.

— Hakkınızda yanılmışım, dedi.

— Size ihanet etmedim, dedi Malko. Ben...

Genç kadın sesini duyurmak için ona doğru eğildi.

— Hükümetin adamları randevu yerine geldi ve adamlarımızdan ikisini tutukladı. O yeri sizden başka bilen yoktu. Bizi askeri polise sattınız. Şimdi bunu ödeyeceksiniz. Gideceğimiz yeri CIA bir yılda bulamaz...

— Size yemin ederim, ihanet etmedim, dedi Malko. Onu engelleyemedim.

Graziella omuz silkti.

— Bu da aynı kapıya çıkar. Öyle değil mi, Fernando? (Malko'ya döndü.) Fernando işkence uzmanıdır. Dilsizi bile konuşturabilir...

VIII. BÖLÜM

Ted Cassidy dar geçitte iki kat ilerleyerek tam Malko'nun karşısına oturdu. Yüzünde son derece zalim bir ifade vardı. Graziella Lobita ağzı açık uyuyordu. Çift motorlu küçük uçak alçak kümülüs bulutlarının altında, ormanlık tepelerin arasında alçaktan uçuyordu.

Bir süre sonra ziraat yapılan geniş bir vadinin üzerine geldiler. Ay, güneş gibi etrafı aydınlatıyordu.

İrlandalı Malko'ya eğildi.

— Birazdan ineceğiz... Sana ne yapacağımızı biliyor musun?.. Söyleyeyim, seni bir gergedanın boynuzu üzerine oturtacağız, ayaklarına ağırlık bağlayacağız. Kafana bir kurşun sıkmamız için yalvaracaksın...

Malko dinlememeye çalıştı. Bu da blöfün bir parçası mıydı?.. Şu sıralar Samuel Ginger onu bulmak için Luanda'nın altını üstüne getiriyor olmalıydı. Sawimbi'nin ünlü mektubunu ele geçirme operasyonu hapi yutmuştu... Uçağın izini bulacağı kesindi, ama ya sonra? Angola geniş bir ülkeydi ve burada ancak Portekiz ordusunun borusu öterdi.

Uçak yere doğru süzölmeye başladı. Malko yemyeşil bir tepe ve kahve tarlaları ile kırmızı damlı bir bina farketti. Uçak hafifçe sarsılarak kahve tarlalarının arasında dar bir piste indi. Burası özel bir yer olmalıydı. Yani, farkedilme-

si imkânsızdı. Zenciler uçağa koşturdular. Graziella ona döndü.

— Burası benim evim. Burada sizi aramayı kimse akıl edemez...

Malko'yu sürükleyerek harap bir binaya götürdüler. Binanın içi dökülüyordu. Duvarlarda rutubet izleri vardı ve içersi küf kokuyordu.

Sanki, dünyanın sonu burasıydı...

Masa ve yüksek arkalı koltukların bulunduğu veranda, rutubetli duvarlarla büyük bir çelişki oluşturuyordu. Binada en az yirmi oda olmalıydı.

Graziella Malko'nun yanına yaklaşırken beyaz ceketli bir zenci tekerlekli bir masada içki getirdi.

— Buradan kaçmaya kalkışmayın, dedi Graziella. Çiftliğin çevresi adamlarımla çevrilidir. Kendilerine gördükleri kişiye ateş etmeleri emredilmiştir. Bulunduğumuz yerin çevresinde iki bin hektarlık bir kahve tarlası vardır. En yakın kasaba olan Carmona buraya otuz kilometre mesafededir. Görüyorsunuz ya, yardımınıza gelebilmeleri pek uzak bir ihtimal...

— Beni niye kaçırdınız? diye sordu Malko.

Genç kadının gözlerinde bir kin ifadesi belirdi.

— Sizi öldürmek istiyordum, ya da o deli Cassidy'ye teslim etmek... Böylece ihanetinizi ödeyecektiniz. Sizin yüzünüzden adamlarımdan ikisi tutuklandı. Şu anda hapisteler...

Saçlarını şöyle bir salladı ve devam etti:

— Sonra, ESN'nin çıkarları kişisel çıkarlarıma ağır bastı. Sizi para karşılığında CIA'ya geri vereceğiz...

Malko Graziella'nın ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktı. Bu, Malko'nun CIA'nın kendisine ne derece önem verdiğini anlaması için bir fırsattı... Bulundukları yerin yanında tek katlı bir bina daha vardı. Damına büyük bir anten kurulmuştu. Demek, dünyayla bağları kopuk değildi.

— Peki, CIA para ödemeyi reddederse ne olacak?www.cizgiliforum.com

Graziella omuz silkti.

— O zaman ilk projemi uygulayacağım ve bundan da son derece memnun olacağım.

Gözlerindeki ifadeyi gördükten sonra, ciddiyetini anlamamak imkânsızdı.

~
* * *

Formol kokusu mide bulandırıcıydı. Samuel Ginger gözlerini Edouarda Jardim'in cesedinden Chris'e çevirdi.

— Tanrı cezalarını versin! dedi Chris.

Başı sarılı olan Milton anlaşılmayan bir şeyler geveledi. Sonra hep birlikte Maria Pia Hastanesinden çıktılar. Olayın etkisinden hâlâ kurtulamamışlardı... Gorillerin Samuel'e ulaşmaları üç saatlerini almıştı. Konsolos yardımcısı Luanda polisinden sonra gelmişti.

Uzun uzun konuşulmuş ve Portekiz güvenlik sorumluları surat ekşiterek aramalara başlamıştı.

Chris birkaç adım atıp saatine baktı.

— Sabahın üç buçuğu olmuş.

— Ne yapacağız? diye sordu Milton.

— Ben bir telefon edeceğim, dedi Amerikalı diplomat. Beni arabada bekleyin.

Gorilleri bırakarak tekrar hastaneye girdi.

— Bütün bunlar da Samuel denen herifin hatası, dedi Milton. Portekizlilerin ise güvenilir hiçbir yanı yok.

Malko'nun kaçırılmasını engelleyemediği için kahroluyordu.

Amerikalı kaygılı bir suratla hastaneden çıktı ve Chevrolet'ye girdi.

— Malko'nun kaçırılmasından yarım saat sonra çift motorlu bir uçak havalanmış. Uçuş yönü kuzeye, Carmona tarafınaymış. Tabii, yol üzerinde başka bir yere konmadıysa... Lobita'ların kahve çiftliği de orada bulunuyor...

— Oraya gitmemiz gerek, dedi Chris. Portekizlileri bekleyecek olursak, Malko'yu kaybederiz...

— Yarın sabahtan önce birşey yapamazsınız. Çok temkinli olmak gerek. Burası Amerika değil... Ayrıca çiftliğe gitmek büyük tehlike demektir...

— Siz o tarafını düşünmeyin, dedi Milton. Bize bunun için maaş ödüyorlar...

— Haklı olabilirsiniz, ama yine gideceğiz, dedi Chris.

Ted Cassidy'nin beynini dağıtmak için sabırsızlanıyorlardı. Sadece Edouarda'nın ölümü bile onu gebertmeleri için yeterli bir nedendi...

**

Malko çelik kelepçelerin verdiği acıyla doğrulmak istedi. Acıdan gözünü yummamıştı. Hava henüz karanlıktı. Çiftlikte derin bir sessizlik vardı. Koltukta hareketsiz durmaktan sırtı uyuşmuştu. Dostlarının kendisini aradığından emindi, ama buraya nasıl geleceklerdi?..

*

**

Angolairbürosunun tezgâhında sadece sekreter kız vardı. Milton Brabeck ile Chris Jones yorgunluktan bitkin bir halde kıza yanaştılar.

— Bir uçak kiralamak istiyoruz.

— Nereye gideceksiniz?

— Carmona'ya, dedi Chris. Çevreyi dolaşacağız. Biz jeologuz... Cabinda Gulfta çalışıyoruz...

Tavşanla fil arasında ne kadar benzerlik varsa, gorillerin de jeologla o kadar benzerlikleri vardı! Ama neyse ki, genç kız dünyayı fazla tanımıyordu. Büyük petrol şirketinin adını duyunca güvenmişti. Zaten burada uçak kiralayanların çoğu Amerikalıydı...

— Ne zaman istiyorsunuz?

— En kısa zamanda.

Sekreter kız önündeki kâğıtları karıştırdıktan sonra başını onlara kaldırdı.

— Günlüğü sekiz bin beş yüz escudoya bir "Baron" umuz var. Sigorta masrafları da size ait. öğleden sonra saat ikide hazır olur.

— Daha önce olmaz mı?

Genç kız başını salladı.

— Olmaz, senyor. Uçağın kontrolü yapılacak, pilota haber vereceğim, formaliteler bitirilecek... Bütün bunlar vakit alır...

Milton cebinden bir tomar para çıkarıp yirmi bir escudo saydı ve tezgâha bıraktı.

— Pekâlâ. Görüşmek üzere.

Ayrılırken genç kızın daktilosuna yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırdılar. Bu küçük servet kızı biraz daha hareketlendirecekti.

Datsun'a bindiklerinde:

— Bu işi tek başımıza becerebilecek miyiz? diye sordu Milton.

— Bize yardım edebilecek biri var, dedi Chris... Mike Corrai.

★

★★

Malko alüminyum tabakta getirilen pilavla balığı bitirdi. Vücudunun her yeri tutulmuştu ve acı veriyordu. Uykusuzluk bu acıyı daha da artırıyordu. Elleri kelepçe yüzünden şişmişti.

Yanında nöbet tutan bir zenci vardı. Adam yere oturmuş, dizlerinin üzerine de bir pala koymuştu.

Kapı açıldı ve içeri Graziella girdi. Nefretle Malko'ya baktı.

— Hainler sonunda cezalarını bulurlar, diye fısıldadı.

— Ben hain değilim.

— ABD konsolosluğu ile irtibat kurup fidyenizi bildirdim. Umarım, çabuk ve olumlu cevap verirler.

Sözünü bitirdikten sonra odadan çıktı.

*

★★

— Peki, sizinle gelirim, dedi Mike Corrai.

Dağınık saçlarını düzeltti. Goriller onu yataktan kaldırmışlardı.

— Bunun için ücretinizi alacaksınız, dedi Milton.

— Elbette, diye destekledi Chris.

— Tamam, dedi Mike. Sizi saat ikide Angolair'in hangarında bulurum.

Goriller çıkar çıkmaz, Rosa Mike'ın yanına geldi. Olanları dinlemişti.

— Malko'ya bir kötülük yaparlar mı dersin?

diye sordu.

— Herifler kaçık. Mümkündür.

Birden genç kadına bakarak öfkeyle sordu:

— Bu seni niye ilgilendiriyor? Hayalarını kesseler ne olacak? Onun altına yatmaya mı heveslisin?

Rosa öfkeyle onu süzdü, sonra kararlı bir sesle cevap verdi:

— Evet

**

Çift motorlu küçük «uçak havalanmaya hazırды. Angolair'in bürosundan çıkan beyaz gömlek ve siyah pantolon giymiş otuz yaşlarında biri onlara doğru yaklaştı. Elini uzatarak:

— Ben de sizi bekliyordum, dedi. Adım Domingo Costa. Pilotunuzum.

Chris adamın elini sıktı.

Milton çevreyi gözden geçiriyordu. Saat ikiye on geçtiği halde Mike görünmemişti.

— Gidelim mi? diye sordu pilot.

— Bir arkadaşı bekliyoruz, dedi Chris.

Domingo uçağın açık kapısını işaret ederek.

— Siz içeri geçin, dedi. Ben de hava raporunu alayım. scannedbydarkmalt1

iki goril uçağa bindiler. Chris öne, pilotun yanına, Milton da arkaya geçti. Valizlerini yere koydular.

— Nerede kaldı bu namussuz? diye söylendi Milton.

— Cam cehenneme! Kendi bilir!

Pilot görüldüğünde Chris bağırdı:

— Gidebiliriz. Arkadaşımız herhalde gelmeyecek.

Pilot son kontrolleri yaptıktan sonra motor-

lan çalıştırdı ve hareket etti.

Pist başında durdu, motorlara gaz verdi ve frenleri bırakarak hareket etti. Dört yüz metre sonra havalanmışlardı. Kuzeye yöneldiler.

Pilot Chris'e dizindeki haritayı işaret ederek:

— İki saatlik yolumuz var, dedi.

Chris ile Milton bakiştılar. Gerçeği açıklamanın zamanı gelmişti. Chris yüzüne beceriksizce bir gülümseme kondurarak pilota döndü.

— Biz aslında Carmona'ya gitmiyoruz.

Pilot yanlış duyduğunu sanarak aptal aptal onlara baktı. Gülümsemeye çalışarak:

— Ama senyor, dedi, sekreter bana Carmona demişti...

— Biliyorum, dedi Chris. Ama fikir değiştirdik.

— Uçuş planımı değiştiremem ki! Sonra bir hata yapar, kazaya sebep oluruz.

— Carmona yolu üzerinde bir yere gidiyoruz. Lobita çiftliğini bilir misiniz?

— Bilirim tabii. Vadidedir. Ama oraya hiç inmedim.

— Şanslısın. Bu kez inme fırsatı bulacaksın, dedi Chris soğuk bir şekilde.

Milton gerilimi azaltmak için cebinden beş tane yüz dolarlık çıkarıp pilotun burnuna soktu.

— Bu da iniş primin!

Pilot şaşkın şaşkın paraya baktı. Bu, iki aylık kazancından fazlaydı. İki Amerikalı onu tedirgin etmeye başlamıştı. Karışık bir iş olmasa kimse bu parayı vermezdi. Ama içinden de bunu reddetmenin enayilik olacağını düşünüyordu. Nasıl olsa çiftlik gittikleri yol üzerin-

deydi. Oradan kalktıktan sonra bir de Carmona'ya inerdi...

— Evet, ne diyorsun? diye sordu Chris tehditkâr bir ses tonuyla.

Ceketini hafifçe aralamış ve pilota 44 Magnum'un kabzasını göstermişti.

— Sizi Lobita'da bekliyorlar mı? Çünkü...

Beklemiyorlar. Bir sürpriz yapacağız. Ama bunun hiç önemi yok.

— Pilot dolarları cebine indirerek derin bir iç çekti.

— Tamam. Lobita çiftliğine ineceğim.

— Ne kadar yolumuz var?

— Her şey yolunda giderse, bir saat.

On dakika kadar sonra, bir bulut duvarının önünde uçağı yana yatırarak döndü.

— Hey! Neler oluyor? diye bağırdı Chris.

— Bulut tavanı çok alçak. Geçmemiz imkânsız. Geçsek bile çiftliğe inemem. Kör uçuşu sağlayacak cihazlarım yok. Çiftliğe çıplak gözle görerek inmem gerek...

Birden, elini uzatarak bir noktayı gösterdi.

— Bakın, bizim gibi biri daha var.

Bulut kümesinin önünde dolanıp duran bir uçak daha vardı. Bu havada radarsız inmek, intihar demekti.

— Ne yapacağız?

— Luanda'ya geri dönüyoruz, dedi pilot.

Chris Jones dişlerinin arasından küfretti. Maîko şimdi boş yere bekliyordu onları.

IX. BOLÜM

Milton kinle bulutlara baktı. Bu kara su buharları yüzünden vazgeçemezlerdi.

— Luanda'ya dönemeyiz, dedi. Çok aptalca bir şey olur bu.

Pilot bulunduğu yerde daireler çizerek dönüyordu. Haritasına bakarak:

— Buraya beş dakikalık bir mesafede askeri bir alan var, dedi. Oraya iner ve havanın biraz düzelmesini bekleriz. Bazen böyle olur. Akşam doğru hava açar.

— Gidelim, dedi Chris.

Uçak döndü ve irtifa kaybederek doğuya yöneldi. Birkaç dakika sonra alanı farkettiler. Az önceki uçak onlardan önce inmişti.

iniş takımları piste değdiğinde müthiş bir toz bulutu kalktı. Chris Malko'yu düşündü. Onlar böyle vakit kaybederken acaba o ne yapıyordu?

Uçak durur durmaz pilot yere atladı ve onlara tepesi bulutlu bir dağı işaret etti.

— Şu tepe bulutlardan kurtulduğunda hareket edebiliriz. Ama bu da iki saatimizi alır.

*

*

Graziella öfkeden kudurur gibi odaya daldı ve Malko'nun karşısına dikildi.

— Konsoloslukla görüştüm. CIA size ne fiyat biçmiş, biliyor musunuz?

Malko acısına aldırmayarak doğruldu ve kötü habere hazırlıklı olmaya çalıştı.

— Bilmiyorum. Ama sizin istediğinizi vermediğine eminim.

— Değeriniz üç yüz bin dolarmış.

Malko zoraki bir şekilde gülümsedi.

— Demek onların gözünde bu kadar ediyorum!..

Genç kadının bakışlarında şimşekler çakıyordu.

— Benim blöf yaptığımı sanıyorlar, ama yanıldıklarını görecekler. Neler yapabileceğimi onlara göstereceğim. Samuel Ginger'e yirmi dört saatlik mühlet verdim. Eğer isteğimiz olmazsa, sizi yarın sabah öldüreceğim. Akşam onu aradığımda siz de görüşeceksiniz...

Malko'ya biraz daha yaklaştı.

— Bu paraya ihtiyacım var benim... Samuel'i ikna etmek zorundasınız. Hükümet MPLA'yı destekliyor. Kanıtları elimde. Afişlerini bile Portekiz Komünist Partisi bastırıyor...

Malko karşı çıkıp açıklamalarda bulunmak istedi, ama bunu yapamayacak kadar yorgundu.

Ayrıca, böyle bir çılgını inandırmak kolay değildi. Şirket, ona sırt çevirmişti. Artık ne yapacaksa kendi yapacaktı.

Graziella geldiği gibi hışımla odadan çıktı ve Malko'yu eski PIDE militanı Fernando Raposo ile başbaşa bıraktı.

Fernando Malko'ya bakarak:

— Senyor, dedi, bu akşamki konuşmanızda Samuel'i ikna etmelisiniz.

**

— Daha ne bekliyoruz? diye patladı Chris.

Alana ineli iki buçuk saat olmuştu, iki Amerikalı uçağın çevresinde dönüp duruyorlardı.

Pilot dağın tepesindeki bulut kümelerini işaret ederek:

— Kalkmasına kalkarız, ama hâlâ tehlikeli bir durum var orada, dedi.

iki goril uçağa atlamışlardı bile. Geçen her dakika Malko'nun ölümüne bir adım daha yaklaşması demekti.

— Bu çiftlikte kaç kişi var? diye sordu Chris.

Pilot dudak büktü.

— Bilmiyorum, senyor... Eğer kaçmadılarsa iki ya da üç yüz işçi olmalı... Kahve toplama kampanyası yeni bitti...

— Ondan söz etmiyoruz, diye sözünü kesti Milton. Diğerleri kaç kişi, patronlar?..

— Bir düzine kadar olmalı.

— Silahları var mıdır?

— Oh, elbette! Tüfekleri ve makineli tabancaları vardır.

Sol pervane dönmeye başladı. Onu sağdaki izledi. Motorlar kızdıktan sonra, uçak ilerlemeye başladı.

Havalandıktan on beş dakika sonra bulutlara girdiler. Chris ile Milton aynı düşünceyle birbirlerine baktılar. Çevrelerindeki dağlardan daha alçakta uçtuklarını biliyorlardı. Pilot birden lövyeye asıldı ve küçük uçak hemen tırmanmaya başladı. Bir dakika sonra bulutların üstüne çıktılar. Pırıl pırıl bir güneş vardı, iki Amerikalı rahat bir soluk aldı.

Pilot sol taraftaki gri bulut kümesini işaret

ederek:

— Çiftlik o bulutların altında, dedi.
Bulutlar dağılmadıkça oraya inemeyiz.

Bu kez Chris ile Milton hiç karşı çıkmadılar.

*

**

Fernando Raposo Malko'nun çevresinde dönüp duruyordu. Belindeki Star'ı çekerek:

— Ayağa kalk! dedi Malko'ya.

Malko inledi, ama kımıldamadı. Yüzüne ve tavırlarına mümkün olduğunca güçlü bir bitkinlik vermeye çalışıyordu.

Fernando tek eliyle Malko'nun yakasını tutup çekmek istedi, ama başaramadı. Dışarı çıkmak için Malko'yu karyolaya kelepçelemek istiyordu. Bunu tek elle beceremeyeceğini anlayınca silahını masaya bıraktı ve tutsağı iki eliyle tutup kaldırmaya kalktı.

Parmakları Malko'nun omzuna değdiği an, SAS hızla döndü ve ellerini Fernando'nun gırtlığına geçirdi. Adam diz atmak istedi, ama Malko yana kaydı. Adam kurtulmak için debeleniyordu. Malko adamın şahdamarını sıkmaya devam ediyordu. Hiç kimseyi bu kadar zevkle öldürmeye çalışmamıştı. Sonunda, hasmının hareketsizleştiğini ve yavaşça yere yığıldığını gördü.

Hemen doğrulup, masanın üzerindeki Star'ı alarak dışarı fırladı.

Ne yapıp yapıp, bir araç bulması gerekiyordu.

Çiftliğin girişinde küçük bir cip farkettti.

Var gücüyle koşmaya başladı. Hemen direksiyona geçti. Arabanın üzerinde kontak anahatarı yoktu. Aynı anda arkasında bir ses duydu:

— Ne o? Yolculuk mu var?

Döndü ve Cassidy ile karşılaştı. Adamın elinde üzerine çevrili bir G.3 vardı. Hain hain gülümsüyordu. Malko tetiğe basana kadar adam onu ikiye biçerdi.

Aynı anda, binadan Fernando Raposo fırladı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Malko'yu görünce durdu ve bağırdı:

— Kaçıyor. Durdurun onu.

Ted Cassidy gülümsedi.

— Ne kaşması? Görmüyor musun, kımıldamıyor bile.

Malko hiçbir şansı olmadığını anlayınca araçtan inip iki adama doğru ilerledi...

Birkaç adım kaldığında Ted bağırdı:

— Dur!

Malko'nun durmadığını görünce tetiğe bastı. SAS'ın ayakları dibinden bir toz bulutu kalktı. Malko durduğu anda Fernando yaklaşıp belindeki Star'ı aldı.

— Az kalsın beni boğuyordu, diye mırıldandı.

Ted Cassidy başını salladı.

— öyleyse ona bir ders vermek gerek, dedi.

— Ama Senyora Graziella...

Ted sözünü kesti.

— Çocuk musun sen? dedi. Bu adamın hiçbir işe yaramadığını bilmiyor musun? Dostları fidyeyi ödemeyi reddetti. Artık onunla eğlenebiliriz...

Portekizli bir an düşündü. Kin ağır basıyordu. Ted Cassidy kazandığını anlayınca:

— Hangara gidelim, dedi.

Ted Cassidy'nin hangar dediği yer, küçük bir hidrolik santraldi. Dağdan inen bir derenin

ağzına kurulmuştu. Çiftlik buradan elde edilen elektrikle aydınlanıyordu.

Hangara girdiklerinde, üç adam büyük ahşap bir çarkın önünde durdular. Çark hareketsizdi. Kanatlarına dökülen suyla dönüyor ve kasnaklarla bağlı olduğu diğer çarkları çevirerek elektrik üretiyor olmalıydı.

Ted yan tarafta bulunan bir lövyeyi çekti, Lövyenin bağlı bulunduğu kapak hafifçe aralınca beş metre çaplı çarkın kanatlarına su geldi ve çark dönmeye başladı. Ted lövyeyi itti, çark durdu.

Ted Cassidy Malko'ya döndü:

— Yat şuraya!

Çarkın döndüğü havuzun kenarını işaret ediyordu. Malko'nun kımıldamadığını görünce namluyu böbreklerine indirdi.

— Yat! dedi tekrar.

Malko havuzun kenarına yüzükoyun uzandı. Başı çarkın iki kanadı arasındaydı.

Ted Cassidy lövyeyi biraz oynattı. Kapak bir santim kadar kalktı. Malko başından aşağı dökülen soğuk suyla titredi. Aynı anda, çark da hafifçe döndü. Ted'in lövyeyi itmesiyle çark tekrar durdu. Kanatlardan biri Malko'nun tam ensesine dayanmıştı. Birkaç litre daha su gelse boynu kırılacaktı. Malko ırlandalının kendisini öldüreceğini anlamıştı. Hem de eğlenerek!

— Graziella bundan hiç hoşlanmayacak, diye bağırdı Malko.

Aynı anda G.3'ün namlusu ensesine dayandı.

— Doğru söylüyor, diye onayladı Fernando.

Onu öldürmeyeceğiz ki, dedi Ted. Sadece ufak bir düş alacak, o kadar.

X." BÖLÜM

Ahşap çark gıcırdayarak yeniden kımıldadı. Maľko'nun başı yine su içinde kaldı. Boynu fena halde sıkışmıştı. Kurtulmak için debelen-di, ama başaramadı. Kanadın basıncı çok güç-lüydü. Gözlerinin karardığını ve bir çığlık attığını hissetti...

Çığlığına köpek havlamaları karıştı. Arka-sında ayak sesleri duydu. Birkaç zencinin çarka yapışarak kanadı geri almaya çalıştıklarını gördü.

Kanadın biraz kalkmasıyla, Malko kendini geri çekti ve yan döndü. Önce, Ted Cassidy'yi gördü. Adamın gözlerinde öfke vardı, ama Malko'ya bakmıyordu. Çevresi zencilerle çevri-li uzun boylu bir beyaza bakıyordu.

Malko kurtarıcısına daha dikkatli baktı. En az iki metre boyunda bir sarışındı. Üzerinde alacalı bulacalı bir komando giysisi, başında da ipek bir eşarpla sardığı leopar derisinden bir şapka vardı. Malko adamın elindeki silahın 16 kalibrelik bir Weatherby olduğunu gördü. Bu silah yüz metreden bir fili paramparça ederdi. Göğsünde çaprazlama asılmış fişeklik vardı. Yüzü çok ilginçti. Sol gözü kuşlarınki gibi yusyuvarlak ve hareketsizdi. Kaşı belli bir yara iziyle deforme olmuştu. Üst dudağından yanağına giden derin bir yara izi vardı. Genç adam suratını darmadağın eden felaketten önce

çok yakışıklı biri olmalıydı. Çevresindeki yarım düzine zenci de kendisi gibi tepeden tırnağa silahlıydı.

Malko bakışlarını Ted Cassidy'ye çevirdi, inanılır gibi değildi, ırlandalının yüzündeki kin kaybolmuştu. Silahını koltuğunun altına almış, suçlu bir çocuk gibi duruyordu.

Dev sarışın bir emir verdi. Zencilerden ikisi Ted'i ortalarına aldı.

Malko kulaklarına inanamadı. Emir Polonezce verilmişti. Hayatında ilk kez zencilerin Polonezce anladıklarına tanık oluyordu... Afrika'nın göbeğinde inanılır şey değildi.

Malko birkaç adımda yabancının karşısına geldi. Adamın sağlam olan sağ gözü sempatiyle ona bakıyordu. El sıkıştıklarında, Malko elinin yabancının avucunda kaybolduğunu sandı.

— Siz Prens Malko Linge olmalısınız, dedi adam ingilizce olarak,

Malko şaşkınlığını zor gizledi.

— Adımı nereden bildiğinizi bilmiyorum, ama hayatımı kurtardınız...

Yabancının mavi gözü cam gibi ifadesizleşti.

— Emirlere itaatsizlikten hoşlanmam, cevabını verdi. Bu gibi itaatsizlikleri acımasızca cezalandırırım.

Ted Cassidy başını omuzlarının arasına çekti.

— Hayatımı kime borçlu olduğumu öğrenebilir miyim? diye sordu Malko.

Adamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Silahının namlusuyla iriyarı bir zenciye işaret etti.

— Kim olduğumu ona sen söyle, Simba!

Zenci iki adımda öne çıkıp esas duruşa geçti ve alçak bir sesle konuştu:

— Kote, Kote mudilo, Kote Dyuba, ote enka biyansonye, bia mabele e bana bakayi!

Malko şaşırdı.

— Ne anlama geliyor bu? diye sordu merakla.

— Güneşe ve ateşe aldırmayan, sadece kadınların meme uçlarından etkilenen adam anlamına gelir, dedi dev sarışın.

— Adınız gerçekten bu mu?

Dev içten bir kakhaha attı.

— Hayır. Diğer yaşamımda Garlinski-Warslaw Prensi Stephan olarak tanınırım.

Bir kakhaha daha atarak devam etti:

— Ve şu an ikincisini tercih ediyorum.

*

**

— işte orası! diye bağırdı pilot.

Chris bulutların arasından kırmızı bir dam farkettiler. Damın üzerinde "Lobita" yazıyordu. Carmona havaalanı kırk kilometre kuzeydeydi.

— Oraya inmeye çalışın, dedi Chris.

Pilot dudak büktü.

— Başarabilir miyim, bilmiyorum... Bulutların yüksekliğine bağlı.

Uçak yarım daire çizerek geri döndü ve bulutların arasındaki bir boşluktan vadiye doğru alçalmaya başladı.

*

**

Malko Polonyalı prensi sempatiyle inceliyordu.

— Merakımı bağışlayın, ama burada ne işiniz var? diye sordu.

Prens Stephan gülümsedi.

— Bu uzun bir hikâyedir. Size daha sonra anlatırım. Daha önce halletmem gereken bir iş var.

Ted Cassidy'ye döndü.

— Ted, seni yanıma aldığımda yaptığımız anlaşmayı hatırlıyor musun?..

irlandalı başını öne eğerek mırıldandı.

— Evet. Çok özür dilerim...

Prens Stephan başını salladı.

— Ted, özür dilenecek bir dünyada yaşamadığımı biliyorsun. Ver şunu bana.

Ted elindeki G.3'ü prene uzattı.

— Şimdi sana ne ceza vereyim?

irlandalı kendini yere atarak prensin ayaklarına kapandı.

— Bağışlayın beni!.. Please!..

Malko prensin gerilen sağ bacağını gördü ve aynı anda Ted'in suratına müthiş bir tekme indi.

Prens Stephan bir emir verdi. Zenciler irlandalıyı kollarından tutarak havuzun kenarına getirdiler ve az önce Malko'nun yattığı yere aynı şekilde uzattılar.

— Yapma Stephan... Lütfen yapma...

Polonyalı başını salladı.

— Ted, sen bir akrepsin!

Sonra iki adımda gidip su kapağını açan lövyeyi çekti. Çark suyun etkisiyle gıcırdayarak döndü. Ted'in canhıraş feryadı bir anda kesiliverdi. Boynu kırılmıştı.

Malko hayretle prene bakıyordu. Onun kendi kendine konuştuğunu duydu.

— Zavallı çocuk! diyordu Polonyalı, içinde bir şeytan vardı ve bu şeytan sonunda onu

öldürdü.

Malko açılan kapı sesiyle arkasına döndü. İçeri dalan Graziella onlara doğru koştu ve Malko'nun önünde durdu. Hâlâ hayatta olduğunun farkına varan Fernando Raposo birden kendine gelerek Portekizce konuşmaya başladı.

Graziella öfkeyle Prens Stephan'a baktı.

— Cassidy'yi öldürdünüz, diye homurdandı. Ve tutukluyu da serbest bıraktınız ha!

— Evet, dedi Polonyalı. Emirlere itaat etmeyenlere hiç acımam. Öyle olmasa, bugüne kadar yaşamazdım...

— Buna hakkınız yok, diye bağırdı genç kadın. Burası bana ait bir yer. Tutuklu da benim tutuklum...

Titreyen elleriyle belinden Star'ını çıkarıp Malko'ya çevirdi.

— Gelin benimle!

— Kımıldamayın! diye emretti prens.

Graziella bu kez silahını Polonyalıya çevirdi.

— Ona emir vermenizi menederim, dedi.

Prens Stephan şımarık bir çocukla uğraşır gibi derin bir iç çekti.

— Prens Malko bundan böyle benim korumam altındadır, istediği gibi davranabilir.

Elindeki Weatherby'nin namlusunu genç kadına çevirerek tabancaya aldırılmaz bir tavırla yaklaştı ve Graziella'ya müthiş bir tokat indirdi.

— Kızım yaşındasın. Senden biraz daha terbiyeli olmanı istiyorum.

Malko bir an genç kadının Stephan'ın üzerine atlayıp tırnaklarıyla gözünü oyacağını

sandı, ama tarlalar tarafından gelen bir uçak sesiyle hepsi hareketsiz hareketsiz kaldı.

Sonra, hep birlikte kapıya çıktılar. Çift motorlu bir uçak tozu dumana katarak toprak piste inmişti.

Graziella tokatı unutmuş gibiydi. Uçak durduğunda:

— Kim olabilir bunlar? diye mırıldandı.

Aynı anda uçağın kapısı açıldı ve yere iki Amerikalı atladı. Birinin elinde makineli tüfek, diğerindeyse tabanca vardı. Graziella bağırarak bir emir verdi. Tarlalardaki G.3'lü adamlar uçağa doğru koşmaya başladılar.

Adamların en yüreklişi pist kenarına ulaşınca yere diz çöktü ve tüfeğini doğrulttu. Chris döndü ve tetiğe bastı. 44 Magnum'dan korkunç bir ses ve yirmi santim uzunluğunda bir alev çıktı. Tüfekli zenci kasırgaya tutulmuş gibi savruldu ve havada dönerek çuval gibi yere düştü.

Malko, Polonyalının silahını doğrulttuğunu farkedince Polonezce bağırdı:

— Krölevicz Stephan, To sa przyjaciecie!*

— Öyleyse, vakit varken söyleyin onlara, silahlarını indirsinler. Artık tehlikede değilsiniz...

Malko doğrularak piste doğru koşmaya başladı.

— Chris, Milton... Ateş etmeyin!..

İki goril gözlerini iri iri açarak doğruldular.

— Aman Tanrım! dedi Chris. Biz de sizi kaçırdınız sanıyorduk...

— Öyleydim, ama biri beni kurtardı. Gelin,

(*) Prens Stephan onlar dosttur.

sizi tanıştırayım.

Onları Polonyalıyla tanıştırdı. Chris bile adamın yanında ufak kalıyordu.

Graziella silahını beline soktu. Malko'nun kafasında birçok düşünce vardı. Prens Stephan'ın burada ne işi vardı? Polonyalı Malko'ya gülümsedi.

— Gelin bir şeyler içelim. Sinirlerimizi yatıştırmaya ihtiyacımız var.

Graziella'nın başını çevirip gitmeye yeltendiğini görünce elinden tutup sürükledi.

— Seni severim, Graziella, dedi. Ama bu kötü huyundan hiç hoşlanmıyorum. Bana büyükannemi hatırlatıyorsun. O da emrindeki hizmetkârları yok yere döverdi. Sonra da yatağında hep diken bulurdu...

Sözünü bitirince bir kahkaha attı. Hep birlikte Land-Rover'a doluştular.. Kahve ve muz tarlaları arasında yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra, kırmızı tuğladan yapılma bir eve ulaştılar.

içeri girdiklerinde Malko'nun dikkatini çeken ilk şey, içi votka, şampanya ve buz dolu çinko bir kasa oldu. Koltuklara yerleştiler.

Bir zenci tepsi içinde içki getirdi.

— Prens Stephan, bu çiftlikte bulunmanızı hangi güzel tesadüfe borçluyuz?

— Aslında, korkunç bir çıkmazdayım, diye söze başladı prens... Dünya savaşından sonra Avrupa'da her şey bitince, Kenya'da profesyonel avcı olarak çalıştım. Avrupa'dan iki tüfekle yola çıkmıştım, iki Purdey ile. Bunlardan birini satın yeni işim için kendime sermaye yaptım. On beş yıl mutlu bir hayat sürdürdüm, istediğimi yapacak kadar para kazandım. Avcılık mesleği

beyazlara iyi para sağlıyordu. Eski dostlarımla bile buluşuyordum. Ama, Mau-Mau'larla her şey bitti, ikinci tüfeğimi de satıp paralı asker oldum. Avcılık artık eskisi gibi değildi. Vahşi hayvanlar azalmış, avcılar çoğalmıştı. Tanzanya ve Kenya'da çalıştım. Sonra, Güney-Afrika'ya gittim ve her şey orada başladı...

— Nasıl her şey? diye sordu Malko.

Prens tek gözünü Malko'ya dikti.

— İki yıl önce Portekizli birkaç subay gelip beni buldu. Angola'daki gerillalara karşı bir komanda birliği kurmamı istiyorlardı, işsizlikten canım sıkıldığı için kabul ettim. Benim gibi canı sıkılan birkaç Katangalı dostumu topladım. Hepsi de cesur çocuklardı. Sayımız üç yüze, sonra bine çıktı, iyi sonuçlar elde ettik...

— Ama savaş 25 Nisan'da bitti, dedi Malko.

Prens Stephan öfkeli bir munda gibiydi.

— Sonunda, atlatıldım! Üç ay önce Graziella Johannesburg'a gelerek beni buldu. O sıralar adamlarıma iş arıyordum. Bana bir teklifte bulundu. Emrine üç bin adam verecektim ve Portekizliler gider gitmez Angola'ya el koyacaktık. Adamlarımı topladıkça Portekizliler silah vermeye başladı...

— Sonra ne oldu?

Prens Stephan ayağa kalktı, büfeye gitti. Oradan aldığı tahta bir sandığı getirip önlerine koydu, içinden bir avuç para alıp Malko'ya uzattı.

— İşte, bu oldu!

XI. BOLÜM

Malko hiçbir şey anlamadan paralara baktı. Avucunda en azından altı yüz dolarlık escudo vardı ve sandık tıkabasa bunlarla doluydu.

— Anlayamadım, dedi Malko, bu paralar sizin değil mi?

— Bunca yıldır Afrika'dayım, hiç böyle oyuna gelmemiştim, dedi Stephan. Luanda'ya gittiğimde param hazırды. Yani, bu Angola escudoları!...

— Bunu dolara çeviremez misiniz? dedi Malko.

Polonyalının yüzü mosmor olmuştu.

— Bunlar Angola dışında beş para etmez, diye gürledi. Bunları burada harcamaya kalksam, bu Tanrının cezası yerde yirmi yıl oturmam gerek. Ancak bu sürede bitirebilirim.

Graziella başını öne eğmişti. Malko olayı kafasında canlandırmaya başlıyordu. Portekizli genç kadının CIA'nın dolarlarına niye ihtiyaç duyduğu ortaya çıkmıştı. Graziella başını kaldırdı.

— Bana parayı dolar olarak ödeyeceklerini söylemişlerdi, dedi. Beni de atlattılar. Portekizlilerden bu kazığı yiyince Amerikalılardan dolar koparmaya karar verdim...

Prens Stephan bir el hareketiyle susturdu onu.

— Bunu daha önce temin edecektiniz, dedi.

Artık iş işten geçti. Adamlarımın bir haftalık yiyecekleri var. Ondan sonra ya açlıktan ölecekler, ya da geldikleri yerlere geri dönecekler...

Bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirdi. Chris ile Milton ağızlarını açmışlar soluk almadan Polonyalıyı dinliyorlardı.

— Şimdi ne yapacaksınız? diye sordu Malko.

Polonyalı omuz silkti.

— Ne yapmamı bekliyorsunuz? Graziella dolar bulmak için bir girişimde bulundu, ama başaramadı. Ona hafta sonuna kadar mühlet vermiştim.Yarın hareket etmem gerek.Adamlarıma olup biteni açıklamaya çalışacağım. Anlarsalarsa ne iyi, anlamazlarsa vay halime!..

Adam bir anda on yaş daha yaşlanmıştı. Graziella yerinden fırladı.

— Hayır Stephan. Lütfen gitme. Yalvarırım gitme. İnan, bu parayı bulacağım. Sen olmazsan biz bir hiçiz...

Polonyalı yaşlı adam cevap vermedi. Graziella umutsuz bir tavırla Malko'ya döndü. Sanki son umudu o gibiydi. Malko canı sıkkın bir halde başını öne eğdi. CIA'dan bu miktar çıkmazdı.

— Size yardım etmek isterdim, ama...

Prens Stephan başını salladı.

— Bu konuda siz hiçbir şey yapamazsınız, dostum. Yarın dostlarınızla Luanda'ya geri döneceksiniz. Burada yeterince acı çektiniz.

Graziella hiç karşı çıkmadı. Malko umutsuzca düşünüyordu. Angola'ya gelirken Graziella ya da Prens Stephan gibi kişilere rastlayacağını aklından hiç geçirmemişti. An-

gola'nın geleceği için Katangalılara güvenmek, MPLA'lı komünistlere güvenmekten iyiydi. Fakat CIA'nın ne düşündüğü belli olmazdı. Aklına Samuel Ginger geldi. Şu an Luanda'da ne yapıyordu acaba?

Birden, Polonyalının kahkahasıyla kendine geldi.

— Bu kadar düşünmenize gerek yok, dostum. Kader bizi bu ülkede karşılaştırmayı uygun bulmuş, o kadar... Şimdi bunu kutlayalım. Burada benim konuğumsunuz.

Salonun dibine çökmüş oturan zenci kızlara Swahili dilinde bir şeyler söyledi. Kızlardan üçü kalktılar ve yaklaştılar. Polonyalı kızlardan birini ensesinden tutarak:

— Bunu alın, dedi Malko'ya. Adı Peuhl, on dört yaşındadır.

Kızların üçü de küçük yaştaydı, ama vücut kıvrımları ve özellikle göğüslerinin sertliği ve dikliği hemen dikkati çekiyordu.

— Sanırım, ben biraz yorgunum, dedi Malko.

Prens ısrar etmedi. Kızı Chris'e itti.

— öyleyse, bu sizindir!

Peuhl uysalca Amerikalı gorilin kucağına oturdu. Malko bir an Chris'in çıldıracağını sandı. Chris kızı kalçalarından tutarak itip uzaklaştırmaya çalıştı, ama beceremedi. Peuhl göğsünü okşayarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı bile. Bu arada Milton da kendisine doğru yaklaşan diğer kızı korkuyla seyrediyordu.

Prens Stephan gorillerin utangaç hallerine güldü.

— Hayatın tadını çıkarmaya bakın. Yarın

ne olacağımız belli değil. Bu kızlar çok deneyimlidirler. Ailelerinin bana hediyesidir, iki yıl sonra yuvalarına dönecekler ve evlenecekler.

Malko gorillerinin sevişmelerini izlemek istemiyordu. Ayağa kalkarak:

— Ben çiftliğe dönüp bir banyo yapsam, dedi.

Graziella hemen yerinden fırladı.

— Size eşlik edeyim.

— Daha sonra görüşmek üzere! diye bağırdı Polonyalı. Dostlarınızı çiftliğe getiririm.

Binaya girdiklerinde, Malko hemen banyoya girdi. Sıcak su sinirlerine iyi gelmişti. Graziella'nın bıraktığı havluya sarınıp yan odaya geçti ve yüzükoyun yatağa uzandı.

Gözleri kapanmak üzereyken yanındaki bir hışırtıyla döndü. Graziella elinde bir smokinle hareketsiz duruyordu. Smokini bir iskemleye bırakarak yaklaştı.

— Babamındı, dedi. Sanırım, size uyar...

Yatağa, Malko'nun yanına oturduğunda:

— inanın, size ihanet etmedim, dedi SAS.

— Size inanıyorum, dedi genç kadın. Siz de lütfen benden nefret etmeyin. Bu ülkeye bir erkeğe aşıkımışım gibi bağlıyım.

Malko gözlerini genç kadının gözlerine dikerek:

— Aklıma bir fikir geldi, dedi. Belki sizi bu güç durumdan kurtarabilirim...

— Sahi mi?

— Evet.

— Eğer bunu yaparsanız her şeye razı olurum,

*

Mavi şamdanların ışığı kış bahçesinde oynak gölgeler oluşturuyordu. Malko genç kadını farkedince soluğunun kesildiğini hissetti.

Üzerinde vücudunu eldiven gibi saran kah-verengi bir gece elbisesi vardı. Tuvaletinin altına hiçbir şey giymediği ilk bakışta anlaşılıyordu. Yaptığı makyajla gözleri daha da irileşmiş, dudakları tahrik edici bir görünüme bürünmüştü. Malko'ya gülümsedi.

— Umarım, elbisemi beğenmişsinizdir. Zaten tek elbisem bu. Annemindi. Belki hâlâ naftalin kokuyordur...

Yanlarına gelen Prens Stephan iki kat olarak selam verdi. O da smokin giymişti. Kış bahçesinin dışında eli silahlı zenciler nöbet tutuyordu... Polonyalı haremının bir kısmını oraya da getirmişti. Kızların en küçüğü on iki yaşında olmalıydı.

Chris ile Milton salonun dip tarafından kırmıldamamaya çalışıyorlardı. Her ikisi de Malko ile göz göze gelmekten kaçınır gibiydi. Sonunda, utançlarını viski kadehlerine gömmeye karar verdiler.

*

**

Prens Stephan haremını toplayıp yarım saat önce gitmişti. Goriller ise odalarına çekilmişti. Graziella eski model bir gramofona bir plak koyup Malko'ya yaklaştı.

— Dans edelim mi?

— Müziğin ritmine uyarak dönmeye başladılar.

Graziella Malko'ya sokularak:

— Size yaptıklarımın dolaylı özür dilerim, dedi.

Malko genç kadının cazibesinden kendini kurtaramıyordu. Graziella'ya yaklaştı ve tek kelime bile etmeden elbisenin eteğini beline kadar kaldırdı. Genç kadının uzun dolgun bacakları güçlü bir mıknatıs gibi onu çekiyordu.

Graziella Malko'nun gözlerinin içine bakarak:

— Daha ne bekliyorsunuz? dedi.

Malko onu öpmeyi bile. ilkel vahşi arzuyla kalçalarından tutup kendine çekti. Birleştikleri anda genç kadının iniltisi bütün salonu doldurdu. Malko genç kadının kalçalarını çılgınca oynatmasından büyük bir zevk alıyor, aklını kaybedecek gibi oluyordu. Graziella sanki aylardır sevişmemiş gibiydi. Solukları sıklaşmıştı. Eliyle dantel yakasını tutup göbeğine kadar yırttı ve Malko'yu ensesinden tutarak başını göğüslerinin arasına gömdü.

Kollarını Malko'nun boynuna, bacaklarını da yerden keserek beline dolamıştı. Malko daha fazla dayanamayarak orgazm olurken, o da çığlık çığlıyordu.

Sonra bacakları yere düştü, kolları iki yanına sarktı. Bitkin bir haldeydi. Gülümseyerek:

— Ayakta duracak halim kalmadı, dedi.

Malko'nun dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak binaya doğru ilerledi.

SAS arkasından ilerleyerek doğruca odasına çıktı ve kendini yatağa bıraktı.

XII. BOLUM

Malko pek iyi uyuyamamıştı,ama kendini dinlenmiş hissediyordu. Aşağı indiğinde kahvaltı masası hazırды. Masaya oturduğunda Graziella göründü. Malko'nun karşısına oturduğunda:

— Prens Stephan nerede? diye sordu Avusturyalı.

— Evinde, dedi Graziella. Niye sordunuz?

— Ona bir teklifte' bulunacağım. Size de. ESN'ye bağlı çok taraftarınız var mı? Yani, size sempati duyanların miktarı ne kadar?

Genç kadının tereddütünü görünce ekledi:

— Bana gerçeği söylemenizi istiyorum!

Genç kadın başını salladı.

— Çok az var. Zenginler ülkeyi terketti, yoksullar da bize katılmaktan korkuyor. Zencilerle uyum içinde yaşamayı umuyorlar. Taraftarlarımızın pek azı aktiftir. Bunlardan biri de hükümette görevli Yüzbaşı Rodriguez'dir. Bana birçok eski subay bulmuştu. Ama hepsi ya yakalandı, ya kaçtı.

— Pekâlâ, dedi Malko. Gidip prensi görelim. Eğer teklifimizi kabul ederse, Chris ile Milton'u alıp hemen Luanda'ya hareket edeceğim. Siz de bizimle geleceksiniz.

— Neden?

Malko'nun bakışları yumuşadı.

— Korkmanıza gerek yok. Prens hayatımı

kurtardı. Ondan ve sizden hoşlanıyorum. Size yardım edeceğim. Bu arada Şirket'e de yardım etmiş olacağım. Ama daha önce bir şartı kabul etmelisiniz.

— Nedir o?

— Sawimbi'nin CIA'ya yazdığı mektubu istiyorum.

— Mektup mu?.. Ama mektup bende değil ki!

Malko bir an yanlış duyduğunu sandı. Onda değildi de bunca insan niye ölmüştü?

— Peki, nerede?

— Luanda'da. Ne olur ne olmaz diye onu en iyi müttetiğime, yani Yüzbaşı Rodriguez'e teslim etmiştim. İşler ters giderse mektup ele geçsin istemiyordum.

— Size yardım etmem için o mektubu ele geçirmem gerek. CIA'nın yardımını sağlamanın tek yolu bu. Onlara iyi bir kanıt göstermeliyim. Unutmayın, Washington'daki bürokratlara göre, Len Post'un katili sizsiniz. Ayrıca, UNİTA ile olan yakınlaşmamızı sabote eden de sizsiniz.

Graziella önüne bakıyordu. Sonunda, bakışlarını Malko'ya kaldırarak:

— Bu mektup elimdeki tek şey, dedi. Prens Stephan beni terk ediyor. Bu mektubu size veremem. Yani hiçbir şey almadan veremem...

Malko genç kadının sesinden kolay kolay boyun eğmeyeceğini anlamıştı. Bu sırada çiftliğin önünde bir Land-Rover durdu ve Prens Stephan elinde silahı, adamlarıyla aşağı indi. Binaya girdiğinde yaklaşıp Malko'nun elini sıktı.

— Size hoşça kalın demeye geldim, dedi.

— Durun, dedi Malko, size yardım edebileceğimi sanıyorum. Bana güvenip bir hafta daha burada kalabilir misiniz?

Prens bir koltuğa çöktü. Yüzünden hislerini okumak imkânsızdı. Takma gözünü ovuşturarak:

— Ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

— Bunu şu an size söyleyemem. Ama teklimi kabul ederseniz paranız dolar olarak ödenecek.

— CIA mı ödeyecek?

— Bunu da söyleyemem. Şu an kendi adıma konuşuyorum. Önce Luanda'ya dönmeliyim. Ve Graziella'nın da işbirliğini kabul etmesi gerekir. Yalnız şunu bilin ki, bu iş hiç de kolay olmayacak...

Goriller şaşkın şaşkın onu dinliyorlardı. Graziella heykel gibi hareketsizdi. Polonyalı ise devamlı gözünü ovuşturuyordu.

— Kabul ediyorum, dedi sonunda. Ama,, ancak bir hafta bekleyebilirim.

Malko genç kadına döndü.

— Ya siz? Siz de kabul ediyor musunuz?

— Ediyorum.Sizinle Luanda'ya gelme tehlikesini göze alıyorum. Ama Fernando'yu da yanıma alacağım.

— Onun dikkati çekmesinden korkmuyor musunuz?

— Hayır. Şimdiye kadar Angola'da hiçbir PİDE militanı tutuklanmadı. Ona ihtiyacım olabilir.

— Luanda'da nerede kalacaksınız?

— Miramar mahallesinde emin bir yerim var. Birkaç dostum bile var...

Prens Stephan ayağa kalkarak Malko'nun

elini sıktı.

— iyi şanslar! dedi. Perşembeye kadar buradayım.

Çıktı ve arabasına atlayarak uzaklaştı.

— Ne muhteşem adam! diye mırıldandı genç kadın.

Malko da böyle düşünüyordu.

— Artık acele edelim, dedi Graziella'ya. Yarım saat sonra havalanmamız gerek.

Bir an önce Luanda'ya dönmek istiyordu. Şimdi hoşuna gidecek bir iş yapıyordu artık.

★

★★

— Beni anlıyorsunuz, değil mi? Başka türlü hareket edemezdim. Portekizliler mektubu kolaylıkla ele geçireceklerine yemin etmişlerdi... Sizin fidyenize gelince, bu da bir para sorunu değildi. Şirket sizi kurtarmak için istenilenin on katını bile vermeye hazırdı, ama ESN'ye bir kuruş bile vermek istemiyorlar... Yine de çok direttim...

Samuel Ginger yorgun görünüyordu. Gözlerinde üzüntülü bir ifade vardı. Malko şu an karşısında sapasağlam duruyorsa, bunda en ufak bir katkısı yoktu.

— Anlıyorum, dedi Malko.

Amerikalının gözleri uzaklara dalmıştı.

— Vietnam'dayken Kuzey Vietnam'a sabotaj için bir komando birliği göndermiştim, diye anlatmaya başladı. Adamlar işlerini bitirdiklerinde onları kurtarmak için bir helikopter göndermeye kalktım. Üstlerim izin vermedi. Adamlarım iki gün beklediler ve Laos sınırına doğru yürümeye başladılar. O günden sonra da kendilerinden hiçbir haber alınamadı.

iki adam bir süre sessiz kaldılar. Davranışları ellerinde değildi. Kuralları çok katı bir oyuna girmişlerdi, o kadar!

Konsolos yardımcısı Malko'yu yarım saat önce hararetle karşılamıştı. Malko'yu gördüğüne bir türlü inanamıyordu. Malko'nun kaçırılışı ve Edouarda'nın öldürülüşü hiçbir yankı uyandırmamıştı. Polis kılını bile kıpırdatmamış, Samuel de bütün sorumluluğu üzerine alarak Chris ile Milton'u SAS'ı kurtarmaya göndermişti.www.cizgiliforum.com

Malko başından geçenleri ayrıntısıyla anlatmıştı. Amerikalıya dönerek:

— Sorunumuzu halledecek anahtar bu, dedi Malko. Prens Stephan sayesinde arzumuz gerçekleşecek. Elinde siyasetten uzak üç bin asker var. Bu askerlerle UNITA'yı güçlendirebiliriz. Zaten onların da eksik yanı, askeri güçleri. Bu üç bin kişilik orduyla MPLA'yı tepeleyebilirler. Şirket'in söz sahibi olması ancak bu yolla gerçekleşebilir.

CIA şefi dudak büktü.

— Bu sabah Washington'a gönderdiğim telekte MPLA'nın Luanda ve Cabinda'da güçlendiğini bildirdim, dedi. Sizin buradaki göreviniz ise, UNITA ile işbirliği sağlamak. Bu arada yeni emirler de aldım. Mesela Chris ile Milton'u geri çağırıyorlar...

— Dediğim gibi hareket etmezsek, UNITA ile bağımız kopar. O mektubun hâlâ Graziella'nın elinde olduğunu unutmayın.

Amerikalı ayağa kalktı.

— Bu iş hiç hoşuma gitmiyor, ama planınızı uygulayacağım... Sahi, şu mektubun nerede olduğunu öğrenebildiniz mi?..

— Hayır, dedi Malko.

Amerikalı ısrar etmedi. İnanmış da olabilir-di, inanmamış da...

— Bu arada Portekizlilere sizin ortaya çıktığınızı da haber vermeliyim. Bir yanlış anlama olduğunu söyleyeceğim.

— Yutarlar mı dersiniz?

— Umurumda bile değil.

Angola bölünüyordu. Birkaç ay sonra neyin ne olacağı belli değildi.

— Size güveniyorum, dedi Malko.

— Sahi, söylesenize kuzum, siz Şirket hesabına mı çalışıyorsunuz, yoksa ESN hesabına mı?..

Malko kapıdan çıkmadan önce döndü ve gülümsedi.

— Şerefim adına çalışıyorum.

*

**

Malko kapının zilini çalarken soluğunu tuttu. Ya Graziella onu atlattıysa? Ya kandırdıysa?..

Kapı aralandı ve bir genç belirdi. Tek kelime söylemeden Malko'yu içeri aldı ve arkasından kapıyı kapatıp kilitledi.

Graziella oturma odasında kel kafalı biriyle beraberdi. Malko'yu görünce ayağa kalktı.

— Size Yüzbaşı Henrique Rodriguez'i tanıtayım, dedi. Durumu biliyor.

Malko subayın elini sıktı.

— Kendisinden mektubu getirmesini istemiştim. Luanda'da olduğuna göre, mektubun bende durması en normalidir...

Malko genç kadının Rodriguez'e karşı oyun oynadığını hemen farketti. Fırsatı kaçırmadan

hemen söze girişti.

— Sanırım, pazarlık için bu mektup hayati bir önem taşıyor. Yaptığım teklifi bugün Washington'a da ilettik. Cevap pek yakında gelir.

Rodriguez kel başını kaşdı.

— Bu gibi işlerde çok dikkatli olmak gerekir.

Malko onun bu plana karşı olduğunu hemen sezdi. Portekizliyi dikkatle inceledi. Sıradan bir subaya benzemiyordu.

— Bayan Lobita'nun elinde başka seçenek yok, dedi Malko.

Yul Brynner tipli subay hemen karşı çıktı.

— İnsan cesaretini hemen kaybetmemeli. ESN'ye yardım edecek birçok dostum var. Ama UNITA ile birleşilmesine karşı çıkarlar. Hareketin sadece beyaz ırka ait olmasını istiyorlar.

Graziella elini adamın omzuna koydu.

— Duygularını anlıyorum. Ama mantıklı olmak gerek. Dış yardıma muhtaç olduğumuzu sen de biliyorsun... Mektubu getirdin mi?

— Evet, dedi Henrique Rodriguez.

Ama çıkarıp vermedi. Odada tehlikeli bir gerilim vardı. Malko subayın öfkelendiğini hissediyordu, ama hiç belli etmiyordu. Umutları kırılmış bir haldeydi.

Elini nihayet cebine attı ve bir zarf çıkardı.

— Al.

Graziella zarfı aldı, şöyle bir baktı ve sapsarı oldu.

Zarfın üzerindeki mühür parçalanmıştı.

XIII. BOLUM

Graziella'nın yüzündeki bütün kan çekilmişti.

— Kim açtı bunu? diye bağırdı.

— Ben, dedi Rodriguez zoraki bir gülümsemeyle. İçindekini benden başka gören olmadı.

— Ama... Niye?..

— Ted Cassidy'nin bizi atlatmadığından emin olmak için... Ona hiç güvenim yoktu. Gerçek belgeleri alıp içine başka bir şey koyabilirdi.

Genç kadının yüz ifadesi hemen yumuşadı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

— Doğru. Her şeyi düşünüyorsun. Peki, sonuç?

— Belge gerçek. UNİTA şefinden CIA'ya yazılmış. Şaşırtıcı bir şey. Ona iyi sahip ol. Ben gidiyorum artık.

Kalktı. Malko'nunelinisoğukçasıktı. Graziella onu geçirip geri döndüğünde:

— Bu adama güveniyor musunuz? diye sordu Malko.

Genç kadın yanına oturdu. Zarf hâlâ elindeydi.

— Elbette, dedi. Henrique komünistlerden nefret eder. ESN'ye ilk katılanlardandır. Bize askeri depolardan silah bile temin etti...

Elindeki zarfla oynuyordu. Sonra kalktı, küçük bir masaya gitti. Çekmecedan aldığı

mumu eriterek zarfa akıttı. Mektuba bakmamıştı bile.

Malko hemen harekete geçti.

— Graziella, bunu bana vermenizi istiyorum. Eğer planımız yürümezse geri vereceğime namus sözü veririm... Mektup sizde kaldıkça içim rahat etmeyecek...

Genç kadın bakışlarını ona çevirdi.

— Gizli ajanların sözlerine güven olmaz. Onların söz verecekleri namusları da yoktur. Mektubu zamanı gelince alacaksınız...

Malko bu hakaret altında kıpkırmızı kesildi. Sonra aklına bir önceki randevudaki tuzak geldi. Graziella temkinli davranmakta haklıydı.

Birden, Malko'ya dönerek:

— Sizi kırmak istemedim, dedi. Ama burada bir kasam var. Mektup daha emniyette olur.

— Bu akşam benimle yemeğe çıkar mısınız? diye sordu Malko.

Graziella birkaç saniye düşündü.

— Şehre çıkamam, dedi. Ama Hotel Costa del Sol'da buluşabiliriz. Sahilde, şehre on kilometre uzaklıktadır.

Malko kalktı.

— Görüşmek üzere! Dikkatli olun.

*

**

Costa del Sol'un lokantasından daha rezil bir yer bulunamazdı. Salon at yarışları yapılacak kadar genişti. İstakoz ise, hiçbir şeye benzemiyordu. Graziella iyi yer seçmişti. Görünümü de harikaydı. Başına peruk takmış, gözlerini koyu renk bir gözlüğün ardında gizlemişti.

— MPLA Luanda'da terör estiriyor, dedi. Bazı kuruluşları kendi sistemlerine göre düzenlemişler. Çarşıdaki bütün beyaztüccarları kovmuşlar. Gitmeyenleri öldürüyorlarmış...

Chris ile Milton başlarını salladılar. Onlara göre komünizm, görüldüğü yerde başı ezilecek bir yıldı.

Yemeklerini bitirdikten sonra Luanda'ya geri döndüler. Malko genç kadını villasının önünde bıraktı. Yapacak işleri vardı.

Goriller yatmaya giderken, o Tropico'nun barına daldı, içersi her zamanki gibi kalabalıktı. Otelde yokluğunu kimse farketmemişti. Oda ücreti ödendikten sonra, onu kim arardı?..

Mike Corral konyağını yudumlayarak onu bekliyordu.

Malko'nun elini uzun uzun sıktı.

— Kurtulduğunuza sevindim. Dostlarınız feci halde tedirgindi. Yolda arabam bozulmasa beni de bu pis işe bulaştıracaklardı...

Malko adamın palavrasına hiç aldırmadı.

— Bir yanlış anlama olmuş, dedi Malko. Ben kaçırılmadım ki! Sadece bir randevuya gittim, o kadar.

Yalana yalanla cevap vermek gerekiyordu.

İngiliz elindeki kadehi çevirerek:

— Ama Edouarda'nın öldürülmesi yanlış anlama değildi, dedi... Neyse, bütün bunlar beni hiç ilgilendirmiyor, buradasınız ya, önemli olan bu. Beni niye görmek istediniz?

— Size para kazandırmak için, dedi Malko. Joseph Simbili ile beni buluşturun, bin dolar kazanın..

— Olur. Denerim. Luanda'da mısınız?

— Evet.

— Yarın ya da öbürgün ararım sizi. Çok şey bilen bir dostum var, onunla görüşeceğim.

Malko Mike Corral'ın uzaklaşmasını seyrettikten sonra, resepsiyona doğru ilerledi. Anah-tarını istedi.

*

Malko sıçrayarak uyandı. Kapısı yumrukla-nıyordu. Hemen fırladı.

— Benim, dedi Chris kapının ardından.

Malko açtı. Chris içeri daldı. Malko'nun yatağında hiçbir dişiye rastlayamayınca hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

— Samuel sizi hemen konsolosluğa bekli-yor, dedi. Saat on bir buçuk oldu. Aceleci bir hali vardı...

Gitmek için kapıya yöneldiğinde durdu ve Malko'ya döndü.

— Size bir şey soracaktım, dedi... Prensler daha sonra ne olur?..

— Kral, dedi Malko. Ama bu devirde çok tehlikeli bir şey...

*

**

Samuel Ginger'in somurtkan bir hali vardı. Malko içeri girer girmez:

— Beklediğimiz cevap az önce geldi, dedi.

— Nedir?

— "Kabul" diyorlar... Ama bazı şartları var.

— Ne gibi?

— Bayan Lobita ESN'yi lağvettikten sonu siyaset hayatından tamamen çekilecek. Sawim-bi'den yazılı bir kabul onayı alacaksınız. Son olarak da, şu Polonyalı prensin yanına bir

danışma vereceğiz ve prens Frank Thorpe'un emri olmadıkça sigara bile içmeyecek...

Malko Prens Stephan'ın kişiliğini düşündü. Yanına gönderilecek danışman ya da danışmanlar çok zor saatler yaşayacaklardı.

— Tabii bütün bunlar, diye devam etti Amerikalı, şu ünlü mektup benim kasama girdikten sonra gerçekleşecek.

— Peki, benden de bu işe para yatırmamı filan istemiyor musunuz? diye sordu Malko alaycı bir ifadeyle.

Samuel Ginger gözlüğünü çıkardı.

— Siz bu işe bulaşmak zorunda değilsiniz. UNÎTA ile pazarlık edin yeterli. Diğerlerini de bize bırakın.

— Anlıyorum, ama bulaşacağım, dedi Malko. Teklifinizi onlara ben götüreceğim.

— Öyleyse, iyi şanslar size!

★

Graziella onu bekliyor olmalıydı ki, kapı hemen açıldı. Yüzünde yorgun bir ifade vardı.

Malko daha fazla acı çektirmemek için:

— Kabul ediyorlar, dedi.

Genç kadın hemen Malko'nun kollarına atıldı, bir süre öyle kaldı.

— Acele etme, henüz dertten kurtulmuş değiliz, dedi Malko.

Samuel'in söylediklerini tek tek anlattı. Genç kadın başını salladı.

— Elimden geleni yapacağım. Hemen hareket edip Stephan'ı şartları kabule zorlamalıyım. Siz de bu arada UNITA'nın cevabını beklersiniz.

Odadan dışarı fırladı. Geri geldiğinde elinde

zarf vardı.

— işte, mektubu size teslim ediyorum.

Kendini engellemeye çalışmasına rağmen, sesi titriyordu. Malko mektubu aldı. Bunun için üç kişi ölmüştü: Len Post, Edouarda ve Ted Cassidy. Chris Jones'un hakladığı zenciye saymıyordu.

Genç kadının gözleri yaşlarla dolmuştu.

— Durumumu anlıyorum, ama siz benim son umudumsunuz. Ormanda komandolarımla savaşırken siyasetin akışını değiştirmeyi kolay sanıyordum. Yüklendiğim görevi kolaylıkla sonuca ulaştıracağımı sanıyordum... Sonradan ülkemi kurtarmak için bir mucizeye ihtiyaç olduğunu anladım, işte, o mucize sizsiniz...

Malko duygulanarak zarfı cebine koydu.

— Prens Stephan'a kendisini yakında göreceğimi söyleyin.

Graziella başını sallayarak onu kapıya kadar geçirdi. Malko ona dönerek:

— Sizi telsizle çiftlikten ararım, dedi. Hafta sonundan önce. Yarın harekete geçiyorum.

Kapı arkasından kapandı. UNITA şefinin CIA'ya yazdığı mektup Malko'nun cebini yakıyordu.

Konsolosluğa girdiğinde, Samuel'i bulamadı. Sekreterinin mektubu kasaya koyduğunu gördükten sonra Tropico'ya döndü.

★

★★

Malko sabahın ilk ışıklarıyla uyandığında kendini hiç de dinlenmiş gibi hissetmiyordu.

Goriller valizlerini hazırlıyor olmalıydı. Malko Luanda'da yalnız kalıyordu. Mike Corral'ın kendisini atlatmamasını dileyerek

doğruldu.

Tam bu sırada kapı çaldı.

— Ne var?

— O matabiş!*

Malko beline bir havlu sarıp kapıyı açmaya gitti.

Yuvarlak yüzlü bir zenci sağ elinde tuttuğu tepsiyle kapıda duruyordu. Malko geri çekilip adama yol vereceği sırada, kafasında küçük kırmızı bir ışık yandı: Adam kravatsızdı.

Zenci Malko'nun duraksamasını farketmişti.

Sert bir hareketle elindeki tepsiyi fırlattı ve 11,43'lük Star'ını doğrulttu.

Patlamanın sesi Malko'yu sersemletti. Nam-ludan çıkan alev yüzünü yaladı ve kurşun kapının üst kısmından sekerek koca bir parça kopardı.

Katil silahını bu kez Malko'nun tam göğsüne çevirdi.

Iskalamayacağı kesindi artık!

* Kahvaltı

XIV. BOLUM

Katil silahının tetiğine dokunduğu anda, Malko kendini sol tarafa attı. Gürültü o kadar yoğundu ki, Malko bir an silahın beyninin içinde patladığını sandı. Kurşun yanibaşından geçti ve pencerelerden birini parçaladı.

Üçüncü kurşun saçlarını sıyırarak tavana saplandı. Malko bütün tehlikeyi göze alarak silahını kapmak için kendini yatağa attı. Silahını kaptığı anda hızla geri döndü.

Tam o sırada kulakları sağır eden bir patlama oldu. Zenci göğsünde kocaman bir kan lekesiyle antreye düştü. Kapıda Chris duruyordu. Cesedin üzerinden atlayarak Malko'ya yaklaştı.

— Silah sesini duyduğumda asansöre biniyordum, dedi. Neyse ki, bu sersem silaha yabancı bir avanakmış!..

Malko'nun kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Katilin bütün hareketleri bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Odanın içi barut ve kan kokusuyla dolmuştu.

Chris tabancasını beline sokarken:

— Biz valizlerimizi boşaltıp burada kalsak iyi olacak, dedi.

Koridorda gürültüler duyuldu. Oda hizmetçisi kadın cesedi görünce korkunç bir çığlık kopardı.

Şamata başlıyordu!

Samuel Ginger tasalı bir tavırla Malko'yu bir köşeye çekti.

— Sizi vurmaya gelen katilin üzerinde MPLA kimliği çıktı. Sanırım, biri sırrımızı açığa vurmuş...

Malko da aynı kanıdaydı. Amerikalıyla birlikte polis merkezinden çıktılar.

Samuel Portekizlilere Malko'nun bir bankacı olduğunu savunmuş, Chris de adamı nefis müdafası sonucu öldürdüğünü anlatmıştı. Olay hemen kapanmıştı.

Bütün bunlara rağmen, Angola'da durum hiç de normal değildi. Herkes bir şeyi görmezlikten geliyordu ve bu normal bir davranışmış gibi kabul ediliyordu. Bir basket oyuncusunun 44 Magnum ile dolaşması çok komikti!;

Malko üzerine çevrilen Star'ı bir türlü unutamıyordu. Adamın ter içindeki yüzü hâlâ gözlerinin önündeydi.

Odası temizlenmiş, kan lekeleri silinmişti. Malko bu saldırının sonuncu olmadığını biliyordu.

Kim ona ihanet etmişti?

isim listesi fazla uzun değildi: Graziella Lobita, Henrique Rodriguez, Mike Corral...

En akla yakın kişi İngilizdi.

Samuel Malko'yu seyrediyordu.

— Dikkatli olun, dedi. Luanda MPLA'nın kontrolunda. Sizi kimse gereğince koruyamaz. Hergün düzinelerle adam öldürülüyor...

— Chris ile Milton'un burada kalması sağlınırsa, güvenlikte olurum,

Amerikalı hemen atıldı.

— Tamam, burada kalsınlar. Langley ne olup bittiğini öğrendiğinde zaten kabul edecektir.

Chrysler Imperial, Tropico'nun önünde durdu.

Malko, Chris ve Milton'un eşliğinde indi.

— Ne yapıyoruz şimdi? diye sordu goriller.

— Mike Corral'a gidiyoruz, dedi Malko.

*

**

Mike Corral Rosa'yı elinden tutarak Rua do Brazil'i katedip karşı kaldırıma geçti. Yolun bu tarafı Luanda'nın en belalı semtiydi. Semt, Sao Paulo Hastanesine iki yüz metre mesafede ve Tropico'ya iki kilometre uzaklıkta olmasına rağmen, buraya beyazların girmesi cesaret işiydi.

Köşebaşları işportacılar tarafından tutulmuştu. Duvarlar MPLA'nın afişleriyle kaplıydı. Mike Corral ile Rosa kalabalığa daldılar. Bir zenci genç kadını istek ve nefretle süzdü.

— Ne yapıyoruz? diye sordu Rosa.

— Agostino'yu bekleyeceğiz.

— O herife güveniyor musun?

Agostinobu mahallede yaşıyordu. Geçimini çalıştırdığı yarım düzine kızla, pırlanta kaçakçılığından sağlardı.

— Ona az pırlanta satın almadım, dedi Mike. Hah, işte geliyor!

Uzun boylu, şık giyimli bir zenci onlara doğru ilerliyordu. Yanlarına geldiğinde Mike'in elini sıktı ve Rosa'ya gülümsedi.

— Ne oldu? diye sordu Mike.

Agostino kalın dudaklarını hiç kıpırdatmadan konuştu:

— Tamam... Niye kadını yanında getirdin?
Bu zencilere güven olmaz...

— Ne olacak yani? Irzına mı geçerler?
Buralara ilk kez gelmiyor ki!

Mike zencilerden korkmuyordu. Uzun zamandır Afrika'daydı. Kibundu ve Ubundu dilini konuşurdu. Agostino ısrar etmedi.

— Oraya yaya gidemeyiz. Arabaya bineceğiz. Gelin benimle.

Yolun köşesinde yeşil bir Packard duruyordu. Bir başka ülkede olsa, arabayı hemen müzeye kaldırırlardı. Camlarından üçünün yerinde formika vardı. Mike ile Rosa arkaya geçerlerken, Agostino gururlu bir tavırla direksiyona geçti. Araba siyah dumanlar çıkararak hareket ettiğinde, arkalarından yalınayak bir çocuk koştu.

— Brancos para Rua!* diye bağıırıyordu.

Bu iyi bir işaret değildi.

Packard yolları dolduran kalabalığı yararak 30 kilometre hızla ilerliyordu. Anayoldan uzaklaştıkça, Rosa'yı bir korku almıştı. Bu bölgeye Portekiz askerleri bile girmeye korkuyorlardı. MPLA üyesi oldukları hemen belli olan başları kırmızı bantla sarılı üç militana rastladılar.

Agostino eliyle sac damlı bir barakayı işaret etti.

— işte, Joseph orada kalıyor.

Packard durdu. Mike Rosa'yı alarak barakaya doğru ilerledi. Az bir mesafe kaldığında birden durdu. Tuhaf bir durum hissediyordu. Şu an arabanın çevresinde dilenen en az bir düzine çocuk olması gerekiyordu, ama hiç

* Beyazlar defolun.

kimse yoktu. Sokak bomboştu. Afrika'da hayli tecrübe sahibi olan Mike, bu tuhaflığı hissediyordu. Brezilyalı kadına bağırarak:

— Rosa, gel buraya! dedi.

Kendini bir an önce güvenlikte hissetmek isteyen Rosa ise, barakanın kapısını çoktan açmıştı.

*

•*

Belmiro Chiral araba sesi duyduğunda sol elinin parmaklarını süsleyen yüzüklerle oynuyordu. Tek lüksü buydu.

Uzun boylu, yapılı ve atletik bir vücuda sahipti. Eski yönetim döneminde Portekiz ordusu başına on bin escudo ödül koymuştu, ama onu yakalamayı başaramamışlardı. Bir keresinde bir köyde sarmışlar, ama Belmiro Chiral on dört Portekizliyi öldürerek kaçmayı başarmıştı. 25 Nisan'dan sonra ormanı terkedip Luanda'ya yerleşmişti.

Zalimliğine diyecek yoktu. Arkadaşları bile ondan korkarlardı. MPLA'nın yönetim komitesi onu "Komando F" in şefi yaptığında buna kimse hayret etmemişti. UNITA taraftarlarını aileleriyle birlikte temizlemiş, bebeğiyle kaçmaya çalışan beş yaşındaki bir kızı bile öldürmüştü.

Bir keresinde MPLA afişlerini yırtan küçük bir çocuğu yakalamış ve elini tutarak bıçakla bileğinden kesmişti.

Onu bir kadınla gören hiç olmamıştı, ama MPLA'lı kadın militanların hepsi hayrandı ona.

Belmiro ayak sesleri duyunca kapıya yak-

laştı. Kapının kanadı açıldı ve onu gören kadın bir çığlık atarak kaçırmaya yeltendi.

Belmiro kadını saçlarından yakaladığı gibi içeri çekti. Aynı anda kapıda sakallı bir beyaz belirdi ve eşikte kalakaldı. Odanın bir köşesinde et yığını haline gelmiş, gözleri oyulmuş bir zenci vardı. Joseph Simbili'den arta kalanlar buydu.

Mike şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Rosa hıçkırarak ağlıyordu. Belmiro birkaç adım öne çıkarak Portekizce:

— Kim olduğumu biliyor musun? dedi.

Mike adama baktı, arkasında duran zencilere bir göz attı, sonra:

— Bilmiyorum, dedi.

— Adım Belmiro Chiral. Bu ad sana bir şey ifade ediyor mu?

Mike korkusunu belli etmemek için büyük çaba gösteriyordu. Adamı daha ilk görüşte tanımişti: Boyu, beresi ve pörtlek gözleriyle bir benzeri daha olamazdı.

— Evet, diye cevap verdi.

— Benden söz edildiğini duydun demek? dedi zenci alaylı bir tavırla.

— Evet, ama benim siyasetle ilgim yok.

Belmiro yavaşça yaklaştı ve ani bir hareketle silahının namlusunu Mike'ın şakağına indirdi, ingiliz boğuk bir çığlık attı. Yüzündeki kanı silerken zencinin sesini duydu:

— Demek siyasetle ilgilenmiyorsun? Peki, bu Simbili hainiyle ne işin vardı?.. Kendini yenilmez görüyordu enayi!..

Mike Corral paniğe kapılmaması gerektiğini düşündü.

— Bakın, dedi, benden onunla bir randevu

ayarlamam istendi. Ben de kabul ettim, çünkü paraya ihtiyacım vardı.

— Simbili'nin hain olduğunu bilmiyor muydun? UNİTA üyelerinin ne namussuz olduğundan haberin yok muydu?..

— Dedim ya, benim siyasetle ilgim yok...

— Artık olacak...

Mike Corral yüzüne inen tokatın şiddetiyle inledi ve mırıldanarak bir şeyler dedi. Belmiro suratına bir tokat daha attı, sonra silahının kabzasını böğrüne indirdi.

İngiliz dizlerinin üzerine çökerek Relmiro'nun pantolonuna tutundu. Durmadan yalvarıyor, Rosa çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Belmiro iğrenerek geri çekildi ve adamlarına bir emir verdi. Zencilerden ikisi İngilizin ellerini arkasına kısırarak iple bağladılar.

Rosa Belmiro'nun ayaklarına kapanarak yalvarmaya başladı.

Belmiro ifadesiz bakışlarla Brezilyalıyı süzdü.

— Senin korkmana gerek yok, dedi.

Adamlar Mike'ı sürükleyerek barakanın arka tarafındaki marangoz atölyesine soktular.Çalışan hızarın sesi odaya doluyordu.

— Ona ne yapacaksınız? diye sordu Rosa.

Belmiro Chiral cevap vermedi. Odaya tam bir sessizlik hakimdi. Rosa bir çığlık atarak kapıya koşmak istedi. Adamlardan biri elbisesine yapıştı. Kumaş yırtılarak kadının bronz vücudunu ortaya çıkardı. Zenci Rosa'yı belinden kavradı ve bir çekişte sutyenini yırttı.

*

Malko ikinci birayı ısmarladı. Mike Corral

bir saat gecikmişti. Evinde kimse yoktu. Hava kararmıştı.

Saat yediyi vurdu. Malko tezgâha iki yüz escudo bırakıp kalktı.

— Gelmeyecek. Gidelim.

Chris ile Milton Malko'nun peşine takıldılar. Trafik sıkışıklığı nedeniyle Graziella'nın villasına varmaları yarım saat sürdü. İçeri girdiklerinde, Malko işlerin yolunda olmadığını hissetti.

Genç kadın hemen yanına geldi.

— Joseph Simbili öldü. Fernando haber verdi. Cesedini sokaklarda dolaştırmışlar...

Malko kanının donduğunu hissetti. Mike Corrai sandığından da hain çıkmıştı.

— Oraya gitmemiz gerek, dedi Malko.

— Hava karardı, dedi Graziella.

— Olsun, dedi Malko. Mike'ın orada bir yerde saklandığına eminim. Onu bulacağım.

Israrı üzerine Graziella ile Fernando ayağa kalktılar. Hemen dışarı çıkıp Datsun'a sıkıştılar. Yirmi dakika sonra Rua do BraziPdeydiler..."

— İşte, dedi Fernando.

Malko o yöne döndü.

— Bu Mike'ın arabası.

Arabayı benzinciye çekerek durdu. Fernando dışarı çıkıp kısa bir soruşturma yaptı ve geri döndü.

— Kimse bir şey bilmiyor. Araba saatlerdir oradaymış.

Malko çevreye bakındı. Akli karışmıştı. Mike kaçıp saklandıysa, arabasını niye ortalık bir yerde bırakmıştı?

Malko yanındaki Fernando'ya döndü.

— Çevreden bir şeyler öğrenmek zorundasınız, dedi.

Fernando tekrar uzaklaştı. Malko Datsun'u loş bir yere çekti. Birkaç saniye sonra önlerinden içi asker dolu araçlar geçti. Sonra sessizlik çöktü. Goriller sigara üstüne sigara yakıyorlardı. Malko'nun içinde karşı koyamadığı bir korku belirmişti. Fernando yarım saat kadar sonra ortaya çıktı.

— İşler kötü, dedi. Zenciler Machado sokağının köşesinde bir beyazı öldürmüşler. Ordu birlikleri birazdan gelir.

— Geldi bile, dedi Malko. Mike Corral ne olmuş?

— Bana tuhaf bir hikâye anlattılar, senyor... Dedğiniz adam bir kadınla birlikte buraya gelmiş ve kendilerini bekleyen Komando F tarafından kaçırılmış. İki beyazın çığlıklarını duyanlar var. Sanırım, çok korkunç şeyler yaptılar. Kadının çığlıkları hâlâ duyuluyormuş... Fakat kimse oraya gitmeye cesaret edemiyor...

— Neredelermiş?

— Terkedilmiş bir marangoz atölyesinde.

— Doğru mu bütün bunlar?

— Elbette, senyor... Komando F'-in şefi bile oradaymış. Çok gaddar biridir..

Malko hızla düşünüyordu. Fernando'nun söyledikleri doğruysa, Mike Corral ihanet etmiş olamazdı.

Peki, kimdi hain? Çember daralıyordu.

Fernando'nun anlattıklarına inanıyordu. Mike'in yanındaki kadın Rosa olmalıydı.

Malko öfkeden kuduruyordu. Birileri Mike'ı tuzağa düşürmüştü. Ama asıl sorumlu

kendisiydi.

— Oraya gitmemiz gerek, dedi.

Fernando salyalarını sildi. Şu an başka bir yerde olmayı ne kadar isterdi!

— Orada bize tuzak kurmuşlardır, dedi Fernando.

— Elbette kurmuşlardır, ama yine de gitmemiz gerekiyor.

XV. BOLUM

Eski ambulans dar sokaklarda yavaş yavaş ilerliyordu. Sirenin çıkardığı ses, arabanın içinden bile zor duyuluyordu. Tavanın üstündeki ışıklı kızılhaç her sarsıntıda sönüp tekrar yanıyordu.

Malko Fernando'ya döndü.

— Daha çok var mı?

— Beş sokak kaldı.

Ambulansın arkasında sedyelerde oturan Chris ile Milton herhangi bir saldırıya hazır bekliyorlardı.

Ambulansı Sao Paulo Hastanesinin bahçesinden çalan Fernando'ydu. Malko silahını dizlerinin üzerine koymuş düşünüyordu. Biri onlara ihanet etmişti, ama bu Mike değildi.

Fernando frene basarak arabayı durdurdu. Farlar sac damlı bir barakayı aydınlatıyordu. Çevrede hiç ışık yoktu. Serserilerin barındığı mahallenin beş yüz metre içine girmişlerdi.

— Farları söndürün, dedi Malko.

Kulaklarına kadar gelen canhıraş feryatların bir kadına ait olduğu belliydi.

Fernando'ya dönerek kararlı bir sesle:

— Gidiyoruz, dedi.

Kapılarını açıp aynı anda yere atladılar. Chris ile Milton arabada bekliyorlardı. Malko ile Fernando barakaya doğru uzaklaşınca onlar da çıktı ve sedyeyi alarak aynı yöne koştular.

Malko derin bir soluk aldı ve kapıya bir omuz atarak içeri daldı. Silahını doğrultup hemen yere diz çöktü. Kendilerini burada beklemedikleri kesindi.

Atölyede bir gaz lambası yanıyordu.

Malko iniltileri ve çığlıkları izleyerek ilerledi. Hızar makinesinin tezgâhına yatırılmış bir karaltı vardı. Dikkatle yaklaştı ve Rosa'yı tanıdı. Çırılçıplak soyulmuş olan genç kadın el ve ayak bileklerinden tezgâha bağlanmıştı. Yüzü mosmordu. Vücudunda kan ve çürük izleri vardı. Malko Mike'ı göremedi. Genç kadının omzuna dokunarak:

— Rosa! dedi.

Rosa inleyerek korkunç bir çığlık attı. Malko'yu tanımamıştı. Fernando hemen bağlarını çözdü ve kadının oturmasına yardım etti.

— Rosa, benim... Malko... Mike nerede?

Rosa bir an ona baktı ve tekrar bağırdı.

Çığlığı Malko'nun kanını dondurmıştu. Fernando'nun yardımıyla kendini sedyeye yatırdılar;

— Mike nerede? diye sordu Malko.

Rosa nihayet onu tanımıştı.

— Orada!

Kolunu atölyenin dip tarafına uzatmıştı. Malko dikkatle o yöne ilerledi. Karşısına çıkan büyük hızarın önünde durdu ve Mike'ı, daha doğrusu Mike'tan arta kalanları görünce kusmamak için kendini zor tuttu. Mike'ın hızardan geçirilen vücudu, boylamasına ikiye ayrılmıştı.

Malko çeşitli görevleri sırasında birçok vahşet sahnesine rastlamıştı, ama böylesine tanık olmamıştı.

— Canos immundos!* diye mırıldandı Fernando.

Malko sarhoş İngilizin intikamını almak için her şeyi yapabilirdi. Fernando'ya baktı. O da onun kadar kararlıydı.

— Gidelim, dedi Malko.

Rosa titriyordu.

— Korkma biz yanındayız, dedi Malko. Birkaç dakika sonra güvenlikte olacaksın.

Malko'nun elini tutarak kesik kesik konuştu:

— Beni bakmaya zorladılar... Testereyi Mike'ın bacakları arasından tutarak yukarı doğru yavaş yavaş ilerlettiler. Zavallı Mike, ölene kadar acı duydu...

Genç kadının yattığı sedyeyi alarak dışarı fırladılar. Chris ile Milton bu arada dışarda nöbet tutuyorlardı.

Arabaya binmeleriyle hareket etmeleri bir oldu Geldikleri yollardan hızla geçerek benzin-
cinin oraya çıktılar. Hayrettir, Datsun hâlâ yerli
yerinde duruyordu!

Datsun'a geçtiler ve hareket ettiler.

— Bir doktor bulmalıyız, dedi Malko.

— Onu tedavi edecek birini tanıyorum, dedi Fernando. Şimdi senyoranın evine gidelim.

Rosa'yı gören Graziella bir çığlık attı.

Fernando bir doktor bulmaya gitti.

Malko olanları ve Mike'ın nasıl öldürüldü-

(*) Aşağılık Köpekler

günü anlattı.

— Buna hiç şaşmadım, dedi Graziella. 62 isyanında da böyle yüzlerce beyaz öldürülmüştü.

Malko hâlâ öfkeliydi. Genç kadının karşısına dikildi.

— Graziella, dedi, bize ihanet eden Mike değildi. Yanılmışım. Geriye iki şüpheli kalıyor...

— Kesinlikle ben değilim, dedi Graziella titrek bir sesle.

— Öyleyse hain, dostunuz Henrique Rodriguez!..

XVI. BOLUM

— Onun hain olması imkânsız, dedi Graziella.

Yüzü bembeyaz kesilmişti. Ayakta duramamış bir iskemleye çöktü. Malko başka birini düşünemiyordu.

— Peki, Fernando olabilir mi?

Genç kadın başını salladı.

— imkânsız. Onu yıllardır tanırım. MPLA'ya karşı çok savaştı.

— Öyleyse, geriye sadece Rodriguez kalıyor...

Graziella öfkeyle ayağa fırladı.

— Ama neden?.. Biz her zaman dosttuk. Bana yardım etti, öğüt verdi, silah temin etti...

— Graziella, bunu neden yaptığını bilmiyorum, dedi Malko. Ama size ihanet ettiğinden eminim. Birinin MPLA'ya haber verdiği kesin... Bana geçenlerde adamlarınızdan çoğunun yakalanıp tutuklandığını ya da öldürüldüğünü söylemişsiniz. Bunların ne yaptıklarından Rodriguez'in haberi var mıydı?..

Genç kadının ağzından belli belirsiz bir "evet" çıktı.

Bu sırada kapı açıldı ve Fernando bir doktorla içeri girdi. Doktor yaralının yanına giderken, Graziella Fernando'yu çağırdı.

— Fernando, Rodriguez'in bize ihanet edebileceğini düşünür müsün? diye sordu.

Portekizli birkaç saniye düşündü.

— Kafasında neler olduğunu bilemeyiz ki! Rodriguez Angola'ya yeni geldi sayılır. Bu nedenle PİDE'de dosyası yoktu.

Bir an düşündü, sonra:

— Ama bunu anlamanın bir yolu var, dedi. Rodriguez eğer ikili oynuyorsa, İkinci Şube'de bir iz bırakmış olmalı. Orada kuşkuyla kişilerin dosyası bulunuyor...

— Herhalde İkinci Şube'ye gidip şu dosyalara bir göz atayım demeyeceksiniz? dedi Malko.scanned by darkmalt1

Portekizli ona döndü.

— Senyor, İkinci Şube bizim eski PİDE'nin binasındadır. Paraları olmadığından eski kilitleri değiştiremediler. Odaların ve dolapların anahtarları bende var. Gidip oraya bir göz atmak yeterli.

— Peki, nöbetçi ne olacak? dedi Graziella.

— Arağö Sokağı'na bakan bahçe kapısından girerim. Orada nöbetçi bulunmaz. O kapıyı gizli getirdikleri tutuklular için kullanırlar...

— Denemeye değer, dedi Malko. Chris, siz Milton ile burada kalın. Biz gidiyoruz.

Doktor pansumanını bitirmişti. Rosa ise morfinin tesiriyle derin bir uykuya dalmıştı.

Graziella, Fernando ve Malko Datsun'a atladılar. Malko merak içindeydi. Eğer Rodriguez ta başından beri bir hainse, Malko'nun ilk uçağa atlayıp buradan uzaklaşması gerekiyordu.

Garlinski-Warslaw Prensi'ne gelince, o da hiçbir zaman paralı askerlerini kullanamayacaktı.

— Soldaki yeşil bina, dedi Fernando. İngiliz elçiliğinin karşısındaki.

Araba binanın önünden geçti. Kapıda bir nöbetçi vardı. Malko Datsun'u durdurdu, Fernando indi.

— Gidiyorum, dedi. Beni San Miguel kalesinin önündeki park yerinde bekleyin.

Graziella bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sustu.

Fernando karanlıklarda kaybolduktan sonra Malko hareket etti. Tekrar yeşil binanın önünden geçtiler. Nöbetçi onlara dikkat etmemişti bile.

Sağa dönerek tepeye tırmanan yola saptı. San Miguel'in önündeki park yerine girdi. Denize hakim bu tepe aşıkların geldiği arabalarla doluydu.

Yirmi dakika kadar sonra Fernando görüldü, arka kapıyı açıp kendini koltuğa attı.

Malko hemen hareket etti.

— Ne oldu? diye sordu Graziella.

Fernando tek kelime etmeden ona daktiloda yazılmış bir kâğıt uzattı.

— Bu onun imzası mı?

Tavan lambasını yakarak belgeyi okudu. Bir süre sonra kâğıt dizlerinin üstüne düştü.

Yüzü bembeyazdı. Malko kırmızı ışıktaki frene bastı.

— Nedir bu?

Graziella konuşmak istedi, ama gözyaşlarına boğularak sustu.

Fernando öne eğildi.

— Eski bir belge, senyor. Bir subayın

ESN'ye iki yüz silah vereceğini bildiren bir yazı. Biz de bu silahları onun çaldığını sanmıştık. Bu belgeyi yanıma kanıt olarak aldım. ESN hakkında geniş bir dosya var orada... Her şeyimizi biliyorlar...

Malko villaya doğru hareket etti.

— Bize ta başından beri ihanet etti, diye mırıldandı Graziella. Ama neden? Neden?..

Villanın kapısını Chris açtı. İçeri girdiklerinin de Fernando Malko'ya yaklaşarak:

— Bize geri verdiği mektubun fotokopileri de var orada. Ayrıca Sawimbi hakkında da küçük bir not...

— Ne notu?

— Dünün imzasını taşıyor. Ama henüz gönderilmemiş. Kime gönderileceğini de bilmiyorum. Notta şöyle yazıyordu: "Sawimbi'nin tamponlanması uygundur"...

— O da ne demek?

— Argoda tamponlamak "öldürmek" anlamında kullanılır, senyor....

Graziella yaşlı gözlerini tavana kaldırdı.

— Sawimbi'yi öldürmek istiyorlar, dedi.

Sesi kısılmıştı. Birden, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

— Onu öldürmek gerek, onu öldürmek gerek diye bağıırıyordu.

Öldürülmesini istediği Sawimbi değil, Rodriguez idi.

Kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Bunu siz mi soruyorsunuz? Bize yeterince kötülük yaptığını görmüyor musunuz?

Malko kolundan tutup oturttu onu.

— Daha iyi bir şey yapabiliriz. Şimdi soğuk-

kanlılıkla düşünelim. Rodriguez size uzun zamandır ihanet ediyor. Bir gün daha bekleşeniz ne farkeder? Onu kendi oyununa düşürelim, Sawimbi hakkında bildiklerini öğrenelim...

— Doğru, dedi Graziella. Rodriguez'i bülbül gibi konuşturacağım, yemin ederim...

*

**

Samuel Ginger villasının salonunda oturmuş, kahvesini yudumlayarak Malko'nun anlattıklarını dinliyordu.

— Gelecek sefer savaşa gireceğiniz zaman haber verin de size tank filan yollayayım, dedi şakacı bir ifadeyle. Biraz fazla ileri gittiğinizin farkında değil misiniz? Rodriguez Portekiz ordusunun bir subayı. Graziella onu kaçırsa başı derde girer. Tabii, bizim de...

Malko gözlerinin içine bakarak:

— Sawimbi ölürse, bütün planlarımız yatar, dedi. Bu cinayeti önlemek gerek.

Amerikalı bıkkın bir tavırla içini çekti.

— Tamam, tamam... Ne isterseniz yapın, ama haberim olmasın. Bu sabah buraya da gelmediniz. Başınız derde girerse parmağımı bile oynatmam...

Malko halletmesi gerekli bir sorunu daha olduğunu düşündü.

— Graziella şu an bulunduğu yerde kalamaz artık, dedi. Rodriguez o yeri biliyor. Kadının emin bir yere ihtiyacı var...

Samuel boğazını tıkayan kahveyi güçlkle yuttu.

— Ne o? Sizi evimde misafir etmemi düşünmüyorsunuz herhalde?

Malko gülümsedi.

— Aslında çok iyi olurdu, ama sizi rahatsız etmek istemeyiz. Sizden evinizi değil, bir fikir istiyorum. Luanda'yı benden iyi tanıyorsunuz.

Amerikalı bir süre düşündü. Sonra gülümseyerek:

— Aklıma bir fikir geldi, dedi. Fransız konsolosu şu sıra izinli. Villası benimkinin yan tarafında ve bomboş. Hizmetkârlar da izinli. Sizi orada kimse bulamaz, içeri girmek için ilk kat pencerelerinden birini kırmanız yeterli.

Malko bu fikri uygun buldu. Orası emniyetli bir yerdi.

*

**

İlk girdikleri salon, dumandan göz gözü görmez hale gelmişti. Malko ile Graziella çevreyi gözden geçirdiler. Burada zencilerden başka kimse yoktu.

— Arka tarafta bir salon daha var, dedi Graziella.

Birlikte salonu katedip küçük kapının önüne geldiler. Malko boncuklardan yapılmış perdeyi aralayarak içeri bir göz attı ve kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti.

Rodriguez içerde yemek yiyordu ve sırtı onlara dönüktü.

Graziella önde, Malko arkada ilerlediler. Graziella masaya çöktü. Rodriguez onu görünce şaşırdı.

— Graziella! Burada ne...

Graziella Malko'nun öğrettiği gibi öne eğilerek:

— Rodriguez, dedi, burada olduğunu biliyordum. Hemen bizimle gelmelisin...

Malko adamın diğer yanına oturmuştu. Portekizli henüz hiçbir şeyden kuşkulananmamıştı.

— Buraya gelmen çok tehlikeli, dedi genç kadına. Tanınır ve yakalanabilirsin. Neler oluyor?

— Fernando, diye mırıldandı Graziella... Bize ihanet ediyor. UNÎTA ile birleşeceğimizi MPLA'ya haber vermiş...

— Ona ne yaptınız? dedi Portekizli.

— Henüz bir şey yapmadık. Şu an arabanın arka bagajında. Villaya dönmekten korkuyorum. Onu sorgulamanı ve bize emin bir yer bulmanı istiyorum...

Malko içinden Graziella'ya büyük bir hayranlık duyuyordu. Şu ana kadar son derece doğal davranmıştı. Portekizli masaya yüz escudo bırakıp ayağa kalktı.

— Geliyorum.

Malko Datsun'un arka kapısını açtı. Rodriguez Chris'in yanına oturur oturmaz hareket ettiler.

Araba, Rua Serpa Pinto'ya saptığı anda, Chris'in 44 Magnum'u Portekizlinin böğrüne dayandı. Rodriguez sıçrayarak öne eğildi.

— Graziella, ne demek oluyor bu?

— Ne olduğunu çok iyi bilirsin, Rodriguez...

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum... Nereye gidiyoruz? Bu adam neden beni tehdit ediyor?

— Senin bildiğin yerlerden birine gitmiyoruz, Rodriguez. Onun için sakın bir şey umut etme!

XVII. BÖLÜM

— Üstünü arayın!

Fernando ileri çıktı, becerikli hareketlerle Portekizlinin ceplerini boşalttı. Chris'in silahı hâlâ üzerindeydi. Rodriguez hiçbir itirazda bulunmamıştı o ana kadar. Her şeyi kaderin bir cilvesiymiş gibi kabul eder bir hali vardı. Dudaklarında bir gülümseme, gözlerini okyanusa dikmiş bakıyordu. Malko bu adamın tehlikeli biri olduğunu düşündü. Tehlikeli ve kurnaz. ESN'yi onca zamandır uyutmasının nedeni de bu nitelikleri değil miydi?

Graziella birden çılgın gibi adamın üstüne atılıp yüzünü tırmalamaya başladı.

— Alçak! Pis komünist!

Chris Jones genç kadını belinden kavrayarak çekti. Rodriguez ilk kez olarak soğukkanlılığını kaybetti ve:

— Yavrum! diye mırıldandı.

Malko genç kadının gözlerinin yuvalarından fırlayacağını sandı. Silkinerek Chris'in elinden kurtulan kadın tekrar saldırdı.

— Alçak, hâlâ bana yavrum demeye cesaret ediyor... Benimle eski günlerdeki gibi yattığını mı sanıyorsun, namussuz!.. Gebertin şu komünisti!

Malko elindeki Portekiz Komünist Partisi'ne ait üyelik kartını tutuyordu. Rodriguez'e yaklaşıyorak:

— Uzun zamandır mı komünistsiniz? diye sordu.

Rodriguez güldü.

— Her zaman komünisttim.

— Alçak! diye bağırdı Graziella. Buraya ülkemizi zencilere vermeye geldin. Bize yalan söyledin. Kendini vatansever gibi gösterdin...

Subay omuz silkti.

— Sen delisin, Graziella!... Ben üstlerimin emirlerini uyguladım. Portekiz'in çıkarı için çalıştım. Bu ülkeyi kan ve ateşe boğmanıza izin vermeyeceğiz.

— Yani meydanı MPLA'lı komünist köpek-
lere bırakacaksınız, milleti onlar gebertip
korkutacak, öyle mi?

Nefretle adama tükürdü. Bu tartışmanın hiçbir sonuç vermeyeceğini anlayan Malko aralarına girdi.

— Sizi belli bir amaç için kaçırdık, dedi Malko. UNİTA'nın şefi Sawimbi'yi öldürteceğinizi biliyoruz. Bu cinayeti engelleyeceğiz.

Rodriguez'in gözlerinde bir ışık yandı, ama hemen söndü.

— Bana masal anlatıyorsunuz. Öyle bir niyetimiz yok, ama adam kaçırmak çok büyük bir suçtur. Ayrıca size de hiçbir şey kazandırmaz. ..

— Çok emin bir yerden bilgi aldık.

— Ben bir şey bilmiyorum. Sawimbi'nin öldürtülmesi bir masal...

Graziella Malko'yu iterek karşısına dikildi.

— Seni bülbül gibi konuşturacağız, sersem! diye fısıldadı. Gerekirse derini yüzeceğim...

*

**

Samuel Ginger gözlerini ovuşturarak Malko'ya baktı.

— Buraya adım atmanıza bile izin vermeme-
liydim, dedi. Siz bağlanması gereken bir zırde-
lisiniz. Rodriguez ile birlikte yakalanacak
olsanız, Langley beni beş dakikada Alaska'ya
sürer, sürmekle de kalmazlar buzun yedi kat
altına gömerler...

— Ne yaptığımızı onlar nereden bilecek?
dedi Malko.

— Çünkü olup biteni ben anlatacağım, dedi
Samuel. Bu sırrı kendime saklayacak değilim...

Malko ayağa kalktı. Samuel konuşulacak
durumda değildi.

— Akşama uğrarım, dedi.

— Mecbur kalmadıkça uğramayın, dedi
Amerikalı.

Villaya döndüğünde, Rosa'yı salonda kol-
tukta oturur buldu. Genç kadın bakışlarını ona
çevirerek:

— Mike'ı niye oraya yolladınız? dedi.

Malko kalakaldı. Ne cevap verebilirdi ki?

Canı sıkkın bir tavırla bir kadeh votka içti.
Liezen'den ayrılmamış olsaydı bu kâbusu
yaşamayacaktı.

*

**

Belmiro Chiral'in fotoğrafı, A Provincia de
Angola'nın birinci sayfasını bütünüyle kaplı-
yordu. Fotoğrafın altında da MPLA'nın bu bir
numaralı savaşçısının her gün hayranlarını
karşıladığı yazıyordu.

Graziella şafakla beraber dışarı çıkmıştı
yine. Kent sakindi. Fakat Luanda'nın çıkışla-
rına kurulmuş barikatlarda bütün araçlar ara-

nıyordu.

Rosa yavaşça yaklaştı. Malko gazeteyi saklayacak zaman bulamamıştı.

— Bu o! diye mırıldandı genç kadın... Bu o!..

Malko gazeteyi katladı ve dışarı çıktı.

Graziella hole girerek ona yaklaştı.

— Baskına uğrar ya da bir aksilik olursa karayoluyla kaçamayız, dedi. Tekne hâlâ Mossula adasında. Onu oradan almak, deposunu doldurmak ve feribot iskelesine bağlamak gerek, işler ters giderse onunla kaçabiliriz...

Gerçekten de bir kaçış yoluydu bu. Rodriguez hâlâ konuşmamıştı. Zaman zaman bağırmasına ve inlemesine rağmen iyi dayanıyordu.

— Gidelim, dedi Malko. Ben arabayı çıkarayım.

*

**

Teknenin motoru ilk basışta çalıştı. Malko gaz kolunu çekti, tekne ileri atıldı. Denizde onlardan başka kimse yoktu. Hafta içinde beyazlar denize açılmazdı.

Hava açmış, güneş çıkmıştı. Malko omuzlarının yandığını hissediyordu.

Sahil boyunca ilerlediler. Kıyıdaki kimi balıkçılar başlarını kaldırarak tekneye bakıyorlardı.

— Hava harika, dedi Graziella. Bana eski günleri hatırlatıyor...

Malko'nun yanına sokularak ani bir hareketle kontağı kapadı.

— Denize girmek istiyorum, dedi. Bir daha bu fırsatı bulabileceğimden emin değilim.

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Birkaç saniye içinde cırılçıplak kalmıştı. Hiç sıkılmadan Malko'nun karşısına dikildi.

— Siz de yüzmelisiniz, dedi.

Sözünü bitirdikten sonra kendini suya attı. Malko da soyundu, arkasından atladı.

Su ılıktı. Malko sırtüstü yüzerek gökyüzünü seyretti. Canı sudan çıkmak istemiyordu. Graziella yanından geçerek merdivene doğru yüzdü ve Malko'nun gelmesini bekledi. Dalgalar onları birbirlerinin kucağına atıyordu. Malko genç kadının sert göğüslerini vücudunda hissettikçe büyük bir zevk duymaya başlamıştı. Bir süre hiç kımıldamadan birbirlerinin kollarında kaldılar. Graziella gözlerini yumarak:

— Geçen gün sizi düşünerek kendi kendimi tatmin ettim, dedi.

Malko çiftlikte ona sahip oluşunu hatırladı. Genç kadın savaşır gibi sevişiyordu.

— Yukarı çıkalım, dedi.

iri kalçalarını kıvrarak Malko'nun önünden merdiveni tırmandı.

— Rüzgâr bizi kurutur, dedi.

Malko motoru çalıştırarak tekneyi karaya doğru çevirdi.

Graziella Malko'nun önüne geçti. Kollarını açarak ön cama tutundu ve eğilerek kalçasını çıkardı. Saçlarını rüzgâra tutmuş, gözlerini yummuştu. Malko yaklaştı, genç kadının kalçalarına sarılarak kendine doğru çekti. Birleştiklerinde ikisi de hiç hareket etmedi. Bir süre öylece durdular. Malko bu zevk anını mümkün olduğunca uzatmak istiyordu.

Fakat Graziella yavaş yavaş kalçalarını oynatmaya başladı. Bütün kasları gerilmiş, kısa

kısa soluk almaya başlamıştı. Orgazm olduklarında, ikisinin de ayakta duracak halleri kalmamıştı.

— Hayatımda hiç bu kadar zevk almamıştım, diye mırıldandı Graziella.

*

Fransa konsolosunun villasına ulaştıklarında Malko Graziella'nın elini bıraktı. Tatil bitmişti. İçeri girdikleri anda, Chris üzerlerine atıldı. Malko bir terslik olduğunu hissetti.

— Kız kaçtı, dedi goril.

— Rosa mı?

— Evet, giderken benim silahımı da götürmüş.

Malko kanının donduğunu hissetti. Rosa'nın Belmiro Chiral'in fotoğrafına bakışını hatırladı. Genç kadının nereye gittiğini tahmin etmek hiç de zor değildi.

— Gideli çok oldu mu? diye sordu.

— Yarım saat.

XVIII. BOLUM

— Belmiro Chiral şu an nerededir? Belki Rosa henüz oraya varmamıştır...

— Kentin üst yakasında, Pan do Azucar adlı süpermarketin yanında, dedi Graziella.

— Yol göstermesi için yanıma Fernando'yu alacağım, dedi Malko. Sizin kente çıkmanız çok tehlikeli.

Chris odasına koşarken:

— Ben de Milton'un silahını alayım, dedi.

Malko, eski PIDE işkencecisi Fernando'ya karşı dürüst davrandı.

— Gelmek zorunda değilsiniz, dedi. Bu gerçekten son derece zor bir iş.

Portekizli zayıf omuzlarını silkti.

— Senyor, kaybedecek hiçbir şeyim yok. Brezilya beni kabul etmiyor, Portekiz'e dönsem hapse atacaklar, Güney-Afrikalılar beni aforoz ettiler. Burada da MPLÂ iktidara gelse, beni lime lime eder...

★

**

Datsun, General Joas de Almeida Caddesi'nde ağır ağır ilerliyordu.

— Şurası, dedi Fernando Raposo.

Malko üç katlı bir bina gördü. Bahçesinde konuşan zenciler vardı. Bulundukları yol çift yönlü ve çok kalabalıktı. Rosa ortalıkta görünmüyordu.

— Belki de binaya girmiştir, dedi Chris. Belmiro hayranlarını içerde karşılıyor olabilir...

— Ben bir bakayım, dedi Fernando.

Arabadan indi. Malko devam etti ve sola dönerek geniş Catete Bulvarı'na çıktı. MPLA'nın binasının arka tarafında park etti. Perdesiz pencerelerden boş odalar görölüyordu. Chris arabadan çıktığı anda, binadan bir silah sesi geldi.

— Aman Tanrım! diye bağırdı Chris. Bu benim silahın sesi.

44 Magnum'un sesi yüzlerce silahın gürültüsü arasında kolaylıkla seçilirdi.

Malko ve Chris hiç zaman kaybetmeden alçak parmaklığı aştılar ve bahçeye girdiler. Binaya ulaştıklarında Chris pencere camlarından birini bir tekmede kırdı, hemen içeri girdiler. Üst kattan koşuşmalar ve bağrışmalar geliyordu.

Malko odanın kapısı açtı, kendilerini afişlerle donatılmış bir holde buldular. Çoğu zenci olan birçok kişi sağa sola koşuşturuyordu.

Malko peşinde Chris olduğu halde merdivene yöneldi. Kadının çığlıkları, karşılaştıkları kişilerin onlara dikkat etmelerini engelliyordu.

Birinci katın holüne ulaştıklarında müthiş bir kalabalıkla karşılaştılar.

Rosa, kalabalığın ortasındaki boşlukta, sakallı dev gibi zencinin kollarındaydı. Kadının yüzü kan içindeydi. Bir başka zenci Chris'in 44 Magnum'unu namlusundan tutmuş kalabalığa gösteriyordu.

Kalabalık, aralarındaki beyazlar da dahil olmak üzere, Rosa'ya lanetler yağdırıyordu.

Holün dip tarafında bir kapı açıldı ve içeri bereli iriyarı bir zenci girdi. Belmiro Chiral idi bu. Kalabalığı yarararak boşluğa çıktı. Kalın bir sesle bir şeyler söyledi. Gürültü hemen kesildi. Rosa'nın hıçkırıklarından başka ses duyulmuyordu. Belmiro, Rosa'yı tanıyınca gözlerinde öfke belirtisi görüldü.

— Bırakın onu! diye emretti.

Rosa'yı tutan zenci kadını bıraktı. Malko ile Chris göz göze geldiler. Malko elini beline attı. Belmiro kalabalıktan sıyrılan Malko'yu son anda farkettili. İçgüdüsel olarak kendini arkaya attı ve ondan sonra her şey çarçabuk olup bittii.

44 Magnum'u namlusundan tutan zenci, kalabalıktan uzanan bir elin silahı aniden kaptığını ve bir saniye içinde horozunu kaydırdığını gördü.

Belmiro Chiral bir çığlık attı. Elini belindeki Star'a uzattı. Aynı anda, Malko yassı tabancasını doğrultmuştu. Namludan renksiz bir alev çıktı. İlk kurşun Belmiro'nun iki kaşı arasına isabet ederek üçüncü göz gibi kanlı bir delik açtı. İkincisi alnına, üçüncüsü de boynuna isabet ederek şahdamarını parçaladı.

Üç el silah kalabalıkta müthiş bir panik yarattı. Zenciler bir anda her yöne dağıldılar. Rosa yere yıkılan Belmiro'yu seyrediyordu.

Militanların çoğunda Kalaşnikoflar vardı, ama kalabalık yüzünden kullanamıyorlardı. içlerinden biri silahını kurduğı anda, Chris'in 44 Magnum'uyla karşılaştı. Korunmak için çok geç kalmıştı. Kurşun kalbini paramparça ederek sırtından çıktı.

Malko Rosa'yı bileğinden kavrayarak merdivene sürükledi. MPLA'nın tüm militanları

beş dakika sonra peşlerine düşmüş olacaktı. Merdivenin ilk basamaklarına ulaştıklarında, bahçeden giren zencilerle karşılaştılar. İkisinin elinde Kalaşnikof vardı.

— Tanrı kahretsin! diye bağırdı Chris.

Sıkıştırılmışlardı. Malko seçim hakları olmadığını biliyordu. Rosa'yı çekerek merdivene yürüdü.

Zencilerden biri silahını doğrultarak Malko'yu nişanladı. Aynı anda bir silah patladı ve Kalaşnikoflu zencinin çenesi bir anda dağıldı. Malko döndü, kapıda Fernando'yu gördü. Elindeki Star'ın namlusundan duman çıkıyordu. Diğer Kalaşnikoflu da kapıya döndü ve tetiğe bastı. Makineli tüfek ateş ve ölüm kustu. Göğsüne bir düzine kurşun yiyen Fernando savrularak yere yığıldı.

Malko merdivenin sonbasamağınaulaşmıştı. Chris, Fernando'yu vuran zenciye haklayarak SAS'a yetiştı. Kalabalık gerilemişti.

Aralarından fırlayarak bahçeye çıktılar. Kimse engellemeye kalkmamıştı. Koşarak bahçeyi geçtiler ve köşeyi dönerek adamların gözlerinden kayboldular.

Datsun'a atlar atlamaz, Malko hemen gaza bastı. Uzaktan bir polis sireninin sesi duyuldu. Belmiro'nun ölüşünü hatırlayan Malko, içinde büyük bir haz duyuyordu.

*

**

— Buradan toz olun! diye bağırdı Samuel Ginger. Hem de en kısa zamanda. Eğer Luan-da'da bir isyan çıkmazsa şaşarım. Siz Belmiro Chiral'i öldürüyorsunuz, Graziella denen ha-

nım da Portekiz ordusundan Yüzbaşı Rodriguez'i... Şimdi herkes peşinizde. MPLA da, ordu da... Bu gece hepsi Beyaz avına çıkacak...

Malko Rosa ile Chris'i villaya bıraktıktan sonra Amerikalıyı görmeye gitmişti. Yüzbaşı Rodriguez bütün işkencelere rağmen tek kelime etmemiş ve sonunda ölmüştü.

— Sawimbi ile görüşmem gerek, dedi Malko. Mektubu ona verip bu operasyonu kurtarmalıyız.

Samuel Ginger tereddüt etti, sonra:

— Washington'dan operasyonu durdurma emri aldım, dedi.

— Bakın, dedi Malko, ille de emirle hareket etmem gerekmiyor. Bana özel bir uçak bulun. Johannesburg'a gidip bu operasyonu sonuçlandırayım. Bu işe bir parantez açtığınızı ikimizden başka bilen olmayacak. Sawimbi'nin onayını alırsam, Langley bayram yapar...

— Biliyorum, dedi Amerikalı. Ama UNÎTA militanları sizi ya da Chris'i dilim dilim doğrarlarsa, soluğu Alaska'da alırım...

— Tehlikeyi göze almamız gerek.

— Pekâlâ, dedi Amerikalı. Milton Brabeck burada kalsın. Mektubu size vereceğim. Yarın sabah altıda bir uçak sizi SAPTAL binalarının yanında bekleyecek. Pilot size hiçbir soru sormayacak. Eğer yakalanırsanız, sizi tanımadığımı söyleyeceğim...

Malko ayağa kalktı.

— Harika bir karar!

★

★★

Villadaki hava gergindi. Chris silahının topuyla oynuyor. Graziella da radyo dinliyor -

du.

— Şehirde isyan var, dedi genç kadın. Belmiro Chiral'in cesedini sokak sokak dolaştırarak önlerine ne çıkarsa yakıyorlar. Ne zaman hareket ediyoruz?

— En kısa zamanda, dedi Malko.

Sonra, konsolos yardımcısıyla yaptığı anlaşmayı anlattı.

Graziella ayağa kalktı.

— Ben her an hazırım, dedi ve odadan çıktı.

XIX. BOLUM

Çift motorlu Piper Comanche'ın altında uçsuz bucaksız bir orman uzanıyordu. Pilot bıyıklı zayıf biriydi ve gerçekten de onlara tek soru sormamıştı.

— Daha ne kadar uçacağız? diye sordu Chris.

— Uç saatlik yolumuz var, dedi Malko.

Yanındaki çantada Sawimbi'nin CIA'ya yazdığı mektup vardı. Bu onun hayat sigortasıydı.

— işte Cogumbe!

Pilot, ormanın ortasındaki açıklıklardan birinde bulunan birkaç binayı işaret ediyordu. Binalardan birinin üzerinde büyük bir anten vardı. Portekiz askeri karakoluydu burası. Yani, dünyanın bir ucu...

Chris sıçrayarak uyandı ve pencereden incekleri dar piste baktı. Pist, ormanla kasaba arasına açılmıştı.

Uçak toz toprak içindeki piste kondu, biraz ilerledikten sonra durdu. Çevreleri bir anda bir yığın çocuk tarafından sarılmıştı.

— Bizi yemeye mi geldiler? dedi Chris.

— Buna mecburlar, dedi Malko. Ellerinde petrolden başka bir şey yok ki!

Dışarı çıktıklarında serin bir havayla karşı-

laştılar. Zenciler merakla onlara bakıyorlardı.

Uçağa bir kamyonet yanaştı. En yakın bina-
dan üç yüz metre uzaklıktaydılar.

Arabadan Portekizli bir başçavuş çıktı, on-
lara hoş geldiniz, dedi.

Graziella Malko'ya dönerek:

— Bizi rahiplerin binasına götürmek istiyor,
dedi İngilizceolarak. Yolculuğumuzun bundan
sonraki kısmında yardımcı olacaklarmış.

Kamyona tıktılar ve hemen hareket ettiler.
Uç dakika sonra, önünde küçük verandası
bulunan bir evin önünde durdular.

— Burası rahiplerin binasıdır, dedi başça-
vuş.

Çıplak ayaklı birkaç zenci onları izliyordu.
Zenciler kendilerini binaya davet ettiler.
Cogumbe'de ziyaretçiye rastlamak hemen
hemen imkânsızdı, içeri girdiklerinde, Graziel-
la onlara Sawimbi'nin bulunduğu yeri bilip
bilmediklerini sordu.

— Biliriz elbette, dedi başrahip. Doksan
kilometre güneyde, Uria kampındadır kendisi.
Yolu çok bozuktur. Dün biri oraya hareket etti
bile.

Malko Graziella ile göz göze geldi. Tuhaf
bir rastlantıydı bu.

— Kimdi bu? diye sordu Malko.

— Diario de Noticias'ın bir fotoğrafçısı.
Gözlüklü iriyarı biri.

Rahiplerden biri kahve getirdi.

— Sunacak başka bir şeyimiz yok, kusura
bakmayın, dedi. Burası Luanda değil...

Döşemede hızla ilerleyen bir karafatma be-
lirdi. Rahip çıplak ayağıyla ezerek öldürdü.
Ama Chris'in beklediği gibi ağzına atıp yemedi

onu...

— Sawimbi'ye nasıl ulaşabiliriz? diye sordu Malko.

— Bu çok zor. Önce bir kamyon bulmalısınız. Sonra nöbetçilerine çok dikkat edin. Hepsi aşırı sinirlidir. Hemen ateş ederler. Sawimbi çok tedirgindir...

— Bir kamyon bulmaya çalışacağım, dedi Graziella. Beni burada bekleyin.

*

**

Rahip ortalıktan yok olmuştu. Graziella ise bir saattir ortalıkta yoktu. Zaman zaman önlerinden içi asker dolu kamyonlar geçiyordu. Adamlar üç aydır savaşmamanın sıkıntısı ya da huzuru içindeydiler.

Tam o sırada kapıda Graziella belirdi.

— Bir kamyon buldum, dedi. Ama hemen hareket ediyor.

Genç kadının peşinden koşarak ilerlediler. Yol kenarında motoru çalışan bir kamyon vardı. Arkası yük ve zencilerle doluydu.

— Atlayın, dedi Graziella.

— Bunların arasına mı? diye sordu Chris.

Genç kadın cevap vermeden arkaya tırmandı ve valizlerle bir zencinin arasına sıkışarak çömeldi.

Chris, Rosa ve Malko onu taklit ettiler. Zenciler onlara bakarak gülüyorlardı.

Kamyon sarsılarak hareket etti. Zenciler bağırışıp gülüyorlar, itişip kakışıyorlardı. Yaralı bir zenci bantlı ayağını Malko'nun dizine yasladı.

Kamyon saatte yirmi kilometre hızla ilerliyordu. Kamyonun şoför mahallinin iki yanın-

da, basamaklarda ayakta duran Kalaşnikoflu iki zenci vardı. Bunlar UNITA militanlarıydı. Malko, CIA'nın elindeki yüzlerce helikopteri düşündü. Burada ise taşdevrini yaşıyorlardı. Rosa Malko'nun bacakları arasına girerek sırtını ona yasladı. Bu hareket Avusturyalının biraz moralini düzeltti.

Hava kararmıştı. Kamyon bir nehrin üzerindeki köprüde durdu. Şoför indi, aşağıda su içtikten sonra tekrar hareket ettiler.

Hava bayağı soğumuştı. Afrika'da buna inanmak güçtü...

Hareket edeli tam beş buçuk saat olmuştu. Bu zaman zarfında Paris'ten New York'a gidiyordu. Oysa burada yaptıkları topu topu doksan kilometreydi... Ormanlık araziler ve savanlar göz alabildiğince uzanıyordu...

Kamyon yokuş aşağı bir yolda hızlandı, bir açıklığa gelince durdu. Çalılarının arasından bir zenci çıktı. Elindeki ikinci Dünya Savaşından kalma Rus yapısı bir makineli vardı. Onu bir düzine zenci izledi. Çevreleri bir anda sarılmıştı.

— Geldik, dedi Graziella. Burası Uria'nın ön karakoludur.

Arka kapak açıldı, iki zenci bir şeyler söyleyince bütün yolcular valizlerini alıp aşağı atladılar.

— Hepsini arıyorlar, dedi Graziella.

Adamlar dört beyazı merakla inceliyorlardı. Graziella Kibundu dilinde bir şeyler söyledi. Adamlar oralı bile olmadı.

— Onlara Sawimbi'yi görmeye geldiğimi söyledim, dedi. Ama aldırmadılar, çünkü ziyaretçiler geleceklerini önceden haber verirler...

— Umarım, bizi yaya olarak geri göndermezler, dedi Malko.

Tam bu sırada, yanlarında bir zenci müthiş bir çığlık attı. Valizlerini açmış ve Chris'in 44 Magnum'unü bulmuştu.

*

**

Gözleri yerinden fırlamış bir zenci onlara yaklaştı, elindeki silahı Malko'nun midesine gömdü. Bu arada iki arkadaşı Malko'nun ceplerini boşalttılar.

Diğer zenciler kamyona bindirilmiş ve yollarına devam izni verilmişti. Kamyon hareket etti. Zenci Malko'nun cebinde bulduğu mühürlü mektubu evirip çeviriyordu.

— Bu Başkan Sawimbi için, dedi Graziella. Açarsan çok kızar.

Bu sözden etkilenen zenci mektubu cebine attı, sonra diğer arkadaşlarıyla tartışmaya başladı.

— Bizi kampa götürmeye karar verdiler, dedi Graziella.

Elleri arkalarına bağlandıktan sonra etrafları militanlarla çevrilerek yola koyuldular. Rosa uyurgezer gibi yürüyor, her on metrede dönerek Malko'ya bakıyordu. Malko bu işin nasıl biteceğini merak etmeye başlamıştı. UNİTA başkanı için bir tehlike oluşturuyorlardı. Adam mektubu yırtar, onları da öldürttü mü, CIA ile olan ilişkisinin tüm kanıtlarını ortadan kaldırmış olurdu.

Yarım saat kadar yürüdükten sonra, ağaçların arasında ışıklar belirdi. Işıklar yüzlerce ateş böceği gibiydi. UNİTA'nın kampına ulaşmışlardı...

Çevreleri bir anda kadınlar ve çocuklarla çevrildi. Müthiş bir sessizlik vardı.

Militanlar açıldı. Malko'nun yüzüne bir elektrik feneri tutuldu. Kalın bir ses Portekizce sordu:

— Kimsiniz?

Graziella Kibundu dilinde Joseph Simbili' den başlayarak olayların kısa bir özetini yaptı, mektuptanve kendisine suikastplanlandığından söz etti.

— Hikâyeniz pek karışık, dedi adam. Üzerinizde silah bulundu. Şu an tutuklusunuz. Başkan hasta. Yarın sabah sizinle ilgileneceğim.

Dönmesiyle çevrelerindeki militanlar onları bir kulübeye itti. Ellerini çözdüler.

Meydanda kimse kalmamıştı.

— Uyuyalım, dedi Graziella. Şu an yapacak hiçbir şey yok.

Rosa Malko'ya sokuldu.

Malko gözlerini yummadan önce Graziella' nın Chris'e sokulduğunu farketti.

XX. BÖLÜM

Malko gözlerini açtığında güneş doğmuştu. Rosa, Chris ve Graziella hâlâ uyuyorlardı. Kulübenin aralıklarından meydanda dolaşan zenciler gördü.

Kapının iç tarafında yere alüminyum tabaklarda pilav bırakılmıştı. Malko arkadaşlarını uyandırdı. Hep birlikte yemeklerini yediler. Kulübenin çevresinde silahlı üç zenci vardı. Malko dışarı çıkmak istediğinde biri silahıyla içeri itti onu...

Tutukluydular. İş ters gidiyordu. Malko Prens Stephan'ın sabırsızlanmaya başladığını tahmin ediyordu. Saatler geçiyor ve kimse onlarla ilgilenmiyordu.

Nihayet, öğleye doğru kendilerini sorguya çeken gözlüklü zenci geldi.

— Beni izleyin, dedi.

Yağmur başlamıştı. Hiçbir düşmanlık belirtisiyle karşılaşmadan kulübelerin arasında ilerlediler. Yol yükseliyordu. Sonunda, bir açıklığa kurulmuş büyükçe bir kulübeye ulaştılar.

içeri girdiklerinde müthiş bir sıcakla karşılaştılar, içerde ateş yanıyordu. Malko içerde başkanla karşılaşacağını umuyordu, ama zenci bir kadından başkasını göremedi.

Gözlüklü zenci onları alçak bir masanın çevresine oturttukten sonra sordu:

— Başkanı kim öldürmek istiyor?

Onu ilgilendiren tek konu buydu.

— Kim olduğundan emin değiliz, ama...

Adam elini yere vurarak Malko'nun sözünü kesti.

— Sizin kim olduğunuzu biliyoruz ve durumunuzla daha sonra ilgileneceğiz... Dün başkanı öldürmek istediklerini söylediniz. Kimler?

Malko olayı anlattı ve buraya bir gazetecinin gelmesinin tuhaf bir rastlantı olduğunu söyledi. Zenci başını salladı.

— O gazeteciyi uzun zamandır tanırız. Gizli bir örgüt olmamıza -rağmen, kongremizi izlemek için yirmi yedi saat yürüdü. Başkan onunla samimidir...

— Ben bir olasılıktan söz ettim, dedi Malko. Zenci kalktı.

— Gelin, dedi. Sizi tanıştıracam.

*

**

— UNÎTA WAFU! UNÎTA WAFU!...

UNÎTA'nın genel sekreterinin çevresinde halka olmuş delegeler hep bir ağızdan bağlıyorlardı.

En ön sırada dazlak kafalı bir beyaz vardı. Kucağında üç fotoğraf makinesi bulunuyordu ve zencilerle birlikte slogan atıyordu.

— işte, sözünü ettiğim adam o! dedi zenci.

Gazeteci onları görmemişti. Sesler kesildiğinde, zenci ona doğru ilerledi.

— Eduardo, seninle konuşacağım.

Iriyari gazeteci arkasındaki beyazlara baktı, sonra gülümseyerek zenciye döndü.

— Ne oldu Jose?

— Bu beyazlar seni ciddi bir şekilde suçlu-

yorlar... Buraya başkanı öldürmeye geldiğini söylüyorlar...

Gazetecinin gözlerindeki bakış bir an donuklaştı, gerdanı hafifçe titredi. Ama bir kakhaha atarak:

— Saçmalığın daniskası! dedi. Benim Başkan Sawimbi'ye sevgim ve saygım sonsuzdur... Hem, beni suçlayan bu kişiler de kim?.. Onları hiç görmedim ve tanımıyorum...

Sesi gitgide yükseliyordu. Zenciler çevrelerini sarmaya başlamışlardı.

— Sakin ol Eduardo... Sana hakaret etmek istemedim... Ama bu suçlamayı da bildirmem gerekiyordu. Yalan söylediklerine eminim. Cezalarını çekecekler. Sen işine bak...

Malko'ya döndü.

— Sizi kulübenize götürecekler. Bir halk mahkemesi kurup sizi yargılayacağız. Başkanı öldürmek isteyen sizlersiniz...

Malko ile Graziella cevap verecek zaman bulamadılar, itile kakıla kulübeye sürüklendiler.

Kulübeye girdiklerinde:

— Ne yapacağız? diye sordu Chris.

— Dua edeceğiz, dedi Malko... Yapabileceğimiz tek şey bu!...

★

★★

Bir saat kadar sonra dışarda bir hareket oldu. Jose kapıda belirdi.

— Kalkın ve beni izleyin.

Halk mahkemesi hazırlanmış olmalıydı.

Meşalelerin ışığı altında ilerlediler. Büyük kulübeye girdiler.

Alçak masanın çevresinde yerlerini aldıkla-

rında:

— Haklıymışsınız, dedi Jose. O adam başkanı öldürmeye gelmiş.

Malko yerinden fırlayıp adamı öpecekti!

— Kendisine suçlamanızı bildirdiğimde ifadesinin değiştiğini farkettim, ama onu ürkütmek istemedim. Kulübesini aradık. Buraya geldiğinde de aranmıştı, ama dost olduğu için fazla dikkat sarfedilmemişti. Bu kez gereken yapıldı ve çantasında zehir bulundu. Yarın akşam yemeğini başkanla birlikte yiyecekti.

— Ona ne yaptınız? diye sordu Malko.

Jose zalimce güldü.

— Biz vahşi değiliz, dedi. Onu Cogumbe'ye geri yolladık. Bir kamyon gidiyordu. Bindirip yolladık...

— Hiçbir şey yapmadan mı? diye hayret etti Malko.

Kulaklarına inanamıyordu. Zenci başını kaşıyarak:

— Sadece getirdiği zehiri zorla yutturduk ona, dedi. Çok ağır tesir eden bir zehir. Ancak Luanda'ya döndüğünde ölecektir. Böylece kendisini buraya gönderenlerle de görüşmüş olur. Zehre karşı hiçbir şey yapılamaz. Bir kobra zehiridir bu...

Malko cesaretini yeniden kazanmıştı. Prens Stephan'dan istediği mühletin dolmasına yirmi dört saat kalmıştı.

— Buraya sadece cinayeti haber vermeye gelmedim, dedi Malko. Ayrıca...

Jose sözünü kesti.

— Biliyorum, biliyorum... Şu mektubu teslim etmeye geldiniz... Ama zahmet etmişsiniz...

Malko şaşırdı.

— Ama başkanın CIA'ya yazdığı bu mektup eğer başkalarının...

— Bu mektubu başkan yazmadı, diye sözünü kesti Jose. Bundan haberi bile yoktu. Öğrendiğinde de çok kızdı.

— Ama getirdiğim o mektup...

— Siz sadece bir "mektup" getirdiniz, diye düzeltti Jose... Mektup Direniş teşkilatımızın şefi tarafından yazılmış. Kendini siyasete kaptırmış bir zavallıydı. Güç kazanıp başkanın yerini almak istedi. Joseph Simbili'yi kandırmıştı...

— Yani bu mektubun sahte olduğunu ve başkanın CIA ile anlaşma yapmak istemediğini mi söylemek istiyorsunuz?

— Evet. Zaten bunu doğrulamak kolay. Başkanın el yazısı çok farklıdır. Joseph Simbili de bunu biliyordu...

— Peki, Direniş teşkilatınızın şefi ne oldu?

— Yargılandı ve öldürüldü.

Malko sinirden gülmeye başladı. Sahte bir mektup uğruna onca adam ölmüştü. Prens Stephan'ı düşündü. Şansını son bir kez denemeye karar verdi.

— Size üç bin kişilik bir ordunun desteğini teklif ediyorum, dedi. Zenci bir ordu.

Jose bütün umutlarını suya düşürdü.

— Biz beyazların yardımını istemiyoruz. Bunca yıldır tek başımıza dövuştük ve böyle devam edeceğiz. Zenci dediğiniz Katangalılar beyazlardan daha kötüdür. Zalim ve tehlikelidirler...

— Ama MPLA sizden güçlü, dedi Malko. Sizi ortadan kaldıracaklar.

— Onlar buralara gelemesler. Bu arada biz güçleneceğiz... Artık sizi terketmek zorundayım. Bir toplantım var. Başkan gösterdiğiniz gayrete teşekkür etti. Yarın sabah bir kamyon sizi Cogumbe'ye götürecektir. Silahlarınız geri verilecek. Serbestsiniz...

Kalktı. Hepsinin ellerini sıktı ve dışarı çıktılar.

Dışarda müthiş bir sıcak vardı.

— İnanılır şey değil! diye mırıldandı Chris.

Graziella derin bir iç çekti.

— Burası Afrika! dedi. Burada gerçeğin ne olduğu hiçbir zaman bilinmez.

— Yarın akşam Luanda'da olmamız gerek, dedi Malko. Prens StephanTa konuşmalıyız. Yarın son gün.

★

★★

— Birazdan Luanda'ya inmiş olacağız, dedi pilot. Kemerlerinizi bağlayın.

Bulutlardan kurtulur kurtulmaz pisti önlerinde buldular, iniş takımları piste kondu ve birsüre ilerlediler. Pistten çıkıp yan yola sap-tıklarında Malko midisinin kasıldığını hissetti.

Uçağın önünde zencilerin oluşturduğu bir kalabalık belirmişti.

Graziella bembeyaz kesilmişti.

— MPLA militanları! diye mırıldandı:

Kalabalık en az üç, dört yüz kişi Vardı. Ellerinde tüfek, pala ve sloganlar vardı. Malko bunlardan en iri yazılmış olanını okudu:

"MATARAN LOS ASSASÎNOS DE BEL-MIRO CHÎRAL"*

(*) Belmuro Chiral'in katillerine ölüm!

Malko birden gazeteciyi hatırladı. Bu kalabalığı buraya salan ondan başkası olamazdı. Ölmeden önce intikamını alıyordu.

Zencilerin bir kısmı uçağın yüz metre yakınındaydı. Tam bir katliam olacaktı. Pilot korkuyla Malko'ya döndü.

— Ne demek oluyor bu, senyor?

— Çabuk, tekrar havalan... Vakit geçirme...

Küçük uçak hızla olduğu yerde döndü ve hareket edeceği sırada sağ motor tekledi ve durdu. Simsiyah bir duman yükseldi, hemen ardından küçük bir patlamayla yayılan alevler sağ kanadı sarıverdi.

Silahlılardan biri iyi nişan almıştı!..

— Dışarı! diye bağırdı Malko.

Kapıyı açarak sol kanada çıktı, oradan yere atladı. Diğerleri de onu izledi. Yere ayak basar basmaz ana piste doğru koşmaya başladılar. Pilot şaşkın şaşkın uçağın yanında kalmıştı.

Kalabalık bir anda pilotu sardı. Göğü titreten vahşi bir çığlık duyuldu. Zencilerden biri pilotun kafasını keserek palasının ucuna takmış sallıyordu.

Kalabalık bir süre uçağın yanışını izledikten sonra diğer kurbanlarının peşine düştüler.

Malko ve arkadaşları başlarının üzerinden geçen kurşunlardan korunmak için zigzag çizmeye başladılar. Zenciler hem koşuyorlar, hem ateş ediyorlardı.

Graziella birden heyecanla bağırdı:

— Şuraya bakın!

Arkalarında, pistin dibinde kendilerine doğru ilerleyen kara bir kitle vardı. Koşmanın ne anlamı vardı? Nasıl olsa yakalanacaklardı...

— Bizi öldürecekler! Bizi öldürecekler! diye
bağırđı Rosa.

Zenciler yaklaşıyordu. Birkaç dakikalık
ömürleri kalmıştı.

XXI. BOLUM

Chris nişan alarak kalabalığın en önünde koşan iriyarı zenciye ateş etti. Adam boğazı parçalanarak savruldu.

Fakat diğerleri hiç duraksamadı bile. Ceset, diğerlerinin ayakları altında kayboldu gitti.

Malko ile Chris diz çökmüşler, devamlı ateş ediyorlardı. Ama adamların durdukları yoktu.

Birden üstlerinden geçen bir uçağın görül-tüsü Malko'nun dikkatini çekti. Uçak piste degecekmiş gibi alçalarak zencileri yalayarak geçip yükseldi. Sonra, yan yatarak geri döndü.

Graziella vahşi bir çığlık attı:

— Bu Prens Stephan!

Uçak geri dönmüş ve alçalarak zencilere doğru yaklaşıyordu. Kalabalığı bir an için dağıtarak hemen önlerine yere kondu ve dört beyaza doğru ilerledi. Hizalarına yaklaştığında bayağı yavaşlamıştı.

Malko kapıda prensin dev yapısını farkettil.

— Çabuk binin! diye bağıırıyordu.

Uçak bir an durdu. Malko yol vererek diğer-lerinin binmesine yardımcı oldu. Bu arada Prens Stephan elindeki Wheatherby ile devamlı ateş ediyordu.

Silahını bırakıp Malko'yu kolundan tutarak içeri çekti ve bağıırdı:

— Go!

Uçak hareket ederek hemen hız kazandı ve

yüz metre sonra havalandı.

— Onları iyi atlattık! diye bağırdı Polonyalı.

Neşeden kahkahalar atıyordu.

Uçak Luanda'nın üzerinde, güneye doğru uçuyordu.

— Burada ne işiniz var? diye sordu Malko.

— Sizden haber alamayınca bu işin yattığını düşündüm. Luanda'dan yakıt alıp yoluma devam edecektim. Bu arada sizi gördüm...

— Adamlarınız ne oldu? diye sordu Malko.

Polonyalı kaderci bir tavırla omuz silkti.

— Yurtlarına dönecekler... Herhalde...

Malko boş yere ölen kişileri düşündü. Graziella Luanda'yı seyrederek ağlıyordu...

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Sizi bilmem, ama ben yeni bir teklif aldım. Bazı dostlarım beni Windholk yakınlarında küçük bir safariye davet ettiler.

— Ne tür bir safari bu?

Polonyalı iyice yaklaştı ona.

— Zgatnıçye?* diye fısıldadı.

O Tahmin edemiyor musunuz?

"Malko birkaç saniye buz gibi suyun altında kaldı. Dev su çarkı gıcırdayarak döndü. Başının üstündeki çark kanadı ensesine dayandı.

Suyun kesilmesiyle birlikte çark da durmuştu. Birkaç litre daha su aksa, boynu kırılacaktı.

Ted Cassidy'nin şeytani sesiyle ırkıldı.

— Soğuk duş iyi geldi mi? diye bağırdı İrlandalı...

Malko İrlandalının kendisini öldüreceğini anladı. Hem de zevk alarak..."

CIA'nın SAS'a yüklediği görev bu kez çok basittir: Angola'ya gidecek, Rus desteğindeki özgürlük hareketi örgütlerine cephe alan daha radikal bir örgütü destekleyecek ve ABD için hayati önemi olan bir belgeyi ele geçirecektir. Yani kısacası Şeytan'ın elinden dirgenini kapacaktır...

3000TT

